

နတ်သမီး

မောင့်တစ်ပွင့်ပန်း

Book Sharing

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (ပြ-၀၀၆၆၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းစာ (၄)လမ်း။

(၆) ရုပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာမဗြူနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကွင်ရင် (ပြ-၀၀၃၂၆) (ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရပီလမ်း၊ စော/နောက် ရုပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုဝင်းဦးနှင့်ညီများ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧပြီလ

စာနိဒါး-၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု- ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူးစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၀၈၅၀၈၄ ၀၁ ၈၅၀၀၆၅၆

နတ်သမီး

မောင်တစ်ပွင့်ပန်း

ဗျူးစာပေ ၂၀၁၆

၂၁၆-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) မောင်တစ်ပွင့်ပန်း

အခန်း (၁)

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ နှင်းကလေးရယ်၊ မောင်တို့ဒီမှာနေပြီး တစ်နှစ်လောက်တွေစုလိုက်ရင် အိမ်ငှားနေလို့ရပါပြီ၊ ခဏလေးအားတင်း ထားပါကွာ၊ မောင်လည်း ကြိုးစားနေပါတယ်”

ကြမ်းမိသိပ်နေသော မောင်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း ဘာများ စောဒကတက်ခွင့်ရှိတော့မှာလဲ။ ခုတက်နေနေတာက မောင်မိဘအိမ် မဟုတ်။ နှင်းပန်းမိဘအိမ်မှာဖြစ်သည်မို့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုး ပဲရှိနေနေ နှင်းပန်း မောင့်ကိုအကုန်အစင် ရင်ပွင့်ပြောပြ၍မဖြစ်။

“မောင် ကြိုးစားနေတာလည်း နှင်းပန်း သိပါတယ် မောင်ရယ်၊ အမေအိမ်မှာက လူများတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလုပ်နေရတာနဲ့ နှင်းပန်း စာရေးဖို့အချိန်သိပ်မရှိဘူးမောင်ရဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်နေရင် တိတ်ဆိတ် အေးဆေးပြီး စာလည်းရေးလို့ကောင်းလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း”

ဗျူးစာပေ

တကယ်တမ်းတော့ တစ်နေ့တာ မောင်ရှာပေးသမျှငွေသည် မိဘမောင်ပွားတွေနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေသည့်အတွက် အိမ်စရိတ်ထဲ ထည့်သုံးလိုက်ရ၍ စုဆောင်းမိခြင်းမရှိခဲ့။ ဒါကို မောင်သိအောင် နှင်းပန်း ပြောမနေချင်တော့။

မောင့်အမြင်မှာတော့ နှင်းပန်းကို စုမိဆောင်းမိလောက်ပြီဟု ထင်နေပုံရ၏။ သမီးအကြီးဖြစ်နေသည့်အတွက် မိဘတွေ၏စားဝတ်နေရေးအတွက် နှင်းပန်းပါဝင်စီမံနေရသည့်အခြေအနေမို့ စုဆောင်းမိခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ဒီနေ့ရှာသမျှ နောက်နေ့သို့လျှင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိတော့။ ထို့အတွက် နှင်းပန်း စိတ်ထဲမှာ တစ်စက်ကလေးမှ ညည်းညူခြင်းမရှိခဲ့ သလို စေတနာလည်း မပျက်ပွင်းခဲ့ပါ။

တကယ်တမ်း စိတ်ပျက်ညည်းညူမိသည်က အမှတ်ရှေးရိုးစွဲ ပါးစိပါးစပ်နိုင်လွန်းသောဉာဏ်ကြောင့် အမေနှင့်နှင်းပန်း မကြာခဏ ကတောက်ကဆဖြစ်ရသည့်အခြေအနေဆိုးတွေကို ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်တိုင်း ငြူစုစောင်းမြောင်းပြီး အဖေနှင့်ပါ ရန်တိုက် ပေးသောကြောင့် ဒူးနှင့်ပျက်ရည်သုတ်ကာ အခန်းထဲမှာ တိတ်တဆိတ် ငိုကြွေးခဲ့ရသည်က နှင်းပန်းပါပဲ။

"နှင်းပန်းရေ"

အဖေ အမေနှင့်အတူ တီဗွီမှလာသော ပေါင်ချိန်ကား ထိုင်

ဗျူးစာပေ

ကြည့်နေသော နှင်းပန်းကို ဧည့်ခန်းနှင့်ထမင်းစားခန်းကို ခြားထားသော နံရံအကွယ်မှာရပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလှမ်းခေါ်သော မောင့်အသံကြောင့် ထိုင် နေရာမှ ထပြီး မောင့်ဆီကို လာခဲ့လိုက်သည်။

"ဘာလဲ မောင်"

"အိပ်ချင်ပြီကွာ"

"အိပ်လေ မောင်ရဲ့"

ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောလိုက်သော နှင်းပန်းစကားကြောင့် မောင် ပျက်နာသိပ်မကောင်းမှန်း နှင်းပန်း ခိုပိမိသည်။

"ကျွတ် နှင်းကလေးကလည်းကွာ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့အတူတူ အိပ်ရာ ဝင်ချင်တာပေါ့၊ မောင်တစ်ယောက်ထဲ အိပ်ရမှာ ဖီးလ်ဂတ်ပါတယ်ကွာ"

မချင်မချင်ဖြစ်နေရာသော မောင်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း ပြုံးလိုက် သည်။ နှင်းပန်းမိဘတွေက သူတို့မအိပ်ခင် နှင်းပန်းအိပ်ရာဝင်သည်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မောင်သိအောင် ပြောမနေချင်တော့။

"အင်းပါ ဒါဆိုလည်း မောင်နဲ့အတူ အိပ်ရာဝင်ပါ့မယ်၊ ခဏ စောင့်၊ နှင်းပန်း အမေတို့အိပ်ရာသွားခင်းပေးလိုက်ဦးမယ် သိလား"

"မြန်မြန်လုပ်နော် မောင် အိပ်ချင်နေပြီ"

"အင်းပါ မောင်ရဲ့"

မောင်နှင့်အတူ ညအိပ်ရာဝင်နိုင်ရန် အဖေနှင့်အမေ အိပ်ရာကို ကမန်းကတန်းသွားခင်းပေးလိုက်ပြီး မောင်ရှေ့ကို မြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

မောင်နှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက နှစ်ကိုယ်ကြားစကားဆိုကာ

ဗျူးစာပေ

ကြင်စဉ်းမောင်နံတွေ ကြင်ကြင်နာနာနေဖို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ရလောက် အောင် နှင်းပန်း အနေတည်ခဲ့သူပါ။

မောင်နှင့် နှင်းပန်းအတွက် ခွဲတမ်းချထားသော ဆယ်ပေပတ် လည် အခန်းကျဉ်းလေးသည်သာ မောင်နှင့်နှင်းပန်း၏ သီးခြားကမ္ဘာ လေးတစ်ခုပါ။

“မောင် အိပ်ခါနီးသွားတိုက်ပြီးပြီလား”

မောင့်မှာ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း သွားတိုက် ကိုယ်လက်သန့် စင်တတ်သော အကျင့်ကောင်းလေးရှိသည်မို့ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်သည် နှင်းပန်း၏ ပခုံးသားပေါ် သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ နှင်းပန်း၏သနပ်ခါးရနံ့သင်းနေဆဲဖြစ်သော နှင်းပန်း ထိပါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွအရင် နမ်းသည်။ ပြီးမှ နှင်းပန်းအမေးကို မောင်ဖြေသည်။

“သွားလည်းတိုက်ပြီးပြီ၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်တာလည်း ပြီးပြီ၊ ညအိပ်ရာဝင်ဖို့ ညဝတ်အင်္ကျီလည်း လဲဝတ်ပြီးပြီ ဟော့ဒီက မောင့်မိန်းမ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး အိပ်ဖို့ပဲကျန်တော့တယ်”

အိပ်ရာစောစောဝင်တတ်သော မောင်နှင့် ညဉ့်နက်မှအိပ်ရာ ဝင်တတ်သော နှင်းပန်းတို့မိသားစု၏ခလေးမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ သည့်အတွက် နှင်းပန်းအဖို့ မောင်နှင့်အတူ အိပ်ချိန်လိုက်ညှိရ၍ ဘာမှ ထူးခြားမသွားသလို ညားခါစဖြစ်သော ကိုယ့်လင်ယောက်ျားနှင့်အတူ အိပ်ရာဝင်၊ အတူတူအိပ်ရာထသောခလေးကို နှစ်သက်ပါသည်။

ဗျူးတပေ

မောင့်သဘော မောင့်အကျင့်စိုက်နှင့် ညီမျှခြင်း၊ ချနေရမှာက ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏တာဝန်မို့ မောင့်ရဲ့အပွေ့အပက် အနမ်းတွေ အောက်မှာ မိန်းမောပြီး အိပ်ရာထဲကို အတူတူဝင်ခဲ့ကြသည်။

အိပ်ရာထဲတွင် မောင်နှင့်နှင်းပန်း တစ်ယောက်ကိုယ်သင်းနဲ့ကို တစ်ယောက် မက်မောဖက်တွယ်ရင်း မောင့်ရင်ခွင်မှာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ခိုင်ခန့်နေသော ခံစားမှုဟာ နှင်းပန်းအတွက်တော့ အချို့ငြိန်ဆုံး အချို့နီတွေ ပါပဲ။

“ခုန်း ခုန်း ခုန်း”

နွေးထွေးနူးညံ့ပြီး ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ်ကောင်းသော မောင့် အနမ်းတွေအောက်မှာ နှင်းပန်း မိန်းမောမိနေချိန်မှာပဲ အခန်းအပြင်မှ တခုနဲ့တခု နှင်းပွတ်သွားသော အမေ့ခြေသံကြောင့် မောင်ရော နှင်းပန်း ရော ရင်ခုန်သံတွေအရှိန်ပျက်ကာ ခန်းဆီးလိုက်ကာဆီသို့ မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသော ခန်းဆီးလိုက်ကာနောက်တွင် အမေ၏ အလိုမကျသော မျက်နှာက သွားခနဲ ပေါ်လာ၍ မောင်ရင်ထဲခိုင်နေသော နှင်းပန်းဟာ ဖျတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဖြင့်

“အ အမေ ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ညည်းက အိပ်ပြီလား”

“ဟုတ် အိပ်တော့မယ် အမေ”

“အိုအေ ယောက်ျားနားကပ်ချင်တာနဲ့ မိဘတွေတောင် အိပ်ရာ

ဗျူးတပေ

မဝင်ရသေးဘူး။ ညည်းက အိပ်ရာအရင်ဝင်တော့မလို့လား။ အရှက်ကို မရှိကြဘူး။ လာ ထွက်ခဲ့ နင်းအဖေက နှိပ်ပေးဦးတဲ့”

ပြောချင်တာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း မောင့်ကိုအားနာစွာကြည့်လိုက်သည်။ မောင့်ထံမှ သက်ပြင်း ဝပ်ငွေငွေချသံနှင့်အတူ

“သွားနှိပ်ပေးလိုက်ပါ နှင်းကလေးရယ်၊ မောင် မအိပ်သေးဘူး။ နှင်းကလေးကို တောင့်မယ်လေ”

အသံတိတ် တောင်းမန်တိုးလျှိုးသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး နှင်း ပန်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ မောင့်ကိုအားနာပေမယ့် ပိဘာစကား ကို နှင်းပန်း မလွန်ဆန်ဝံ့တာကိုတော့ မောင် နားလည်ပေးနိုင်မှာပါ။

အခန်း (၂)

“ဟ ငါ့ကောင်ကြီး မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာ တာလဲ”

ရုံးရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် ကိုစိုးနိုင်၏စကားကြောင့် စိတ်ထဲ သိပ်မကြည်လင်နေသော လှမင်း ရင်ဖွင့်ဖို့ တာဆူလိုက်သည်။

“မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊ ညက တစ်ညလုံး အိပ်မရဘူးလေ”

လည်သာ လက်ဆွဲအိတ်ကို ကွန်ပျူတာဘေးတွင် ထောင်ထား လိုက်ပြီး အလုပ်စားပွဲမှာ အရင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ စကားစလိုက်သည်နှင့် ကိုစိုးနိုင် ရယ်တော့သည်။

“မင်းကွာ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ မင်းမိန်းမနဲ့မင်း ဘာတွေလုပ် နေကြလို့လဲ”

“ဟာ နှင်းကလေးနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကျွန်တော်

အိပ်မရအောင် လုပ်နေတာ ကျွန်တော့်ယောက္ခမအိပ်နေတာမရှိဘူး။
“ဟေ အဲဒါတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းသွားပြီကွာ၊ ငါတို့နားရှင်းအောင်ပြော”

“ပြောမယ် ပြောချင်လွန်းလို့ကို ကိုစိုးနိုင်တို့ မမေးလည်း ပြောကိုပြောပြမှာ ကျွန်တော်နဲ့နင်းကလေး မကလေးဆောင်တာ ဆယ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်ဗျာ၊ နင်းကလေး မိတာတွေရဲ့ဗီဒီယိုကလေးတော်တော်ကို အော်ကြော်လန်တယ်”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအော်ကြော်လန်တာလဲ”

“အဘွားကြီးက ပါးစိပါးစပ်များပြီး ဘယ်သူ့ကိုဘယ်လိုမှ အပြစ်တင်ဆူပူကြိမ်းမောင်းရမလဲဆိုပြီး ချောင်ကောင်းကောင်းမှာ ထိုင်စောင့်နေသလိုကို စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ရှေးရိုးဆန်ပြီး အတ္တကြီးလိုက်တာလည်း လွန်ပါရောဗျာ၊ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ကို အဘွားကြီးက မတည့်တာဗျ”

“အဲဒါနဲ့ မင်းညက တစ်ညလုံး အိပ်မရတာနဲ့ ဘာဆိုလဲကွ”

“ဆိုင်တယ် ညက အဘွားကြီးနဲ့အဘိုးကြီး၊ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဗျာ ညလူခြေတိတ်မှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဗျာ၊ ဘေးအိမ်ကလူတွေလည်း တစ်ညလုံး အိပ်လို့ရကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုရင်တော့ ဝေးပေါ့၊ ကံကောင်းလို့ ဝင်အဆွဲကောင်းပြီး ခေါင်းမကွဲတာဗျာ”

“ဟင် အဲဒီလောက်တောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်ကြတယ်ပေါ့”

“အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ဝန်းရိုင်းပါကြတာဗျာ”

ဗျာတပေ

အဘွားကြီးက ပြဿနာမဖြစ်ဖြစ်အောင်ဆွဲတော့ အဘိုးကြီးကြာတော့ ပေါက်ပြီး ထသောင်းကျန်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုဟာ ဒီဟာတွေ ရိုက်ခွဲတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဝန်ကွဲစတွေ မရှအောင် မနည်းကိုရှောင်ရတယ်”

စိတ်မသက်သာစွာပြောနေသော လမင်းကို ကြည့်ပြီး စိုးနိုင်ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ မိန်းမယူပြီး ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ် မနေနိုင်သရွေ့ ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေ အိမ်ထောင်ရှင်တိုင်း ခံစားရမှာ မလွဲ။

ဘာကြောင့် ဖြစ်ကြလို့ ဒီလောက်တောင် ညလုံးပေါက်ဖြစ်ကြရတာလဲကွာ”

“ကျွန်တော့်ယောက္ခမအိပ်က ညနစ်နာရီ မနိယူပွဲကြည့်ဖို့ကို ယောက္ခမက သူ့ကိုရီးယားစီးရီးတွေ ကြည့်နေလို့ တိဗ္ဗိလုရာကနေ ထဖြစ်ကြတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ”

ကိုစိုးနိုင် သူ့နုပျိုသူရိုက်ကာ

“အောင်မလေးဗျာ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတွေပါလား”

“အေးဗျာ ကျွန်တော် ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီအိမ်မှာ နေချင်စိတ်ကို မရှိဘူး။ အဘွားကြီးက တော်တော်အယူသီးပြီး အတ္တကြီးတာဗျာ၊ နင်းကလေးကို ကျွန်တော် သနားတယ်၊ သူ့ခမျာ စာရေးဆရာမသာဆိုတယ် ဘောပင်ကိုင်ပြီး စာရေးရတယ်မရှိဘူး။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ယောင်၊မကိုင်အိုးခွက်ကိုင်နဲ့ တစ်အိမ်လုံးစားဖို့ တကုတ်ကုတ်ချက်နေရတာ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်နေဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ကွာ၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီး လင်ရယ်မယားရယ်ဖြစ်လာကြရင် ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်နေတာ

ဗျာတပေ

အကောင်းဆုံးပဲ လမင်းရ"

"ဟုတ်တယ် ကိုလရ ကျွန်တော်ယောက္ခမအိမ်မှာ လိုက်နေတုန်းကလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ နေရထိုင်ရ ကျပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ယောက္ခမက အရက်သမားဆိုတော့ ငိုလင်းငိုချုပ်သောက်ပြီး စကားပြောတာ ကျွန်တော်အလုပ်က ပြန်သွားတာနဲ့ ရေချိုးစာမင်းစားအရင် မလုပ်ခင် ယောက္ခမစကားပြောရစ်တာကို အရင်ဆုံးထိုင်နားထောင်ရတယ်။ ညဆယ်နာရီ ဆယ်တစ်နာရီကို ထိုးရော့ရမှာ နေ့ရှိသရွေ့ အစားအသောက်မမှန်တော့ အစားအိမ်ရောက်ပြန်ပြီး ဆေးရုံတက်ရတဲ့အဆင့်ကို ဖြစ်ပါရော့ ကျွန်တော်သာ သူ့စကားကို ဖင်ကောက်ချပြီး နားထောင်ပေးလို့ ဆေးရုံတက်ရတဲ့အခြေအနေလည်းရောက်လည်း သူကတော့ ညစဉ်ညတိုင်း စကားပြောမပျက်တူ။ သူပြောနေလို့ ထသွားရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကိုဆိုရင် မိသားစုတွေက ဝေးဝေးရှောင်ပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ပုပုရွေးရွေးသမက်ဆိုတော့ ရှောင်လို့ ဘယ်ကောင်းမတုန်းဗျာ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ စင်ကြယ်ပေါ့၊ လောကကြီးထဲမှာရှိတဲ့ ယောက္ခမတွေ ကောင်းကိုမကောင်းပါဘူးဗျာ"

"ညည်းညည်းညည်းဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်သော အော်ဇော်ယောက္ခမက အမျိုးအစားတစ်မျိုး။ ယခု ကိုယ်ကြုံတွေ့နေရသော ယောက္ခမက အမျိုးအစားတစ်မျိုး။ လောကကြီးထဲမှာ ယောက္ခမတွေ အမျိုးအစားဘယ်နှမျိုးရှိနေကြဦးမလဲ မသိ"

"ကိုရီးနိုင် ခင်ဗျားယောက္ခမကရော အဲလို အတန်းအစားတွေ

ဗျူးတပေ

ထဲကပဲလား"

လမင်း အမေးကြောင့် ကိုရီးနိုင် တဟဲဟဲရယ်ပြီး ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်သည်။

"ငါ့ယောက္ခမတွေကကျတော့ တစ်မျိုးကွဲ ပြောရမှာ ရှက်လည်း ရှက်ပါတယ်။ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းရာလည်း ကျပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့သိချင်ရင် ပြောပြပါမယ်"

ကိုရီးနိုင် စကားက အဆန်းမို့ လမင်းရော အောင်ဇော်ရော စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

ရုံးမှာ ဝန်ထမ်းတွေမဆုံးသေး၍ အစောကြီးထွက်လာကြသူချင်းတွေ အတူတူစကားပြောချိန်ရသေးသည်မို့ လမင်းတို့စကားအေးဆေးပြောချိန်ရနေခြင်းဖြစ်သည်။

"ငါ့ယောက္ခမထီးနဲ့ယောက္ခမက ဆယ်နှစ်ကွာတယ်ကွာ၊ အဲဒီလိုပဲ၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ငါနဲ့ကလည်း ဆယ်နှစ်ကွာတယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့ယောက္ခမထီးက သဝန်တိုတော့တာပေါ့"

ကိုရီးနိုင်စကားကြောင့် လမင်းနှင့်အောင်ဇော် ရှေ့ဆက်မည့်စကားအကြောင်းအရာအတွက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

"ဘယ်သူနဲ့ သဝန်တိုတာလဲ ကိုရီးနိုင်ရ"

"သူ့မိန်းမနဲ့ငါ့ကိုပေါ့ကွာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ့ယောက္ခမနဲ့ ငါနဲ့က အသက်ခုနှစ်နှစ်ပဲ ကွာတယ်လေ"

"ဟင် အဟုတ်"

ဗျူးတပေ

အောင်ဇော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြန်မေးသည်။

"ဟုတ်တယ် သူက အသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ်နဲ့ ယောက်ျားယူပြီး ငါ့မိန်းမကို မွေးထားတာကွာ၊ နောက်ပြီး အရွယ်ကလည်းတင် ဖလန်း၊ ဖလန်းကလည်းထဆိုတော့ အဘိုးကြီးက မျက်စိပေါ်မွှေးစူးပြီး ဟိုလူနဲ့ သဝန်တို့ ဒီလူနဲ့သဝန်တို့ပေါ့ကွာ၊ အဲ တစ်နေ့မှာ ငါ့ယောက္ခမနဲ့ ငါ့ ယောက္ခမ စကားတွေများကြတယ်၊ များတာမှ အကြီးအကျယ်ပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘွားကြီးက လင်ငယ်နေလို့လား"

အောင်ဇော် ရှေ့ဆက်မည့်စကားအတွက် ကြီးပြီး ထင်ကြေး ကိုပြော၏။

"မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ပုဆိုးက အဘွားကြီးအိပ်ရာထဲ ရောက်နေလို့ လေ"

"ဟင်"

"အယ် ဒါ ဒါတော့ ခင်ဗျားလွန်သွားပြီ"

အောင်ဇော်နှင့်လမင်း ရယ်ဟဟဖြစ်ကာ ကိုစိုးနိုင်ကို အပြစ် ပြောလိုက်သည်။ လမင်း သဘောကျရာ ရယ်ပြီး

"ခင်ဗျားက အဘွားကြီးခြင်ထောင်ထဲကနေ ပုဆိုးမပါဘဲ ပြန် ထွက်လာရတာပေါ့"

လမင်း အမေကြောင့် ကိုစိုးနိုင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ

"ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲကွာ ငါ့မိန်းမလေ သူ့အမေအိပ်ရာ ကို ပုန်ခါဖို့ ငါ့ပုဆိုးယူသွားပြီ၊ ခြင်ထောင်သာထောင်ပေးပြီး ပြန်ထွက်"

ဗျားတပေ

လာတာ ငါ့ပုဆိုးကို ပြန်ယူလာဖို့ မေ့သွားတယ်လေ၊ အဲဒီလို မေ့လို့ အဘွားကြီးအိပ်ရာထဲ ညသန်းခေါင်ကျော် ကူးသွားတဲ့အဘိုးကြီးမေ့မှာ ငါ့ပုဆိုးက သူ့မိန်းမခြင်ထောင်ထဲ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲဆိုပြီး ထ သောင်းကျန်းတော့တာပဲ၊ ငါ့ကိုလည်း အိပ်ရာထဲလာပြီး ဂုတ်ကနေ ဆွဲထုတ်သွားတာ အားကတော့ ပျင်းသလားမပေးနဲ့ မောင်လမင်းရေ၊ ငါ့မှာ အရပ်လေးလို အဘိုးကြီး ဂုတ်ဆွဲဒုက္ခပတ်တိုက်ခေါ်သွားတဲ့နောက်ကို ပါသွားတာ"

လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပြောနေသော ကိုစိုးနိုင်၏အပြစ်အပျက် ကို ငိုအားထက်ရယ်အားပို၍သန်နေသည်။

"မင်း ငါ့မိန်းမ ခြင်ထောင်ထဲ ညသန်းခေါင်ခိုးဝင်နေတာ ငါ ခုမှပဲ မိတော့တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုထိုးတာကွာ၊ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေတဲ့ ငါ့ မျက်လုံးတွေ လျှပ်ပြက်သလို လင်းခနဲ လက်ခနဲပဲ"

"ခင်ဗျားက ရှင်းပြပေါ့ဗျ"

"ဟ ဘယ်လိုရှင်းပြမလဲ၊ ငါ့ပုဆိုးက အဘွားကြီးခြင်ထောင်ထဲ ဘယ်လိုရောက်သလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် သိတာမှမဟုတ်တာ၊ ငါ့မိန်းမ ဝင်ပြီးရှင်းပြတော့မှ ပွဲကပြီးသွားတယ်ကွာ၊ ဒါတောင် အဘိုးကြီးရဲ့သံသယ မျက်လုံးက အရှိန်မသေဘူး၊ မင်းတို့နောက်နေကစပြီး မြောက်ပိုင်းအိမ်ကို ပြောင်းကြတော့ဆိုပြီး နှင်ချတော့တာပဲ အဟဲ အဲညက ငါလေ အထိုးခံ လိုက်ရတာ တန်ပါတယ်ကွာ"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဗျားတပေ

အောင်ဇော် အမေးကြောင့် ကိုရိုးနိုင် ပီတိမျက်နှာကြီးဖြင့် ပြုံးခနဲနေအောင် ပြုံးပြီး

"အဘိုးကြီးက အဘွားကြီးနဲ့ငါ့ကို သဝန်တို့လက်စရှိနေတော့ ညာကတည်းက သူ့သမီးကို အိမ်မခွဲရဘူးလို့ပြောပြီး သူတို့ခွဲနေခိုင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပြောင်းပြီး အဘိုးကြီးဝန်ထမ်းဘဝတုန်းက ရထားတဲ့မြောက်ပိုင်းကအိမ်ကို ငါတို့ကို အပိုင်စားပေးလိုက်လို့ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတော့မှ ငါတို့လင်မယားလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြုံရတော့တယ် ဟောကောင်ရေ"

"ကိုရိုးနိုင် ယောက္ခမတွေက အိမ်ပိုအိမ်လျှံရှိလို့ ပေးလိုက်တာ မို့ ကိုရိုးနိုင် ကံကောင်းပေမယ့် ကျွန်တော့်ယောက္ခမတွေက အိမ်ပိုင်လေး တစ်လုံးတောင် မရှိဘူးဗျာ၊ အိမ်ငှားနေကြရတာ ခင်ဗျားလို ရပေါက်ရလမ်းမရှိဘူး"

"ဒါဆိုရင် အပြင်မှာ အိမ်လေးတစ်လုံး မြန်မြန်ငှားပြီး အိမ်ခွဲဆင်းဖို့သာပြင်ပေတော့ လမင်းရေ၊ နို့မို့ဆိုရင် မင်းတို့ရင်ဘတ်ထဲက အချစ်တွေက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထုတ်သုံးခွင့်မရတဲ့အတွက် မှီတက်သွားလိမ့်မယ်"

ကိုရိုးနိုင်ပြောတာ သဘာဝကျသည်။ နှင်းကလေးနှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက နှစ်ကိုယ်ကြား အကြင်နာတွေအပြန်အလှန်ပေးဖို့ ဝေးဆွဲယောက္ခမကြီးရေ့ရောက်လျှင်တောင် ကိုယ့်မိန်းမကို နှင်းကလေးဟု အပျားဆွတ်ပြီး မခေါ်ဝံ့။ ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာနေချင်ပေမယ့် နှင်းကလေးက အရှက်ကြီးတတ်သလို ယောက္ခမကြီး၏ပိုရန်ကော

ဗျူးတပေ

ဟူသော အကြည့်က ခံရခက်လှတာမို့ များသောအားဖြင့် နှင်းကလေးနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းနေမိတာ များသည်။

ကြာလျှင် အကြင်နာမေတ္တာတွေ အနေစိမ်းပြီး မှီတက်သွားနိုင်သည်။

"အေးဗျာ အတတ်နိုင်ဆုံး ငွေကိုကြိုးစားစုပြီး အိမ်ခွဲနေဖို့ စီစဉ်ရတော့မှာပဲ"

ဗျူးတပေ

အခန်း (၃)

“မောင် ထမင်းစားလို့ ကောင်းရဲ့လား”

မောင်ကြွက်သော ငါးသလဲထိုးဆီပြန်ကို ချဉ်ပေါင်ဟင်းလေးနှင့် တွဲဖက်ပြီး အစပ်အဟပ်တည့်အောင် ချက်ထားသည်မှီ ဒီနေ့တော့ မောင် ထမင်းစားကောင်းလိမ့်မည်ဟု နှင်းပန်း သိနေသည်။ ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေသော မောင်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း ပီတိဖြစ်နေမိသည်။

“မောင့်မိန်းမလက်ရာပဲ စားမကောင်းဘဲ နေပါ့မလား နှင်း ကလေးရယ်”

“ဟုတ်မှာ ဒါကြောင့် မောင်စားတာ သုံးပန်းကန်လောက်ရှိ သွားပြီ၊ အစားပုတ်”

ထမင်းစားရင်း ပုဆိုးပင်လျှော့ရသော မောင်ကိုကြည့်ပြီး နှင်း ပန်း ခပ်လှောင်လှောင်ပြောလိုက်သည်။ မောင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်၏။

ဇွဲတပေ

မောင်တစ်ပွင့်ပန်း၊

“ဪ နှင်းကလေး မောင်တို့စုထားတာ အခုဆို ဘယ် လောက်ရှိသွားပြီလဲ”

မောင်အမေကြောင့် နှင်းပန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ဟန်ဆောင်ပြီးကို ခပ်မြန်မြန်ပြီးလိုက်ပြီး

“စုတော့ စုထားတာပဲ မောင်ရဲ့၊ ဘယ်လောက်ရှိမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင်”

“ငွေလေး အတော်အသင့် စုမိရင် မောင်တို့အိမ်ရှားပြီး နေကြ မလားလို့ပါ နှင်းကလေးရယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ် မောင်၊ နှင်းလည်း မောင်နဲ့အတူ လွတ် လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်ကွယ်၊ နောက်ပြီး စာလည်း အေးအေးဆေး ဆေး ရေးချင်တယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူမို့ နှင်းပန်း မောင်ရှာ ပေးသမျှငွေကို အိမ်စရိတ်ထဲပဲ ထည့်နေ၍ မဖြစ်တော့။

“ဟဲ့ နှင်းပန်း၊ ဒါတွေက ဘာတွေတုန်း”

ထမင်းပေါင်းအိုးနှင့် လျှပ်စစ်ဒယ်အိုးပါကင်ပုံးတွေကို ဝယ်ပြီး ထမင်းစားပွဲခုံအောက်တွင်ထားသည်ကို အမေ မြင်သွားသည်။

“မနက်က ဈေးသွားရင်းနဲ့ ဝယ်လာတာပါ အမေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အိမ်မှာ အကုန်ရှိပြီးသားလေ”

“သမီးတို့ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်နေရင် သုံးရအောင်လို့ ပစ္စည်းတွေ နည်းနည်းချင်းစုထားတာပါ အမေ”

ဇွဲတပေ

ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာ ချက်ချင်းမာထန်သွားသည်ကို လမင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

"ဪ ညည်းတို့က ဒီလိုတောင် ကြံစည်နေကြပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ မိဘကို အာခံပြီး ခြေစုံပစ်တော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို နေစရာ တစ်နေရာပေးထားရတော့ အမေတို့လည်း နေရလှိုင်ရတာ ကျွမ်းကြပ် တယ်လေ၊ နောက်ပြီး မိဘကို အမြဲနှိပ်နေရင် ကျွန်တော်တို့တက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အမြဲတမ်း မှီခိုချင်စိတ်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ"

နှင်းပန်းကို အမုန်းမခံစေချင်၍ လမင်းကိုယ်တိုင် ယောက်ျားကြီး ခေါ်တင်သက်ထားကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

"အဖေလေး မိနှင်းပန်းရယ်၊ သမီးအကြီးမို့ လိမ္မာမယ်မှတ်တာ နောက်ဆုံးတော့ မိဘရင်ကို ခြေစုံကန်ဖို့ ကြံစည်နေကြပြီပေါ့ ကောင်းပါ တယ်၊ ကောင်းပါတယ် ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်ဖို့ပဲ ကျွန်တို့က ဘာပြောပိုင် ခွင့်ရှိမှာလဲလေ"

ခေါ်တင်သက်ထား၊ ရိုကာပတ်ကာ ပြောပြီး အနားမှ ခပ်ဆောင့် ဆောင့်ထွက်သွား၏။ နှင်းပန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ လမင်း လည်း ထမင်းဆက်စား၍မရတော့။ နှင်းပန်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

"စိတ်မကောင်း မဖြစ်နေပါနဲ့ နှင်းကလေးရယ်၊ အမေက အမြဲတမ်း အဲဒီလိုပြောနေကျပါ။ အခု နှင်းကလေးလုပ်ရမှာက မောင်တို့ အိမ်ခွဲနေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်အောင် ငွေစုရမှာမဟုတ်လား"

ဗျူးစာပေ

"စိတ်ချပါ မောင်ရယ်၊ နှင်းတို့ကိုယ်တိုင်ကလေးနဲ့ကိုယ် နေနိုင် အောင် ငွေစုရမှာပေါ့" နှင်းပန်း ပင့်သက်မောကို မသိမသာချလိုက်သည်။ မောင်ရယ် နှင်း ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၄)

"မိနင်း"

"ရှင် အဖေ"

"ညည်းမှာ ငွေငါးသောင်းလောက်လွယ်ရင် ဖအေကို လာ ပေးဝမ်း"

"ရှင် မ မရှိဘူး အဖေ၊ သုံးသောင်းပြည့်အောင်တောင် မရှိ ဘူး"

"ဟွန်း၊ ညည်းယောက်ျားရဲ့လစာတွေက ဘယ်တွေရောက်ကုန် ပြီလဲ"

"အိမ်စရိတ်ထဲ နေ့စဉ်ထည့်ရတာပဲလေ အဖေရယ်၊ ဒီကြားထဲ ပီတာခ၊ သာရေးနာရေးကြေးတွေနဲ့ မင်္ဂလာပိတ်စာလာတိုင်း နိုင်ခံလက်ဖွဲ့ ပေးနေရတော့ ကိုလမင်း၊ လစာရော ဘယ်လောက်တောင့်ခံနိုင်မှာမို့လဲ"

ဗျူးစာပေ

လောင်တစ်ပွင့်ပန်း

နှင်းပန်းလည်း မထူးတော့ပြီမို့ တစ်ခါတည်း ပြောထားလိုက် သည်။

"ဟ ဖအေလည်း ညည်းအဖေကို အိမ်စရိတ်ပေးနေတာပဲ၊ ဒါနဲ့တောင် ညည်းတို့ကပါ အိမ်စရိတ်စိုက်ရသလား"

"အဲဒါတော့ နှင်းပန်းမသိဘူး အဖေ၊ နှင်းပန်းနေ့စဉ် စားဖို့ သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်စီမံနေရတာ မောင်ရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ အဖေဆီက တစ်ပြားမှ မယူမိပါဘူး"

"ဒါဆို ညည်းစာမူခတွေကရော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ" အဖေမို့ မေးရက်လေခြင်းဟု စိတ်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

"မိသားစုခုနစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှုကိစ္စတာဝန်ကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဒေါင်ချာဆိုင်းအောင် လုပ်နေရတော့ စာမူခရဖို့နေနေသာသာ စာရေး စားဖွဲ့တောင် မထိုင်ပြန်တော့ဘူးလေ"

အဖေ တွေသွားသည်။ နှင်းပန်း ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာ ပဲဟု တွေ့လိုက်ပုံရသည်။

"ဪ ညည်းက ကျုပ်တို့မိသားစုအတွက် အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်နေရလို့ စာမူတောင်မပို့ရဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

အခန်းဝတွင် ဘယ်အချိန်ကတည်း ခိုးနားထောင်နေမှန်းမသိ သော အဖေသည် နှင်းပန်းနှင့်အဖေဖုန်းသို့ လျှောက်လာပြီး နှင်းပန်းကို ထုံးစံအတိုင်း ထေ့လုံးငေါ့လုံးတွေဖြင့် ထိုးနှက်တော့သည်။

ဗျူးစာပေ

"အဖေက စာမူခတွေ့ရောလို့ မေးနေလို့ နင်းပန်း ရှင်းပြနေရတာပါ အမေရယ်"

"ဒါနဲ့ မင်းကိုလည်း ငါ အိမ်စရိတ်တွေပေးနေတာတောင် မိနင်းမှာ ဘာလို့ သူ့ယောက်ျားလစာတွေ မစုမိလောက်အောင် အိမ်စရိတ်ထဲထည့်နေရတာလဲ၊ ငါရှာပေးတဲ့ပိုက်ဆံတွေကရော"

အဖေပြုံးပြီးက အမေဘက်လှည့်သွားပြီမို့ နင်းပန်း ပို၍ စိတ်ညစ်သွားသည်။ အမေသည် အဖေရှာပေးသမျှငွေကို သူ့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေအတွက် အသုံးချနေသည်ဆိုတာ နင်းပန်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိ။

"ရှင်ရှာပေးတဲ့ငွေက တစ်လကို ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ ကိုမျိုးခက်ရယ်၊ ဒီလောက် လူတစ်လေ့ကြီးနေတဲ့အိမ်မှာ ဒီခေတ်ကုန်စေ့နှုန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ရှာရှာ မလောက်ဘူးဆိုတာ ရှင်သဘောမပေါက်လို့ မေးနေတာလား၊ ရှင်သားနဲ့ရှင်သမီးအငယ်မရဲ့ကျူရှင်စရိတ်တွေ အဝတ်အစားဖိုး၊ မုန့်ဖိုးတွေကိုရော ရှင်ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား"

"ဒါဆိုရင် မိနင်း လင်မယူခင်ကရော မင်းဘယ်လိုလုပ်ခဲ့လဲ" တစ်စစနှင့် ရန်ပွဲက ပို၍ အသက်ဝင်လာပြီမို့ နင်းပန်း စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့်ပင်

"ကဲပါ အဖေရယ် ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ သမီးမှာရှိသလောက်လေးပဲ ယူလိုက်ပါတော့"

ငွေစုသည် သံသေတ္တာသော့ကိုဖွင့်ပြီး ရန်ပွဲငြိမ်းစေရန် ရှိသမျှ

ငွေလေး ကပျာကယာထုတ်ပေးလိုက်သည်။ နင်းပန်းက သမီးအကြီးဆုံးပဲလေ။ အိမ်ရဲပြဿနာတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ဖြေရှင်းပေးရမည်ဆိုသည့်အသိက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မွေးမြူ၍မရ။

တာဝန်ဆိုတာ မသိသူအတွက်တော့ ဥပေက္ခာပြုရှောင်လွှဲလို့ ရပေမယ့် သိသောသူအတွက်ကတော့ တာဝန်သိလေ တာဝန်ပိုကြီးလာလေပါပဲ။

"မမ ညီမလေးကို ဟိုနေ့က ကိုလမင်း မမကိုဝယ်ပေးတဲ့ ဝတ်စုံလေး ခဏငှားဝတ်ပါလား"

အငယ်ဆုံးညီမလေး သဇင်ပန်း သူလိုချင်တာရှိလျှင် ခုလို ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်နှင့် တောင်းခံနေကြ။

"သဇင်ရယ် မမတောင် အလှူတစ်ခု သွားစရာရှိလို့ ဝယ်ထားတာ၊ အဲဒီအလှူက မနက်ဖြန်သွားရမှာ၊ ဝတ်ချင်ရင် တခြားဝတ်စုံ ယူဝတ်ပါလား"

"ဟာ မမကလည်း မမဆီမှာရှိတဲ့ ဝတ်စုံတွေအားလုံး သဇင်ယူဝတ်ပြီးပြီ၊ မဝတ်ချင်တော့ပါဘူး၊ သဇင်က အဲဒီနေ့က မမယောက်ျားဝယ်လာကတည်းက သဇင်က ငှားဝတ်ချင်နေတာ၊ ဒီနေ့ အိမ်ပျိုးအောင်မွေးနေသွားရမှာမို့လို့ပါ နော် မမ၊ ငှားဝတ်မယ် မဟုတ်လား"

"မမငှားချင်ပါတယ် သဇင်ရယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုလမင်းနဲ့သူ့မိဘတွေရဲ့အလှူကိုသွားရင် ဝတ်ဖို့ဝယ်ပေးထားတာ မနက်ဖြန်သွားလို့

မှမဝတ်ရင် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့။"

စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ ငြင်းဆန်လိုက်ရပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အစ်မကြီးပီသသူလို စိတ်က မလုံမလဲဖြစ်မိပြန်သည်။ သခင်ဝတ်သမျှ အဝတ်အစားတွေအားလုံး နှင်းပန်းပဲ ဝယ်ပေးခဲ့သလို နှင်းပန်း၊ အဝတ် အစားတိုင်းလိုလို သခင် ယူမဝတ်ပူးတာမရှိ။ ယူဝတ်တိုင်းလည်း စည်း ကမ်းရှိရှိ ပြန်လည်လျှော်ဖွတ်ပေးခဲ့ရိုး ထုံးစံမရှိ။ ဒါကိုသိသိကြီးနှင့် အမေ ကလည်း ဆုံးမခဲ့ခြင်းမရှိသလို နှင်းပန်း ကိုယ်တိုင်လည်း အပြစ်မတင် ရက်ခဲ့။

"မမ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ သခင်ပြောတာ ကြားလား။"

"ဟဲ့ သခင် နင်ဘာဖြစ်နေတာတုန်း၊ ဘာတွေကြိတ်ပြီး တိုင် ပင်နေကြတာလဲ"

"ဘာမှမတိုင်ပင်ပါဘူး အမေရ၊ မမဆီက အင်္ကျီငှားဝတ်နေ တာ အဲဒါကို အင်တင်တင်လုပ်နေလို့ အမေ ကူပြောပေးဦး"

အမေဆီမှ စစ်ကူရလိုရငြား သခင် ငိုမဲ့မဲ့ပြောလိုက်သည်။

"သခင်ရယ် သူများက မငှားချင်တာကို ဘာဖြစ်လို့ အတင်း ငှားနေရသလဲ ညည်းမှာ မာနမရှိဘူးလား၊ ကိုယ့်မှာရှိတာလေးနဲ့ ရောင်ရဲ တင်းတိမ်စမ်းပါ"

အမေစကားကြောင့် နှင်းပန်း ဖျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် အမေ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

"အမေရယ် နှင်းပန်းက မငှားချင်တာမဟုတ်ပါဘူး ကိုလမင်း

ဗျူးစာပေ

မိဘတွေရဲ့အလှူကို မနက်ဖြန်သွားရင် နှင်းပန်း ဒီဝတ်စုံဝတ်သွားရမှာ မို့ပါ။ ကိုလမင်းက ဒီအလှူမှာဝတ်ဖို့ ဝယ်ပေးထားတာကို နှင်းပန်း မဝတ်ရင် သူက နှင်းပန်းကိုမေးမယ်။ အဲလိုမေးတဲ့အခါကျရင် နှင်းပန်း ဘယ်လိုဖြေမလဲ၊ အမှန်အတိုင်းဖြေရင် နှင်းပန်းတို့မိသားစုသိက္ခာမကျ ဘူးလား။"

"အမလေး ကျေးဇူးရှင်မကြီးရယ် ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်တော်၊ ခုလို ကျုပ်တို့ရဲ့ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို ပုံးကွယ်ပေးတဲ့အတွက်"

အမေ ထောင့်ရေခဲလုံးတွေက သမီးကြီးတစ်ယောက်၏ တာဝန် သိတတ်မှုနှင့် စေတနာမေတ္တာကို စက္ကူစုတ်တစ်စွက်ကို စုတ်ပြန်ခြင်းဖြင့် လိုက်သည့်နှယ်။

ထို့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြီး သခင် ငှားဝတ် သော ဝတ်စုံကို ထုတ်ပေးလိုက်တော့သည်။

ဒီမိသားစုမှာ လိုအပ်တာဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ အမေ မွေးပေးခဲ့ ပြီးမှတော့ မွေးကျေးဇူးဆပ်ရတော့မှာပေါ့ဟူသော အတွေးက နှင်းပန်း ရှေ့ဆက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံရုံပင်။

"ဘာလဲ ညည်းက ငါ့ကိုခွဲပြီး အဲဒီအင်္ကျီကို ပေးလိုက်တာလား မိနှင်းပန်း"

နှင်းပန်း ဘယ်လိုလုပ်မှ အပြစ်လွတ်ပါတော့မလဲဆိုတာ စဉ်း စား၍မရတော့။

"နှင်းပန်း မပေးဘဲနေရင်ရော အမေ နှင်းပန်းကို ဘယ်လို အပြစ်ပြောဦးမှာလဲ အမေ"

ဗျူးစာပေ

ရင်ထဲမှာ မရည်ရွယ်ဘဲ မေးမိသည့်မေးခွန်းမို့ အမေ့မျက်နှာပေါ် သို့ ဒေါသရိပ်တို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိသွားသည်။

"ညည်းက ငါ့ကိုခွဲနေတာ ငါမသိဘူးများ ထင်လား။ ဘာလဲ ငါက ညည်းကို အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ယောက်ျား ရမ္မာ ဖိစားအပေါ် ဘာတွေဟန်တက်နေမှန်းကိုမသိဘူး။ အရာရာကို သူ့ကပဲ ကယ်တင်ရှင်ကြီးလိုလိုနဲ့ ငါမပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ ကြာပြီနော်၊ မိနှင်းပန်း ညည်း ကျပ်ကျပ်သတိထားနေပါ"

အမေ့အထင်မှားတွေက အရှိုက်ကို အကြိမ်ကြိမ်ထိုးနှက်လိုက် သလိုပါပဲ။

"ဒါဆိုရင်လည်း နှင်းပန်းကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပါတော့ လား အမေရယ်၊ ဒီလောက်ဆရာလုပ်ပြီး နေရာတကာ ဝင်ပြီးဖြေရှင်း ပေးနေတဲ့နှင်းပန်းက အမေတို့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ တယ်မို့လား"

ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်ပြောမိလိုက်တော့ သည်။

မောင်နှင်လက်ထပ်ပြီး မိဘအိမ်မှာ ခိုကပ်နေကတည်းက စား ရေးသောက်ရေး ဝတ်ရေးတွေကို မောင်လုပ်အားခတွေနဲ့ ဖြေရှင်းနေတာ အမေသိပေမယ့် မောင်ကတော့ အကုန်အစင်မသိ။

ဒါနှင့်များတောင် နှင်းပန်းကို ကြည့်မရဘူးတဲ့လား အမေရယ်။

ဗျူးတပေ

အခန်း (၅)

"ဟာ လမင်း မတွေ့တာတောင် တော်တော်ကြာပြီပဲ ပျောက် ချက်သားကောင်းလှချည်လားကွ"

လူပျိုဘဝကတည်းက တတွဲတွဲလုပ်ခဲ့သော သူငယ်ချင်း နိုင်လူ ကို တွေ့လိုက်ရ၍ လမင်းလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက်တွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ပြီး

"ငါ ယောက္ခမအိမ်မှာ လိုက်နေနေရတာကွ ဒါကြောင့် မင်းတို့ ဘက်ကို မရောက်ဖြစ်တာကွ၊ လာကွာ ငါတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် ကြရအောင် မင်း အချိန်ရလား"

မတွေ့ဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့တုန်း ဆုံ တုန်းလေး စကားတွေအများကြီးပြောချင်သည်။ နိုင်လူ လက်မှ နှာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး

ဗျူးတပေ

"ငါ့ဘော်ဒါတစ်ယောက်နဲ့ ကားကိစ္စချိန်းထားတာ နောက် တစ် နာရီလောက်မှဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါ တစ်နာရီတိတိစကားပြောဖို့ အချိန်ရ တယ်"

"အေး ကောင်းတယ် ငါလည်း အိမ်မှာမနေချင်တာနဲ့ ရုံးကို စောစောထွက်လာတာ၊ အချိန်တွေအများကြီး ပိုနေတယ်"

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ပဲတစ်ယောက်ဖက်ပြီး နီးစပ် ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

"အစ်ကိုတို့ ဘာသောက်မလဲ"

စားပွဲထိုးလေးမှာ "လမင်းတို့ထိုင်လိုက်သော စားပွဲပေါ် အဝတ် ဖြင့် လာရောက်ပွတ်သုတ်ရင်း မေးသည်။

"လက်ဖက်ရည် ပေါ့စိန်ပဲ ချကွာ၊ မင်းရော ဘာသောက်မလဲ လမင်း လက်ဖက်ရည်ပဲလား"

"ကော်ဖီပဲလုပ်"

လက်ဖက်ရည်မကြိုက်သော လမင်း ကော်ဖီပဲ မှာလိုက်သည်။

"ဘာကော်ဖီလဲ အစ်ကို"

"ဘာကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်ကွာ"

စားပွဲထိုးလေးအနားမှာ ခပ်သုံ့တံသုတ် ထွက်သွားသည်။

နိုင်လူ ရေခွေးပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးကို ရေစိမ်ထားသော ခွက်ထဲမှ ဆယ်ယူပြီး ရေခွေးအနည်းငယ်စီထည့်ကာ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို ပွတ် ဆေးရင်း

ဗျူးတပေ

"မင်း ညစ်နေတာလား လမင်း"

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိသူကြာသည်မို့ နိုင်လူ အကဲခတ်ကာ မေးသည်။

"အေးကွာ ငါ ထွက်ပေါက်ပိတ်သလို ခံစားနေရတယ်"

"ဘာတွေ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေသလဲ၊ ငါ့ကိုပြောကြည့်ပါလား၊ ငါက မင်းကို ထွက်ပေါက်ပေးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်တယ် လေ၊ မဟုတ်မှလွဲရော မင်းမိန်းမနဲ့များလား"

"နှင်းပန်းနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ"

"ဒါဆို ယောက္ခမနဲ့လား"

"ဟုတ်တယ်ကွာ နှင်းပန်းရဲ့မိသားစုတွေကြောင့် ငါ အိမ်မှာ နေချင်စိတ်မရှိတော့၊ ဒါကြောင့် ရုံးတက်ရတာ ကိုနာရီဆိုပေမယ့် ခုနစ်နာရီ လောက်ဆို ငါ အိမ်ကထွက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့ ကားမှတ်တိုင်တို့ မှာ အချိန်ကုန်ရင်ကုန် မကုန်ရင် ရုံးကိုပဲ အစောကြီးရောက်နေတဲ့သူက ငါပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းကို ဘာပြဿနာတွေရှာလို့လဲ"

"ငါ့ကို တိုက်ရိုက်ပြဿနာမရှာပေမယ့် နှင်းကလေးကို တော် တော်ဖိအားပေးကြတာကွာ၊ ဒီထက်အသေးစိတ်ပြောပြနိုင်လည်း ငါပဲ မိန်းမဆန်တဲ့သူဖြစ်မယ်"

"ဒါဆိုရင်လည်း အိမ်ခွဲပြီးနေပါလား"

"အိမ်ခွဲနေချင်တာမှ တစ်ပိုင်းတင်မဟုတ်ဘူး နှစ်ပိုင်းစလုံးကို"

ဗျူးတပေ

သေနေတာ ဟောကောင်ရေ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ငွေစုနေတာ"

"မင်းမိဘတွေသိ သွားတောင်းပါလား"

ထိုစကားက ဟနကိုထိခိုက်သောစကားမို့

"နေပါကွာ နဂိုကမှ နင်းပန်းမိဘတွေကြောင့် ငါကို မကြည့်ရတဲ့ကြားထဲ အိမ်ငှားနေဖို့စရိတ်သွားတောင်းရင် ထိုးနှက်ခံရမယ့်ရလဒ်က ခုထက်ပိုဆိုးမယ်၊ ရှေ့လလောက်ဆိုရင်တော့ ငါအိမ်ခွဲနိုင်လောက်မယ် ထင်ထားတာကွာ ခုတော့"

ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေတန်ခွံဖြစ်လာပြန်သည်။

"ဘာလဲ မခွဲနိုင်ပြန်ဘူးလား"

"အေးကွာ နင်းက သူ့မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမအပေါ်မှာ သိပ်တာဝန်ကျေတာကွာ၊ ငါက ငွေရဖို့ပေးလိုက် သူက အဲဒီငွေနဲ့ သူ့မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရဲ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်နဲ့ ငါ့ငွေတွေက မီးခိုးငွေတွေလို အငွေပျံ့ပျံ့ထွက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်မှာလာပြီး နလန်ထူနိုင်တော့မှာလဲ၊ ငါ့မှာတော့ပါ အစောကြီးကတည်းက နင်းကို အလိုလိုက်မိတာ"

နိုင်လူ သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ပူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပြီး စားပွဲထိုးလာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို မှုတ်သောက်သည်။ သူငယ်ချင်း အခက်အခဲကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲဟု စိတ်ထဲမှာ အပြေအလွှာ တွေးတောနေမိသည်။

"မင်းအကြောင်းကြားရတာ စိတ်မောလိုက်တာကွာ"

ဗျူးတပေ

"ငါ့ရဲ့ကုသိုလ်ကံပဲပေါ့ နိုင်လူရော၊ နင်းကိုလည်း ငါ အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး။ ငါ နင်းမသိအောင် ငွေစုသံသေတ္တာကို ခိုးဖွင့်ကြည့်တော့ သေတ္တာထဲမှာ ငွေတစ်သောင်းပြည့်အောင်တောင် ဖိုမနေဘူးကွာ"

"ငွေတွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲလို့ မေးကြည့်လိုက်ပေါ့"

"မေးမနေတော့ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတာ ငါ သိနေတာပဲ၊ ခုချိန်မှာ ငါက တစ်အိမ်လုံးရဲ့စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းပေးနေတဲ့ပင်မ အိမ်ထောင်ဦးစီးကြီးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတာကွာ"

"မင်းယောက္ခမနဲ့ ယောက်ဖကရော ဘာမှမလုပ်ကြဘူးလား"

"လုပ်ပေမယ့် သူတို့ရှာတာနဲ့ သူတို့သုံးလိုတောင် မလောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ အဘွားကြီးကလည်း အပြင်ပန်းအမြင်မှာတော့ သားသမီးလုပ်စာ မစားသလိုလိုနဲ့ သမက်လုပ်စာကို မသိမသာထိုင်စားပြီး အိမ်မှာ အမျိုးမျိုးကွိုင်ရှာနေတာ အဲဒီဒုက္ခကို လည်စင်းခံနေရတာက နင်းပန်းပဲပေါ့"

နင်းပန်း၏စိတ်ထားဖြူစင်ပုံတွေကို လမင်း မသိဘဲနေမလား။ မိသားစုမှာ သမီးအကြီးဆုံးမို့ မိသားစုဝန်ကို မနိုင်တန်ထမ်းနေရတာကို မြင်ရတာနှင့်ပင် နင်းပန်းကို သနား၍မဆုံးတော့။ ထိုသနားစိတ်နှင့်အတူ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသော်လည်း ခုထိ အရာမကပ်သေး။

"နေဦးကွ တာမွေဘက်မှာ ငါ့အစ်မရဲ့အခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်၊ သူဝယ်ထားတာ မကြာသေးဘူး"

"ဘယ်သူလဲ မမခင်လား"

ဗျူးတပေ

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အစ်မဝမ်းကွဲပါ။ သူက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ၊ တစ်ကိုယ်ရေတာကာယမို့ သူ ဒီမှာမရှိရင် အခန်းက ဒီအတိုင်းအလွတ်ကြီး ပိတ်ထားတာ”

“ဒီတော့ ငှားမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ငှားဖို့ ငွေမပြည့်သေးပါဘူးကွာ၊ ခုပဲ မင်းကို ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် ပြောပြထားပြီးပြီပဲ”

“အေးပါ ငါသိပါတယ်။ ခု ငါပြောမှာက ငါ့အစ်မကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့အခန်းမှာ မင်းတို့လင်မယားကို ခဏပြောင်းနေလို့ရအောင် ငါပြောပေးမယ်။ ငါ့အစ်မက သဘောကောင်းတယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုတောင် မိန်းမယူပြီးရင် အဲဒီအခန်းမှာ သွားနေဖို့ပြောနေသေးတာ”

နိုင်လူနှုတ်မှ ထွက်ကျလာသော စကားဟာ လမင်းအတွက်တော့ ထက်ခွန်လောက်အောင်ကို ဝမ်းသာမိသွားသည်။ လည်ချောင်းဝမှ ကော်ဖီတွေကို ကမန်းကတန်း မျိုချကာ

“အဲလိုသာ နေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ အလကားမနေပါဘူး။ အိမ်လခ တစ်လတစ်ခါပေးပါမယ်”

“အေးပါ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ပန်တီးနိုင်မလဲဆိုတာတော့ ငါလည်း အတတ်မပြောနိုင်သေးဘူး။ ငါ ကြိုးစားကြည့်ရဦးမှာ”

တစ်ကိုယ်လုံး တင်းကြပ်ဆို့တက်နေအောင် တုပ်နေောင်ထားသော အဆင်မပြေမှုတွေသည် ခန္ဓာကိုယ်မှ လွင့်ပါးသွားသည့်သယောင်

စိတ်ရောလူပါ အံ့နည်းငယ် လန်းဆန်းကာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ရှာတွေ့သူလို ပြုံးပျော်ရွှင်ပျသွားသည်။
ထိုအရိပ်အခြေကို နိုင်လူ ရိပ်မိလောက်မည်ထင်သည်။

အခန်း (၆)

"သခင်ရေ သခင် အမေ့ကို ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေဘူးတစ်ဘူး ယူခဲ့စမ်း အမလေး မောလိုက်တာ နေပြင်းချက်ကတော့ လူ့ကို ချွေးဒီး ဒီး ကျတယ်"

သခင် ဝတ္ထုဖတ်နေရင်းမှ ခပ်လေးလေးထကာ ရေခဲသေတ္တာ ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

"အမေ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ"

"မနွဲ့တို့အိမ်က ထမင်းစားဖိတ်လို့ သွားတာပါအေ၊ စားရတာ နဲ့ နေပူမိတာနဲ့ မကားမိပါဘူး"

"ဘာဟင်းတွေနဲ့ကျွေးလိုက်လဲ အမေ့ကို"

သခင် ရေခဲရေဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးပြီး စပ်စုလိုက်သည်။

"ဟင်းတွေက စုံလို့ပါပဲ၊ မနွဲ့သမီးက စီးပွားရေးအဆင်ပြေနေ တာပဲ၊ မနွဲ့ကိုယ်မှာ ရွှေတွေရော ပလက်တီနမ်တွေရော စုံလို့ပါပဲအေ၊

ဇွဲတပေ

ဟင်္သာတစ်ပွင့်ပန်း

ကြည့်ရတာ မျက်စိတောင်ကျိန်းတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက သမီးလေး တစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက်ကို အကျိုးပေးတာ၊ သူ့သမီးမီးမီးကလည်း မိဘအပေါ်သိတတ်လိုက်တာ လွန်ပါရောအေ ငါ့ဖိတ်ထဲ အားတောင်ကျ သေး"

ဒေါ်တင်သက်ထား အကြည့်တွေက အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် မီးပူတွေ အပြုံးကြီးထိုင်တိုက်နေသော နှင်းပန်းဆီသို့ ရောက်သွားပြီး လေယူလေသိမ်း တွေက ထေ့လုံးငေါ့လုံးတွေအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

"ဒါပေမဲ့ သူက ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ မိဘအိမ်ပေါ်က မဆင်းဘူး၊ အေးအတူပူအတူနေရာတယ်၊ ဘယ်လောက်စိတ်သဘောထား ပြည့်လိုက်သလဲလို့"

ကိုယ့်ကိုစောင်းချိတ်ပြောနေပြီဆိုတာ နှင်းပန်း သိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဘာမှမကြားသလိုသာ နေလိုက်သည်။

"ညည်းလည်း လင်ယူရင် အလိမ္မာအိမ်ပါကိုယူ မိဘတွေအပေါ် ဦးညွတ်နိုင်ပြီး ရှာကျွေးနိုင်တဲ့သမက်မျိုးကို မယူဘဲ ငါ့လင်လုပ်စာကို ငါ့မိဘတွေကပါ ထိုင်စားနေပါလားဆိုပြီး ငြိုငြင်တဲ့စိတ်မျိုး မွေးလို့ကတော့ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှမကြီးပွားဘူးမှတ်"

သခင် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးရယ်ကာ

"စိတ်ချပါ အမေရာ၊ သမီးက သမီးဘဝအတွက် ပလပ်ချထား ပြီးသားပါ၊ အမေတို့ကို အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားပေးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုပဲ ယူမှာ"

ဇွဲတပေ

"အေးပါ ပြီးမှ သမီးယောက်ျားလုပ်စာကို အမေတို့ထိုင်စား နေပါတယ်လို့ မဖြူရဲ့"

"စိတ်ချ လုံးဝကို မဖြူရဲ့ပါဘူး အမေရယ်"

အိမ်တွင် ကုမော်လောင်ဖက် တစ်စက်ကလေးမှ မရဘဲ လေလုံး သာထိုင်ထွားပြီး အင်တာနက်အချိန်ပြည့်သုံးနေသော သခင်ပန်းကို အကောင်းမြင်ပေးနေသော အမေ့ကို နှင်းပန်း အံ့သြမိပါသည်။

ကိုယ့်သားသမီးရှေ့မှာ တစ်ပါးသူ၏သားသမီးကောင်းကြောင်း အမွမ်းတင်လေ့ရှိသော အမေ့အကျင့်ကို နားလည်နေပြီးသော အခြေ အနေမို့ ထူးပြီးတော့လည်း ဝမ်းနည်းမနေတော့။

နှင်းပန်းအပေါ်မှာ အမေ ဘယ်လိုပဲမြင်မြင် နှင်းပန်းဘက်က ကိုယ့်လိုပဲပြောကိုယ်လုံသည်။

"နှင်းပန်း ဘာလုပ်နေလဲ ငါ့ကို ထမင်းခူးပေးစမ်း"

အမေ အိမ်ပေါ်တက်လာကာ မီးပူတိုက်နေသော နှင်းပန်းကို ဆီး၍ခိုင်းသည်။ သခင်ပန်း ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုင်ကာ အခန်းထဲသို့ဝင်သွား သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ အဖေ"

မီးပူပလပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

လူက မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ကြမ်းခင်းပေါ်ပင်ထိုင်လျက် ပြန် လဲကျသွားသည်။

"မိနှင်း ဘာဖြစ်တာလဲ"

ဗျူးတပေ

အဖေ အလန့်တကြား ပြေးလာပြီးထူသည်။

"သမီး ခေါင်းတွေအရမ်းမူးတယ် အဖေ"

"အေး အေး ဒါဆိုရင် ထမင်းမခူးခဲ့တော့၊ ငါ့ဖာသာငါ ခူးစား တော့မယ်၊ ခုတင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး သွားလို့လိုက်"

မျက်လုံးတွေ ပြာဝေကာ ချွေးစေးတွေပြန်လာပြီး အဖေပြော တာတောင် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။

"မောင် ပြန်လာပြီလား"

ခုတင်ထက်မှာ မှိန်းနေရင်းမှ အခန်းထဲဝင်လာသော မောင့် ခြေသံကြောင့် အားပျော့သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ပြန်လာပြီ နှင်း၊ နေမကောင်းဘူးလား"

"နေကောင်းပါတယ် မောင်"

"နေကောင်းတယ်သာဆိုတယ် မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်နဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်ထားလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှင်းရဲ့အမေ ဘာပြဿနာရှာထားပြန် ပြီလဲ"

"မရှာပါဘူး မောင်ရယ်၊ နှင်း မောင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်"

"ဟင် ပြောလေ နှင်းရဲ့"

"ဟိုလေ နှင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ သိလား"

နှင်းပန်းစကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ စိတ်လှုပ်ရှားသွား သည်။

ဗျူးတပေ

"တကယ်လား နင်းကလေး"

"တကယ်ပါ မောင်ရဲ့၊ နေခင်းက နင်း၊ မူးလဲလို့ လမ်းထိပ်က သူနာပြုဆရာမကြီးဆီသွားပြတာ၊ သွေးစမ်းပေးလိုက်တယ်၊ ညည်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့၊ မနက်ဖြန် ပိုသေချာအောင် မနက်စောစော ဆီးစစ် ရမယ်လေ"

မပျော်လင့်ထားသေးသော ရတနာက ဘဝထဲကို ရောက်ရှိ လာပြီမို့ လမ်း၊ ပျော်လွန်း၍ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေ၏။

လောကကြီးထဲမှာ ခုမှပင် ဝင်ဆန့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ သည်။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ နင်းရဲ့၊ မောင်တို့ကလေးလေးက မွေးလာ ရင် ချစ်ဖို့ကောင်းမှာသေချာတယ်"

နင်းပန်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပြောနေသော မောင်ကိုကြည့်ပြီး နင်းပန်းလည်း အလိုလို ပျော်ရွှင်လာရသည်။

"ခုကစပြီး အနေအထိုင် အသွားအလာ ဆင်ခြင်ရတော့မယ် နော်၊ အိမ်အလုပ်တွေ သိပ်မလုပ်နဲ့တော့၊ အားရှိတဲ့အစားအစာတွေ ပျားပျားစားရတော့မယ်"

နူးပေါင်ကူနေသော ဆံစအချို့ကို တယုတယ သပ်တင်ပေး ရင်း၊ မမြင်ရသေးသော ရင်သွေးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာရှိတာ တွေကို စိတ်ကူးနှင့်အစီအစဉ် ဆွဲနေသော မောင်ကိုကြည့်ပြီး နင်းပန်း ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်နေမိသည်။

ဗူးတပေ

အခန်း (၇)

"အမလေးတော် ငါတို့လည်း ကလေးမွေးခဲ့ဖူးပါတယ် ညည်း လို့မျိုး တပိန်ပိန်တလိန်လိန်နဲ့ အိပ်ရာထဲအမြဲခွေခေါက်မနေပါဘူး။ ကိုယ် က မိခင်လုပ်ရမှာ နည်းနည်းလေး အားတင်းထားပါတော့လား"

အစားအသောက်ပျက် တအော့အော့ တအန်အန်ဖြစ်နေသော နင်းပန်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်သက်ထား အားမလိုအားမရဖြစ်စွာ ပြော လိုက်သည်။

"သမီးလည်း အားတင်းထားတာပါပဲ အမေရယ်၊ ဘာစားစား အန်ပြီး ခေါင်းမထူချင်တာ ဘယ်လိုမှ စိတ်တင်းထားလို့မရဘူး။ နှစ်အိမ် ကျော်က ဒေါ်ထားဦးက အဲဒါ ဗိုက်ကြီးနာစွဲတာတဲ့"

"အဲဒါ ဖိပ်ခံရောဂါလို့လည်း ဒေါ်တယ် ကဲ ထ ထ ဆေးလေး သောက်ပြီး ထမင်းထစား"

ဗူးတပေ

မစားချင်ဘူးဟု ပြောလျှင်လည်း အဆူခံရဦးမည်ဖို့ ဝင်သလောက်စားရန် ခုတင်ထက်မှ ထလိုက်သည်။

"မတင်ရေ မတင် ရှိလား"

အိမ်ရှေ့မှခေါ်သံကြောင့် အမေ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ

"အိမ်ရှင် မအိခင် လာပြီထင်တယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ အိမ်လခ တိုးတောင်းဦးမယ် ထင်ပါရဲ့"

အမေ နှင်းပန်းနားမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ ညည်းညည်းညာညာပြောပြီး ထွက်သွားသော အမေ့နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း နှင်းပန်းလည်း စိတ်မောရပါသည်။

တစ်နှစ်တစ်ခါ အိမ်စာချုပ်ပြန်ချုပ်ဖို့ ရက်နီးလာပြီ။ သို့သော် နှင်းပန်းလက်ထဲတွင် ငွေသိပ်မရှိ။

လည်ပင်းမှဆွဲကြိုးဆီသို့ လက်က သူ့အလိုလို စမ်းမိသွားသည်။ ဒီဆွဲကြိုးလေးက နှင်းပန်းနှင့်မောင့်ရဲ့ မင်္ဂလာဦးဆွဲကြိုးလေးဖြစ်သည်။ အပေါင်ဆိုင်မပို့ရက်ပေမယ့် အခက်အခဲပြေလည်ဖို့ မရှိဝမ်းစာ ရှိတန်ဆာဆိုသလို လုပ်သင့်တာတော့ လုပ်ရမှာပင်။

ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှ ခပ်ပြည်းပြည်းထကာ အပေါင်ဆိုင်သို့ သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

"နှင်းပန်း၊ ဒါက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ လာဦး"

အိမ်ရှင်နှင့်စကားပြောနေရင်းမှ အမေ လှမ်းခေါ်သည်။

"ကဲ မတင်ရေ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်"

ဗျူးတပေ

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ မအိရေ စာချုပ်ချုပ်မယ့်ငွေကုန်ရင် စောစောလာခဲ့ပါ ငွေအဆင်သင့်လုပ်ထားပါမယ်"

အမေနှင့်အိမ်ရှင် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြပြီး အိမ်ရှင် ဒေါ်အိခင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်။ အမေ့နားမှာ ဝင်ထိုင်နေသော နှင်းပန်း၊ အမေ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး

"အိမ်လစာ ဘယ်လောက်တက်သွားလဲ အမေ"

"ဘယ်လောက်တက်ရမှာလဲအေ ညည်းလေးယူပြီး သမက်ပါ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားမှတော့ ဘယ်အိမ်ရှင်က ငြိမ်ပြီးကြည့်နေတော့မှာလည်း အိမ်လစာတက်ပြီပေါ့"

နှင်းပန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

"အမေရယ် သမက်ကြောင့် အိမ်လစာတက်တယ်ဆိုပေမယ့် နှင်းပန်းတို့လည်း အိမ်လစာထဲမှာ ဝင်ပါရတာပဲလေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က အိမ်စာချုပ်ချုပ်တာ အမေတို့တစ်သိန်းလောက်ပဲပါပြီး ကျန်တာ နှင်းပန်းတို့စုထားတာလေးနဲ့ ချုပ်လိုက်တာပဲ"

နှင်းပန်းတို့မဝံ့လာဆောင်တာ သီတင်းကျွတ်လဖြစ်ပြီး တန်ဆောင်မှန်းလတွင် အိမ်စာချုပ်ထပ်ချုပ်ရသောအခါ မောင့်လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးနှင့် နှင်းပန်းစုထားသော ငွေပါ ထပ်ပြည့်ပြီး အိမ်စာချုပ်ထပ်ချုပ်ခဲ့ရသည်။ ဒါကို အမေ မသိတာမဟုတ်။

"ဟဲ့ ငါက အဲဒါကို မသိလို့ပြောနေတယ်များထင်သလား။

အခုလည်း အိမ်လစာက တက်ပြီဖို့ ငွေကလို့ပြီ ညည်းတို့မှာ တာဝန်ရှိတာ

ဗျူးတပေ

ကို သိရုံနဲ့မပြီးဘူးလေ၊ တက်လာတဲ့ အိမ်လခအတိုင်း စာချုပ်ချုပ်ဖို့ ဘယ်မှာလဲ ငွေ ညည်းယောက်ျားကော သိသိကြီးနဲ့ သူနဲ့မဆိုင်သလို နေနေလား"

နှင်းပန်း၊ မျက်ရည်တို့ဝဲစပြုလာသည်။

အလတ်ကောင် ရဲသီဟ ကျောင်းကပြန်လာ၍ အိမ်ပေါ်တက် လာသည်။ မျက်နှာမသာမယာ အမေနှင့်မျက်ရည်ဝဲနေသော အစ်မကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချကာ

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ အမေ"

"ဘာဖြစ်မှာလဲ အိမ်ရှင်က နင့်ယောက်ဖယို ထပ်တိုးလာတော့ အိမ်လစာတိုးတောင်းနေပြီလေ၊ ငါမှာလည်း ငွေကအပြည့်အဝပရှိဘူး။ နင့်အဒေါ် ဒေါ်ဖြူဆီက ချေးရဦးမှာ နင့်အဖေဆီမှာတောင်းလည်း ငါ ရှာပေးထားတာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲဆိုပြီး ငါ့ကိုမေးခွန်းပြန်ထုတ် ဦးမယ်"

"ဟုတ်တာပဲလေ အဖေလည်း ရှာပေးနေတာပဲ"

"ဟဲ့ နင့်အဖေလုပ်ခက တစ်လကိုတစ်သိန်းပြည့်အောင်တောင် ဘယ်နခါရပူးလို့လဲ"

"ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ် အမေရာ"

ရဲသီဟ စိတ်ရှုပ်တိုင်း ထိုစကားဖြင့်ကိုင်းပေါက်တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် အိမ်တွင် အချိန်ပြည့်ပရိတ်တတ်အောင် အပေါင်းအသင်း အချို့ဖြင့် ကျောင်းစာကို အကြောင်းပြပြီး အချိန်ကုန်တတ်သည်။

ဗျူးစာပေ

အိမ်မှာနေ၍ အမေတော်ကိုတွေ့ကို နားငြိုးသည့်အတွက် အပြင် မှာနေတာ နားအေးသည်ဟုဆိုတတ်တာ ရဲသီဟနှင့်သဝဏ်ပန်းတို့၏ လက် သုံးစကားများပင်ဖြစ်သည်။

"နင် ကျောင်းမပြီးသေးဘဲ အလုပ်ထွက်လုပ်တော့ရော ဝင်ငွေ က ဘယ်လောက်ရမှာမို့လဲ"

"ရသလောက်ပေါ့ အမေရာ"

"ကဲသိ ငရဲရယ် ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ အာရုံလာနောက် နေတယ်၊ သွား ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်"

ရဲသီဟ မှန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာဖြင့် အနားမှထထွက်သွား၏။ အမေ၏မျက်နှာပေါ်မှ မကြည်လင်မှုတွေက နှင်းပန်းဆီသို့ ကျရောက်လာ ပြန်သည်။

မေးဖို့အားယူနေသော နှင်းပန်းအမေကို မဝံ့မရဲကြည့်ကာ

"ပြီးခဲ့တဲ့လတွေက အိမ်လခဆိုပြီး တစ်လကို ငါးသောင်းအပ် ထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေရော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ အမေ"

ဒေါ်တင်သက်ထား နှင်းပန်းကို ငွေကြည့်ပြီး

"အောင်ဟ အောင်ဟ ညည်းက ငါ့ကို စစ်လားဆေးလား လုပ်နေတာလား၊ ဟပ် မိနင်း"

"စစ်တာမဟုတ်ဘူးလေ အဲဒီငွေတွေရယ် အခု နှင်းပန်းရဲ့ ခွဲကြီးကို သွားပေါင်လိုက်ရင် အိမ်လစာတွေပြည့်လောက်ပါတယ် အမေ ရယ်"

ဗျူးစာပေ

“မရှိတော့၊ ငါ့မှာ သုံးသိန်းလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီလပိုင်းတွေမှာ ညည်းက အိမ်စရိတ်တွေထုတ်သုံးပေးမယ့် ကျွပ်မှာလည်း လူမှုရေးသားရေးနားရေးကိစ္စတွေ ရှိတယ်။ ညည်းအခေါ်တွေကလည်း ချေးထားသေးတယ်။ ဆွေမျိုးတွေက တစ်လကို နှစ်ယောက်လောက် လင်ယူမယားယူပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကြ မွေးနေ့လုပ်ကြ၊ သေကြ ရှင်မြကြနဲ့ အဲဒီလူမှုရေးကိစ္စတွေမှာ ဖဲ့သုံးရသေးတယ်လေ ဒီကြားထဲ ငါ ဥပုသ်ကျောင်းသွားတိုင်း အလကားသွားရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝတ္ထုငွေလေး၊ ဘာလေးလှူရတယ်၊ ဆွမ်းပတ်အတွက် တစ်ပတ်တစ်ခါ ယောဂီတွေနဲ့ စုပြီးလှူတယ် ငါ့ရဲ့ဓမ္မပိတ်ဆွေတွေနဲ့ ငွေစုရသေးတယ်။ ငါ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘာမှမသုံးဘူး။ တရားရိပ်သာသွားပြီး သူများယောဂီတွေလို မလှူနိုင်ရင် ငါ့ကိုသူငယ်ချင်းယောဂီတွေက အထင်သေးကြမှာပေါ့။”

လူမှုရေး အလှူအတန်းကို ဦးတည်ပြီး အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးနေသော အမေ့စကားသံတွေကို နှင်းပန်း မကြားနိုင်တော့လောက်အောင် စိတ်ဟေ့ တလုပ်လုပ် လှုပ်ရှားလာသည်။

နှင်းပန်း ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဒါနှင့်များ အိမ်ရှင်ကို စာချုပ်ချုပ်တဲ့နေ့ စောစောစီးစီးလာဖို့တောင် ခေါ်နေသေးရဲ့။

ဪ အမေရယ်။

“ဘယ်လိုလဲ နှင်းပန်း၊ ခုတစ်လော စာမူတာ ကျွဲတယ်ခန့်၊ တခြားတိုက်မှာများ လှည့်ရေးနေသလား။”

ဗျူးစာပေ

ထုတ်ဝေသူ ကိုအောင်မြတ်စကားကြောင့် နှင်းပန်း စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ စာမူကို ထုတ်ရင်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးကာ

“ခုချိန်မှာ တခြားတိုက်က ကိုအောင်မြတ်တို့တိုက်ထက် ရော့ပိုပေးမယ် စာမူပိုပေးပါဆိုရင်တောင် နှင်းပန်း-ငြင်းရမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးလား။”

“ကျန်းမာရေးမကောင်းတာထက် အိမ်ရှင်မတာဝန် မိဘတွေတာဝန်ကိုပါ ပခုံးပေါ်ထမ်းထားရတော့ စာကို မရေးဖြစ်တာ”

“ကိုယ့်မှာ ရေးလက်ရှိနေရဲ့ဗျား၊ ဘာကြောင့်အချိန်ကိုအသုံးမချတာလဲ၊ တခြားမိသားစုတွေက ဘာမှမပံ့ပိုးဘူးလား၊ စာရေးဆရာမကောင်းတစ်ယောက် မီးဖိုချောင်မှာ အချိန်ကုန်နေတာကိုတော့ နှမြောတယ်ဗျာ”

ကိုအောင်မြတ်စကားကြောင့် နှင်းပန်း မချီပြုံး၊ ပြုံးလိုက်ပြီ။

“နှင်းပန်း စာကိုအချိန်ပေးပြီး ရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ ကိုအောင်မြတ်ရယ်”

“အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း စာမူကို လစဉ်မျှော်နေပါမယ်”

“နှင်းပန်းကလည်း မွေးဖွားစရိတ်လေး၊ ဘာလေး၊ စုချင်လို့ လစဉ်ပုံမှန်ပို့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ကိုအောင်မြတ်ရယ်”

နှင်းပန်းစကားကြောင့် ကိုအောင်မြတ်အကြည့်က နှင်းပန်း မဖို့မဖို့ပူနေသော ခိုက်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီ။

“ဪ ကိုယ်ဝန်နဲ့လား၊ ဆောရီးဗျား၊ ကျွန်တော် သတိမထား”

ဗျူးစာပေ

လိုက်မိဘဲ စာမူတွေ ဇွတ်တောင်းနေတော့တာပဲ"

ကိုအောင်မြတ် ကိုယ်ဝန်ကြောင့် အားနာသွားပုံရသည်။

"ရပါတယ် နင်းပန်း၊ ရေးမှာပါ"

"ကလေးမွေးဖွားဖို့ဆိုရင် လိုတဲ့ငွေကြေးအကူအညီအားလုံး ပြောပါနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို နင်းပန်း၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်"

စာမူခကို စလင်းဘတ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး နင်းပန်း၊ စာအုပ်တိုက် မှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၈)

"တူမလေး၊ ပြန်လာပြီလား၊ ဒေါ်လေး၊ ငါတို့မကို စောင့်နေတာ ကွဲ့"

အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်း အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အမေနှင့်ထိုင်စကား ပြောနေသော အမေ့ရဲ့ညီမအငယ်ဆုံး ဒေါ်သက်သက် နင်းပန်း၊ဆီကို အရေးတကြီးဟန်ဖြင့် ထလျှောက်လာသည်။

နင်းပန်း ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင်ခန့်သွားပြီး စလင်းဘက်အိတ် ထဲ ထည့်လာသော စာမူခကို မျက်စိထဲပြေးမြင်လိုက်မိတော့သည်။

"ဘာ ဘာဖြစ်လို့ စောင့်နေတာလဲ ဒေါ်လေး"

"နင့်ဦးလေး နေမကောင်းလို့ ရုံးမတက်ရတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ တူမရယ်၊ ဆရာဝန်က သွေးစစ် ဆီးစစ်ရမယ်လို့ပြောတယ်"

နင်းပန်း အမေနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းခုံမှာ မောရှုစွာဝင်ထိုင်လိုက် သည့်တိုင် အဒေါ်က အနောက်မှတကောက်ကောက်လိုက်၍ သူ့အ

ဗျူးစာပေ

ကြောင်းတွေ ပြောဆဲ။

“အဲဒါ အိမ်မှာ ငွေလည်းမရှိဘူး။ သူ့အလုပ်မဆင်းတာ တစ်ပတ်ရှိပြီဆိုတော့ ရှိတာလေးထိုင်စားနေကြတာလေ။ ဒီညနေ ဆရာဝန်ညွှန်တဲ့အထူးကုဆေးခန်းမှာ သူ့စစ်ခိုင်းတာတွေ သွားစစ်ဖို့ ငွေတစ်ပြားမှ မရှိလို့ တူမလေးဆီအားကိုးတကြီး လာတာပါကွယ်။ နင့်ညီမလေးနဲ့မောင်လေးတွေလည်း မနက်ကတည်းက ထမင်းချက်စားစရာ တစ်ပြားမှမရှိလို့ ဘာမှကို မစားရသေးတာ”

နှင်းပန်း သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချပြီး

“နှင်းပန်းလည်း အိမ်စာချုပ်ချုပ်ဖို့ကိစ္စ လုံးပန်းလိုက်ရလို့ လက်ထဲမှာ ငွေပိုမရှိပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်”

အမေကတော့ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေသည့် နှင်းပန်း စာမူသွားမို့သည်ဆိုတာကိုလည်း လက်ထောက်ချလိုက်ပုံရသည်။

“တူမလေးရယ် နင်တို့မှာ ငွေမရှိဘူးဆိုပေမယ့် စားနပ် သောက်နိုင်ပါသေးတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်မှာ နင့်ဦးလေးကျန်းမာမှ စားသောက်စရိတ်ဝင်မှာပါ။ သူ အခုနေမကောင်းတော့ ဘယ်တော့မှ ငွေမဝင်ဘူး လူမမာလည်းမီးလင်းကတည်းက ဘာမှမစားရသေးပါဘူးကွယ်။ အိမ်မှာလည်း ရောင်းစားသင့်တာတွေ ရောင်းစားလိုက်ရလို့ ကြည့်စရာ တိစ္ဆိတောင် မကျန်တော့ပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်လေး ပြောရင်းဖြင့် အိမ်နဲ့ ငိုချလိုက်သည်။

ဗျူးတပေ

နှင်းပန်း မနေသာတော့။ ကိုယ့်အမေညီမ ဖြစ်ပြီး ကိုယ်နှင့် ဆွေမျိုးအရင်းကြီးတော်နေသူမို့ တကယ့်အရေးကြုံလာရင် တူမအကြီး ဖြစ်သော နှင်းပန်းကသာ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ဖြေရှင်းပေးနေကျမို့ ခုလေးတင် လောလောလတ်လတ် ထုတ်လာသော စာမူခကလေးထဲမှ ကူညီလိုက်ရတော့မည်။

“ငွေက ဘယ်လောက်လို့လို့လဲ ဒေါ်လေး”

“ငါးသောင်းထဲပါကွယ်”

“ရှင် ငါးသောင်း”

“ဟုတ်တယ်လေ တူမရဲ့ ဆီးစစ် သွေးစစ်၊ ငါတ်မှန်ရိုက်၊ အီးစီကီဆွဲ၊ အာထရာဆောင်းရိုက်ရမှာဆိုတော့ ဆေးခန်းကို ပို့ဖို့လိုလို့ ငါးသောင်းလောက်ယူသွားမှဖြစ်မှာမို့ပါ”

နှင်းပန်း ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ စာမူခထဲမှ ငါးသောင်းပေးလိုက်သည်။ ဒါနှင့်ပင် မပြီးသေး။

“ဟိုလေ တူမရယ် ပေးလက်စနဲ့ အိမ်စရိတ်လေး တစ်သောင်း လောက်ပါ ထပ်ပြီး ပေးလိုက်ပါလား။ နင့်ဦးလေးဆေးခန်းမသွားခင် အစာလေးဘာလေး ကျွေးဖို့ အိမ်မှာထမင်းဟင်းလေးချက်ပြီးကျွေးချင်တယ်။ ကလေးတွေလည်း ခုချိန်ဆို အူတွေလှိမ့်နေတော့မှာ”

သနားချင်စဖွယ် ပြောနေရှာသော အဒေါ်စကားကို နှင်းပန်း မငြင်းရက်တော့။ ထပ်ပေးလိုက်ရပြန်သည်။

သူလိုချင်တာ ရသွားသောအဒေါ်မှာ ဝမ်းသာအားရ မျက်နှာဖြင့် ပါပေါ်မှ မျက်ရည်စတွေကို သုတ်ပြီး

ဗျူးတပေ

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ တူမလေးရယ် ဒီပိုက်ဆံကို ဒေါ်လေး ပြန်ဆပ်ပါမယ်"

နှင်းပန်းဆီမှာ ငွေချေးတိုင်းပြောနေကျလက်သုံးစကား ပြစ်သည်။ ထိုစကားနှင့်အညီ ဘယ်တုန်းကမှ ချေးပြီးတော့ ငွေပြန်မရတာလည်း နှင်းပန်းပဲဖြစ်သည်။

သူလိုချင်သောငွေ ရပြီး ပြန်သွားသော ဒေါ်လေး အိမ်မှထွက်သွားရုံရှိသေး အမေက တစ်စခန်းထပြန်သည်။

"ငါက ဘာမှမပြောချင်လို့ ဝင်မပြောတာ ချေးတုန်းက ချေးပြီး ဟိုက ပြန်မပေးရင် ငါ့ကို ဘာမှလာမပြောနဲ့နော်"

"အမေ့ညီကရော ဘယ်တုန်းကချေးပြီး ပြန်ဆပ်ဖူးလို့လဲ။ ခုလည်း စာမူထုတ်လာတာ သူသိနေပြီမို့ နှင်းပန်း မချေးလို့ ရပါတော့မလား"

အဖေ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

"သူက အမြဲတမ်း ငွေလိုနေတဲ့သူ ညည်းဆီကနေ ရမှန်းသိနေလို့ ခုလို ဒုက္ခကြုံရင် ညည်းဆီပဲ လာနေတာ နောက်တစ်ခါဆို မချေးနဲ့ အလကား လှပေါ့ကြော့တွေ ယောက်ျားလုပ်စာပဲ ထိုင်စားပြီး ဆွေမျိုးတွေအိမ် ပတ်ချေးနေတာ ကိုယ့်အစွမ်းအစကို ဘာမှထုတ်မသုံးဘူး"

မကျေမနပ်ပြောနေသော အဖေ့ကို အမေ မကြည်ကြည်ကြည့်သည်။

"လာပတ်ချေးနေတော့ရော ရှင့်ဆီကငွေ တစ်ကျပ်တောင် ပါသွားလို့လား။ ရှင်ကရော ချေးနိုင်တဲ့အရည်အချင်း ရှိလို့လား"

ဗျူးတပေ

သူ့အမျိုးထိလျှင် မခံသော အမေနှင့် အင်မတန်အဖျင်းထူးကြသော အမေ့အမျိုးတွေကိုကြည့်မရတတ်သော အဖေသည် ထိုလိုသော ကတောက်ကဆရန်ပွဲလေးက မကြာခဏဆိုသလို ဖြစ်နေကြမို့ နှင်းပန်းဆက်နားမထောင်ချင်တော့၍ အခန်းထဲဝင်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

"နှင်းပန်းရေ ညည်းအမေ နေမကောင်းလို့တဲ့ မနက်က ဘာမှ ချက်မထားဘူး။ ဖအေလည်း ခုထိ ထမင်းမစားရသေးဘူး။ ညည်းရော ဘာစားပြီးပြီလဲ"

"စာမူပို့ပြီးတာနဲ့ အိမ်တန်းပြန်လာတာပဲ ဘာမှမစားရသေးဘူး အဖေ။ ခုပဲ တစ်နာရီထိုးနေပြီ ဘာမှမချက်ရသေးဘူးလား"

"အေး မချက်ရသေးဘူး ဝင်ပြီး ချက်လိုက်ဦး။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့"

အမြဲတမ်း နေမကောင်းခြင်းကိုသာ အကြောင်းပြတတ်ပြီး လာသမျှလူနှင့် ရေပက်မဝင်အောင် ဘုရားအကြောင်း တရားအကြောင်း ထိုင်ပြောတတ်သော အမေ့ကို ထေ့ထေ့ပြီး ပြောမှန်း နှင်းပန်း မသိဘဲ နေမလား။

ဒီတော့ အမေ့ဆီက ဝေ့လာသော မျက်စောင်းကို ကြည့်မနေတော့ဘဲ ဟင်းချက်ဖို့ မီးဖိုချောင် တန်းဝင်ရတော့တာပေါ့။

နှင်းပန်း၏ဘဝမောတွေ ဘယ်တော့ပြေမလဲဆိုတာ နှင်းပန်း သိချင်လိုက်တာ။

ဗျူးတပေ

အခန်း (၉)

"မိနှင်း ညည်းယောက်ျားကို တစ်ခါတလေ အိမ်အလုပ်လေး ဘာလေး လုပ်ဖူးတယ်ရှိအောင် ခိုင်းကြည့်ပါဦးလားအေ"

နေ့စဉ် ရုံးတက်နေရသော မောင့်ကို နှင်းပန်း ဘာအလုပ်ခိုင်း ရမည်လဲ။ ခိုင်းစရာမလိုအောင် မောင်ကလည်း ရုံးမသွားခင်မှာ နှင်းပန်း လုပ်ရမည့်အိမ်အလုပ်တွေထဲက သူလုပ်တတ်သည့်အလုပ်မျိုးတွေကို လုပ်ပေးတတ်သည်။

ဥပမာ ပေါင်းအိုးနှင့်ထမင်းတည်ပေးတတ်သည်။ နှင်းပန်းနှင့် ဈေးလိုက်ပြီး ဆွဲခြင်းကုဆွဲပေးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မီးပူတိုက်ဖို့ အဝတ်တွေပုံနေလျှင် မောင့်မှာချွေးဒီးဒီးကုမတတ် တိုက်ပေးတတ်သည်။

ထိုအလုပ်တွေမှ မလုပ်ဖြစ်ဘူးဆိုလျှင် မီးဖိုခန်းထဲမှာ နှင်းပန်း နှင့်အတူ ပိုင်းကူချက်ပေးသည်။ မောင့်အဝတ်ကို နှင်းပန်း ကိုယ်ဝန်စီရို

မောင်တစ်ပွင့်ပန်း

ကတည်းက လျှော်မပေးရတော့။ နှင်းပန်းလျှော်မည်စိုး၍ မောင်ဟာ ရေချိုးရင်းနှင့် တစ်ခါထဲ လျှော်သွားတတ်သူဖြစ်သည်။

နှင်းပန်းလျှော်နေရတာ အပေ အပေ မောင်နှင့်ညီအကိုအဝတ် အစားတွေကို လျှော်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကိုပင် အမေ့မျက်စိထဲ မောင့်ကို ဘယ်လိုမြင်နေသည် မပြောတတ်။

"နှင်းပန်း ဘာအလုပ်ခိုင်းရမလဲ အမေ"

"ဪ ဘာအလုပ်ခိုင်းရမလဲ ဟုတ်လား။ ဟောဟိုအိမ်ရှေ့မှာ အမှိုက်ပုံးရှိတယ်။ အဲဒီအမှိုက်တွေ အမှိုက်ပုံးသွားပစ်တာတို့ အုတ်ကန် ရေလှယ်တာတို့ ခြံထဲ တံမြက်စည်းလှည်းတာတို့လောက်ကို ညည်း ယောက်ျားလုပ်ဖို့ မသိဘူးလား။"

"နှင်းပန်း လုပ်ခိုင်းပါ့မယ် အမေ။ သူလည်း ရုံးမသွားခင်မှာ နှင်းပန်းကို မီးဖိုချောင်အလုပ်တွေ ဝင်ကူနေတော့ အဲဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ဖို့ သူ မစဉ်းစားမိတာနေမှာပါ။"

ထိုသို့သော ဆင်ခြေမျိုးပေးလိုက်ခြင်းဟာ နှင်းပန်း လွန်မည် မထင်ပါ။

"အောင်မာ ငါတပြောတာကို ယောက်ျားဘက်က ကာပြောသေး လား။ မီးဖိုချောင်အလုပ်ဝင်ကူတာ မယားနားကပ်ချင်လို့ဆိုတာ ငါမသိဘူး များမှတ်နေသလား။"

လိုရာဆွဲတွေးတတ်သော အမေ့အတွေးတွေကို နှင်းပန်း ကြောက်သည်။ လူတစ်ယောက်သာအပေါ် ဘယ်သောအခါမှ အကောင်းမြင်

သော ရှုထောင့်မှ မကြည့်ဖူး၊ မမြင်ဖူး၊ အပြစ်တင်သောအမြင်ဖြစ်သည် အဆိုမြင်ဝါဒိတွေသာ အမှေစိတ်သဏ္ဍာန်မှာ လွှမ်းမိုးနေတတ်သည်။

“ရဲသီဟလည်း မနက်ပိုင်းတွေထို အားနေတပဲ စာမေးပွဲလည်း ပြီးနေပြီ၊ တစ်ချိန်လုံး တိစ္ဆိကြည့်လိုက် ပုန်းတစ်လုံးနဲ့ အင်တာနက်သုံး လိုက်နဲ့ အိမ်အလုပ်ကို သူနဲ့မဆိုင်သလိုနေနေတာကိုလည်း အမေပြော ဦးလေ၊ အမေသားနဲ့အမေသမီးက ဘာအလုပ်မှကို လုပ်ရမှန်းမသိတာ”

ဒီတစ်ခါတော့ အမှန်တရားတစ်ခုကို အမေ ရိပ်မိသွားအောင် တမင်ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

ထိုစကားကြောင့် အမေ ဒေါသတွေထွက်သွားပြီး

“အောင်မာ ညည်းက ညည်းလင်ကို လက်ညှိုးလေးတစ် ချောင်းထိုးမိတာနဲ့ ကျုပ်ကို နှစ်ချောင်းပြန်ထိုးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အမလေး၊ မွေးရတာ ဝမ်းရေဆတ်လိုက်တာအေ၊ အဲဒီမောင်နဲ့ညီမက ညည်းရဲ့သွေးအရင်းကြီးပါ ညည်းမှာ အစ်မကြီးအိမ်ရာစိတ်မရှိတူးဆိုတာ ဘွင်းဘွင်းကြီးပြလိုက်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

အမေစကားကို နှင်းပန်း ပြန်ပြီး စကားနာမထိုးချင်တော့ပါ။

ကုလုလုပျက်ရည်ကို ပုတ်ခတ်သိမ်းရင်း အမေရှေ့မှ ထွက်လာလိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်မှ နှင်းပန်း ချုံးပွဲချပြီး ငိုလိုက်တော့သည်။

“နှင်းကလေး”

ခြေသံခပ်ဖွဖွနှင့်အတူ မောင်ခေါ်သံကြောင့် နှင်းပန်း မျက်ရည် တွေဖြင့် အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် မောင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

အမေနှင့်နှင်းပန်း အခြေအတင်ပြောနေကြတာတွေကို မောင် များ ကြားသွားမလားဆိုသောအတွေးက နှင်းပန်းကို ခြေမကိုင်မိလက် မကိုင်မိ ဖြစ်စေသည်။

“နှင်းပန်းနဲ့အမေ စကားစများကတည်းက ဆိုပါတော့ မောင် အိမ်ပေါ်မတက်သေးဘဲ ခြံထဲမှာ ထိုင်နေတာ”

“အိုဘုရားရေ မောင်ရယ် အားနာလိုက်တာ နှင်း မောင်ကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး”

မောင်ပခုံးစွန်းကိုမှီပြီး နှင်းပန်း ပြောရင်းဖြင့် တသိမ့်သိမ့်ငို မိတော့သည်။

“ဒီကိစ္စက တောင်းပန်စရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာ နှင်းကလေးရဲ့ မောင်လည်း ဒါတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ အုတ်ကန် ကလည်း မောင်ရောက်ကတည်းက လှယ်တာမတွေ့တော့ မောင်လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်သွားတယ်၊ အလိုက်မသိတဲ့မောင်ကြောင့် နှင်းပန်း အဆူခံရလို့ မောင်ကတောင် ပြန်ပြီးတောင်းပန်ရဦးမှာကွ”

“ဟင့်အင်း မောင်တောင်းပန်ဖို့မလိုဘူး၊ နှင်းပန်းမိသားစုတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစရိုက်ကို မောင်က အနွဲ့တာခံပေးနေတာ နှင်းပန်း မသိဘဲနေမလား၊ ရဲသီဟ မောင်အဝတ်တွေယူဝတ် သူငယ်ချင်းတွေအိမ် မှာ အိပ်ပြီးပြန်မပါလာလည်း မောင် ဘာမှမပြောဘူး၊ တစ်ခါတလေ သားသမီးတွေမလုပ်ဖြစ်တဲ့ အဖေကိုနှိပ်ပေးတဲ့အလုပ်ကို မောင်လုပ်ပေး”

တာတွေကိုတော့ အပေ မပြင်ဘူး။"

"ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ နှင်းကလေးရဲ့၊ နှင်းကလေးမိဘက မောင့်မိဘပဲလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အဖေကို နှိပ်နယ်ပေးရတာ မောင့် အတွက် ဘာများအပန်းကြီးလို့လဲ"

စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ပြီး နှင်းပန်းကိုချစ်သလို နှင်းပန်း မိသားစုအပေါ်မှာပါ လိုက်လျောနားလည်ပေးရှာသော မောင့်ကို နှင်းပန်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ဖော်မပြနိုင်သော ယုံကြည်အားကိုးမှုနှင့် ချစ်ခြင်း မေတ္တာတွေဟာ ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံးသို့ တိုးဝင်နိုင်မလာသည်။ ကျေးဇူး တင်၍လည်း မဆုံးတော့။

"ကဲ ညနေ ဝိုက်သွားပြရမယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မောင် ရုံးကနေ နေ့တစ်ဝက် ခွင့်ယူပြီး စောစောပြန်လာတာ"

အလိုက်သိပြီး စနိုးမယားအပေါ်မှာ လိုအပ်ချက်မရှိအောင် ဂရုစိုက်လွန်းသော မောင့်ကို ကြည့်ပြီး နှင်းပန်းမျက်ရည်တွေကြားမှ ပြူးမိသည်။

စောစောက သောကအချို့တွေကို မောင့်ချစ်ခြင်းတွေက တွန်း ကန်ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရယ်။

နှင်းပန်း၏ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မောင်သည် နှင်းပန်းကို အိမ်မှ ကိစ္စ ဘာမှမလုပ်စေချင်တော့သဖြင့် မနက်ပိုင်း ရုံးမသွားခင်မှာ နှင်းပန်း

ဗျူးစာပေ

လုပ်ရမည့်အလုပ်တွေကို ခါတိုင်းရက်တွေထက်ပို၍ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ပေးတတ်သည်။

"ယောက်ဖ ရုံးမသွားသေးဘူးလား"

"အုတ်ကန်ဘေးတွင် ဘုရားပန်းလဲနေသော လမင်းနားသို့ ခုမှ အိပ်ရာထလာသော ရဲသီဟ ဂူဂူကြီးလာထိုင်ပြီးမေးသည်။ မနက် ခုနစ် နာရီကျော်၍ ရှစ်နာရီထိုးလှပြီ နှင်းပန်းနှင့်လမင်းကလွဲ၍ အိမ်သားတွေ အိပ်ကောင်းကြတုန်း။

"သွားမှာပေါ့ကွာ မင်းအစ်မကို အိမ်အလုပ်တွေ စိုင်းကူလုပ် ပေးသွားတာ"

"ကျွတ် ဟိုဟာမလေး ခုထိမနိုးသေးဘူးထင်တယ်၊ အစ်မကို ဘာမှကူဖော်လောင်ဖက်မရဘူး"

ရဲသီဟ ယောက်ဖဖြစ်သူကို အားနာနေပုံရသည်။

"ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်လေ ယောက်ဖ၊ ရုံးသွားဖို့ပြင်တော့"

"ရပါတယ်ကွာ မင်းဖာသာ မျက်နှာပဲသစ်ပါ"

"မောင်ရေ ထမင်းချိုင့် အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပြီ ရေချိုးဖို့လုပ် တော့"

"အင်းပါ နှင်းကလေးရဲ့ ဘုရားပန်းက ဒီတစ်အိုးပြီးရင် ပြီးပါ ပြီ"

ထိုစဉ် လမင်း၏ဟန်ပုန်း မြည်လာသဖြင့် နှင်းပန်း၊ အခန်းထဲ သို့ ကယျာကယာ ပြန်ဝင်ပြီး ဖုန်းယူကာ လမင်းရှိရာ အိမ်ရှေ့အုတ်ကန်

ဗျူးစာပေ

ဆီသို့ ဆင်းလာပြီး ဖုန်းကမ်းပေးသည်။

“ရော့ မောင်ရေ ဖုန်းလာနေတယ်”

“ရုံးကဖုန်းဆက်တာထင်တယ် ရော့ နှင်းပန်း ဒီပန်းအိုးလေး ဘုရားစင်ပေါ်တင်လိုက်တော့”

ဘုရားပန်းအိုးကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး လမင်းက ဖုန်းကိုယူကာ ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ဪ နိုင်လူ ပြော သူငယ်ချင်း”

ရဲသီဟ သွားထိုင်တိုက်နေရင်း လမင်း ဖုန်းပြောနေသည်ကို နားထောင်နေ၏။

“ဟုတ်လား ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ နေခွင့်ရရင် ငါ့ရုံးနဲ့လည်း အရမ်းနီးတော့ ကားတိုးစီးစရာတောင် မလို တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်လခက ဘယ်လိုပေးရမလဲ”

သွားတိုက်နေသော ရဲသီဟ ပါးစပ်မှ သွားတိုက်ဆေးအမြှုပ် တန်းလန်းပြင် သွားဆက်မတိုက်ဘဲ လမင်းကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

“ဟာ အိမ်လခ မပေးလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွာ အိမ်စောင့် ပေးတာဆိုပေမယ့် ငါတို့အတွက်တော့ အိမ်စောင့်ပေးတာနဲ့တင် အလ ကားနေမယ်လို့ စိတ်မကူးရဲပါဘူး။ တခြားအိမ်တွေသွားငှားနေလည်း တန်ရာတန်ကြေးတော့ ပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား”

အလကားရတိုင်း ဘာမှမလိုချင်သော လမင်းမှာ အိမ်ငှားခ မပေးပါနဲ့ အလကားတက်နေပါဆိုတာတောင် အခွင့်အရေးကို အလကား

မလိုချင်။

“အေးပါ ဒါဆိုလည်း ညနေရုံးဆင်းရင် မင်းနဲ့တွေ့မယ်လေ”

လမင်း ဝမ်းသာလွန်း၍ ဖုန်းပြောတာပင် ဝမ်းသာလိုက်မောသံ စွက်နေသည်။

နိုင်လူနှင့်ဖုန်းပြောပြီးသည်နှင့် လမင်း အိမ်ပေါ်ကို ဝမ်းသာ အားရ တက်သွားသည်။ လမင်း၏နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ရဲသီဟ တွေ့တွေ့ကြီး ကျန်ခဲ့၏။

မမနှင့်ယောက်ဖ ဒီအိမ်ကနေ ပြောင်းတော့မလို့လား။

အခန်း (၁၀)

"ဘာ ညည်းတို့က ဒီအိမ်ကနေ ပြောင်းတော့မယ် ဟုတ်လား"

အမေထံမှ အလိုမကျသော လေသံ ထွက်လာပေမယ့် ဒီကိစ္စက ပိုးကွယ်လျှို့ဝှက်ထား၍မှ မရတော့။

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ ကိုနိုင်လူအစ်မရဲ့တိုက်ခန်းမှာ လူစောင့် သဘောမျိုးသွားနေပေးရမှာ အိမ်လခလည်း ပေးစရာမလိုတော့။ ကိုလမင်း ရုံးနဲ့လည်း နီးတော့ ကိုလမင်းက ပြောင်းနေမယ်တဲ့"

ဒေါ်တင်သက်ထား၊ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်ပြီ။

"ညည်းရဲ့မပေါ့မပါးကိုယ်ဝန်နဲ့ မိဘအိမ်က ခွဲထွက်မယ်ဆိုတော့ ကလေးမွေးရင် မိဘမပါဘဲ ညည်းတို့လင်မယားသီးသန့်နှစ်ယောက်ထဲ မွေးလို့ရမယ်ထင်လား"

"ဟုတ်သားပဲ သမီးရာ မပေါ့မပါးနဲ့ အရေးအကြောင်းဆိုရင်"

ဗျူးတပေ

ဟော့တစ်ပွင့်ယန်း

ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

အဖေက စိုးရိမ်စွာဖြင့် ဝင်၍ပြောသည်။

"အခွင့်အရေးက နှင်းပန်းကလေးမွေးတဲ့အထိ စောင့်နေမှာမှ မဟုတ်တာ အဖေရယ်၊ ကိုလမင်းက ပြောင်းဖို့စိတ်အားထက်သန်နေ တော့ နှင်းပန်း သူ့ကို မဆန့်ကျင်ချင်ဘူး"

"မမ့ပြောင်းသွားရင် သခင်တို့ကို ထမင်းဟင်း၊ ဘယ်သူချက် ကျွေးမလဲ မပြောင်းပါနဲ့ မမရာ၊ ဒီမှာပဲနေစမ်းပါ အဖေ လုံးဝ ပြောင်း ခွင့်မပြုနဲ့ အဖေ"

သခင် အဖေကို တားဖို့တိုက်တွန်းသည်။ အဖေ သက်မခပ် ဖျော့ဖျော့ချကာ ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းခါပြီး

"ညည်းအစ်မကို အဖေတို့မပိုင်တော့ဘူး သမီး။ သူ့ယောက်ျား မောင်လမင်းက ပြောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားရင် သူ့ပါ ယောင် နောင်ဆံထုံးပါဆိုသလို လိုက်ပြောင်းရမှာပဲလေ"

"အဲဒါ ခေါင်းရှောင်တယ်လို့ ခေါ်တယ်"

"အဲလိုတော့ အတွေးမဝင်ပါနဲ့ မအေးကြီးရယ်၊ သူတို့အိမ်ထောင် ကျတာ ငါ့နစ်နီးပြီး၊ မိဘတွေကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုခဲ့ပြီးပြီး၊ သူတို့ တာဝန်ကျပါတယ်"

"အေးလေး ဒါကြောင့် ဒီဒဏ်တွေဆက်ခံရမှာမို့ ပြောင်းကျတာ လို့ ကျုပ်ပြောတာ မှားသလား ကိုမျိုးခက်"

အဖေ ဘယ်လောက်အပြစ်ကြည်နေပါစေ အမေအပြစ်နှင့်တော့

ဗျူးတပေ

လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်ဖြစ်သည်။

နှင်းပန်း၊ ဘာမှစောဒက မတက်လိုတော့။ နှင်းပန်း၊ မွေးဖွား စရိတ်အတွက် ငွေစုနိုင်ဖို့က အဓိကမို့ ခုချိန်မှာ အမေ ဘာပြောပြော နှင်းပန်း၊ လည်စင်းခံလိုက်ရုံပင်ဖြစ်သည်။

"အဲဒါက မင်းဘက်က အမြင်လေ မအကြီးရယ်၊ ကလေးတွေ ကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါ မိဘတွေနဲ့နေရင် သူတို့ဘဝ တိုးတက်မှာမဟုတ်ဘူး"

"အို မတိုးတက်ရအောင် ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ကျွဲလိုနွားလို ခိုင်းပြီး ရသမျှငွေကို ထိုင်သိမ်းနေလို့လား"

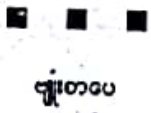
"ထိုင်သိမ်းစရာမလိုအောင်ကို သမက်ရဲ့လုပ်စာကို ငါတို့စားခဲ့ ရပြီးပြီပဲကွာ"

ထိုစကားသည် ငြူစုနေသော အမေ့ကို ထိုးနှက်လိုက်သည့်နှယ်။ အမေ ဘာစကားနှင့်မှ ပြန်၍မချေပ။

"အေးပေါ့လေ ညည်းက မိဘတွေနဲ့နေရင် ညည်းအတွက် နှစ်နာတယ်လို့ ထင်နေမှာပေါ့၊ သဘောအတိုင်း သီးသန့်ခွဲနေကြည့် လိုက်ပါ"

အမေ့ဆီကပါ ခွင့်ပြုချက်ရပြီပို့ သခင် ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်ဖြင့် အနားမှထသွားသည်။

နှင်းပန်း စိတ်ထဲမကောင်းပေမယ့် မောင် ကြည်ဖြူဖို့အတွက် မောင်နောက်ကိုလိုက်ရတော့မှာပေါ့။

ဗျူးစာပေ

"အပေတို့ အပေတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ် မောင်"

နှင်းပန်းနှင့်မောင် တခြားတစ်နေရာကို ပြောင်းဖို့ ပစ္စည်းအချို့ သိမ်းဆည်းနေသည်ကို ကြည့်ပြီး အပေရော အမေရော မျက်နှာမကောင်း ကြတာ နှင်းပန်းသိသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း နှင်းပန်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ကြီး ခံစားနေရသည်။ နှင်းပန်းနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မောင်ကတော့ ပြုံး ပျော်နေသည်။ ဒီဒုက္ခဝဋ်ဆင်းရဲကြီးကနေ လွတ်မြောက်တော့မည်သူ တစ်ယောက်နှယ်။

နှင်းပန်းကတော့ သမီးဖြစ်နေသည့်အတွက် မောင်လို သဘော မထားနိုင်ခဲ့။ အိမ်ခွဲသွားပေမယ့်လည်း အိမ်စရိတ်ကတော့ ထောက်မြ ထောက်ပံ့နေရမှာပင်။

ထို့အတွက်ကြောင့် နှင်းပန်း စာမူတွေ ခပ်သွက်သွက်ရေးပြီး အပိုင်ငွေရှာရမည်။ ဒါမှ နှင်းပန်းမိဘတွေကို ထောက်ပံ့သည့်အခါ မောင် မရိပ်မိမှာဖြစ်သည်။

"မောင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါပဲ နှင်းပန်းကလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တို့ရင်သွေးလေးရဲ့ရှေ့ရေးအတွက် မောင်ရော နှင်းပန်းရော ကြိုးစားကြရဦးမယ် မဟုတ်လား။ မောင်တို့ငွေစုမှဖြစ်မယ် နှင်းရဲ့"

မောင်ပြောတာလည်း သဘာဝကျသည်မို့ နှင်းပန်း ဘာမျှ စောဒက မတက်ရဲ။

"နှင်းပန်းသိပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဒီမှာနေရင် မောင်ရှာတာ

ဗျူးစာပေ

ရော နှင်းပန်းရှာတာရော မစုဆောင်းမိဘူးဆိုတာ"

မောင်ရှာသမျှ အိမ်စိတ်ထဲပါသွားလိုက် ဆွေမျိုးတွေက လာပြီး ဒုက္ခပေးလိုက်နှင့် လစဉ်လတိုင်း ငွေပိုငွေလျှံရယ်ဆိုတာ မစုဆောင်းမိတာ မောင်သိနေသည့်အတွက် မောင် ခုလို မရမက ဇွတ်စိစဉ်နေသည်ဆိုတာ နှင်းပန်း သိပါသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် မောင်ကို စိတ်ကောင်းမရှိဘူးဟုလည်း နှင်းပန်း မယိုးစွပ်ရက်ပြန်။

တကယ်ဆို မောင်ဟာ နှင်းပန်း မိဘတွေ့ခဲ့အခွံတာကို အလွန် ခံရှာသောသူအဖြစ် နှင်းပန်း အသိအမှတ်ပြု ကျေးဇူးမတင်ဘဲ မနေနိုင် ပြန်။

"မောင် ခုလို အိမ်ခွဲဆင်းတာ မောင်ရှာသမျှတွေ မစုဆောင်း မိလို့ ကိုယ်လွတ်ရန်ပြီး ဆင်းတယ်လို့ နှင်းပန်း ထင်နေလား"

မောင်အပေးကို နှင်းပန်း ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါင်းလည်းမခါ ဘဲ အဝတ်သေတ္တာထဲကို အဝတ်တွေ စီထည့်နေလိုက်သည်။

"မောင်ကလေး နှင်းပန်းကို အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာမတစ် ယောက် သိပ်ဖြစ်စေချင်တယ်၊ မောင်ပြောမယ် နှင်းပန်း စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်"

ထူးဆန်းသော မောင့်စကားကြောင့် နှင်းပန်း မောင်ကို မော့ ကြည့်လိုက်သည်။

"နှင်းပန်းက ဘာကိုစိတ်ဆိုးရမှာလဲ"

ဗျူးတပေ

"အခု မောင်ပြောမယ့် စကားကိုပေါ့"

"ပြောကြည့်လေ ပြီးမှ နှင်းပန်း စိတ်ဆိုးသင့်မဆိုးသင့် ဆုံးဖြတ် မယ်"

"နှင်းကလေးရဲ့မိဘအိမ်က နှင်းကလေးအတွက် အေးမြတဲ့ အရိပ်ကောင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ဒါပေမဲ့ အနာဂတ်အတွက်တော့ သိမ်မွေ့ ရာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေတို့ အမေတို့က နှင်းပန်းကို စာရေး ဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ် မမြင်ဘဲ အိမ်အလုပ်တွေကြီးပဲ သိမ်းကျုံးလုပ် တတ်တဲ့ တာဝန်သိတဲ့ သမီးကြီးတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်နေတယ်"

မောင်အမြင်ဟာ နှင်းပန်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော အခြေ အနေနှင့် တစ်ထပ်ထဲကျနေ၍ နှင်းပန်းမှာ ကန့်ကွက်ငြင်းဆိုစရာစကား လုံးမရှိ။

မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့်သာ ငြိမ်နားထောင်နေရုံပင်။

"မိုးလင်းမိုးချုပ် အိမ်မှူးကိစ္စတွေထဲမှာပဲ နစ်မြောနေရတဲ့ နှင်းပန်းရဲ့အနာဂတ်ကို မောင်မျှော်ကြည့်မိပြီး ခုလို အိမ်ခွဲဆင်းဖို့ အာသိ သတွေ ဖြစ်လာတာပါ"

နှင်းပန်း မျက်ညှပ်စိမိသည်။ မောင်က နှင်းပန်းအတွက် ကြည့် ပြောမှန်း နှင်းပန်း သိတာပေါ့။

"မောင်တို့နှစ်ယောက်ထဲနေကြရင် နှင်းပန်းအပေါ်မှာ ဘာ တာဝန်မှ ကြီးကြီးမားမားမရှိစေရဘူး။ မောင်ရယ် နှင်းပန်းရယ် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပေးမပြီး မောင်က နှင်းပန်းစာတွေများများ

ဗျူးတပေ

ရေးပြီး စာတ်လမ်းကောင်းတွေ ဖန်တီးနိုင်အောင် ပံ့ပိုးပေးမယ် နှင်းပန်း အောင်မြင်တဲ့အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကို မြစ်လာစေရမယ်လို့ မောင် ယုံကြည်တယ်။

“မောင့်ဘက်က နှင်းပန်းအနာဂတ်အတွက် စိတ်ပူပန်ပေးမှ တော့ နှင်းပန်းကလည်း မောင်ဖြစ်စေချင်သလို ကြိုးစားရမှာပေါ့ မောင် ရယ်”

“မောင်ကို ကတိပေးခဲ့သလို နှင်းပန်းလည်း မောင်ဖြစ်စေချင် သလို ကြိုးစားပြီး အဖေအဖေမကို မပူမပင်ရအောင် ဆက်လက်စောင့် ရှောက်ခွင့်ပြုပါ မောင်ရယ်”

မိသားစုဝင်တွေအပေါ် သည်းခံခြင်းဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဖော်ညွှန်းသလို အခြေအနေတွေကို အလိုက်သင့် သည်းခံခြင်းဟာလည်း ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး အရည်အချင်းကို ဖော်ညွှန်းသလိုပါပဲ။

နှင်းပန်းက တာဝန်ကျေတဲ့ သမီးကြီးဖြစ်စေချင်တာ မောင်ရဲ့။ တာဝန်ဆိုတာ မပေးဘဲနဲ့ ယူထမ်းတာ နှင်းပန်းရဲ့စိတ်ရင်းပါ။

တာဝန်သိလေ တာဝန်ပိုကြီးလေတဲ့။

ဗျူးတပေ

အခန်း (၁၁)

“ခုမှ ငိုမနေနဲ့ မတင်သက်ထားရေ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုး ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့နေ့စဉ်ထိတွေ့နေချိန်မှာ တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိ ပေမယ့် ကိုယ့်အနားမှာ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာတော့ အဲဒီလူရဲ့တန်ဖိုးကို တစ်စိစိမိမိ သိလာရစမြဲ မဟုတ်လား”

တင်တင်နဲ့နေသော ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်သက်ထားကို ဦးမျိုးခက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်တင်သက်ထား မျက်ရည်တွေကို သိမ်းသုတ်ရင်း ဦးမျိုးခက် ကို မကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ရှင်က ကျုပ်တော့ ပြောတယ်၊ ရှင်ကျတော့ရော သမီးနဲ့ သမက်ရှိတုန်းက ဘာမှမပူမပင်လေး၊ စားနေရပေမယ့် ခု ရှင် ရှေ့ထွက် ပြီး ရုန်းရတော့မယ်လေ”

ဗျူးတပေ

"ဟ ငါက ခုမှ ရုန်းရမှာလားကွ မင်းနဲ့ညားကတည်းက ရုန်းလာတာပါကွ"

"ဟွန်း ဒါဆိုရင်တော့ သေချာတယ် ကျုပ်တို့သားအမိသုံး ယောက် နှစ်ရက်ပေါင်း ထမင်းတစ်နပ်နွန်းနဲ့ပဲ စားရမှာ"

ရွဲပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဦးမျိုးခက် မျက်မှောင်တစ် ချက် တွန့်သွားကာ

"အဲဒါကတော့ မင်းရဲ့အသုံးအစွဲနဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုအပေါ်မှာပဲ မှ တည်တယ် မတင်သက်ရေ၊ မင်းယူထားတဲ့ယောက်ျားက သဘောသား လည်းမဟုတ်ဘူး။ စစ်ဗိုလ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ခန့်နီလည်းမဟုတ်ဘူး။ စား ပေါက်ချောင်တဲ့ ဝန်ထမ်းလည်းမဟုတ်ဘူး။ စာရွက်ဖြူဖြူလေးပေါ်မှာ အရပ်ရေတဲ့ ပန်းချီဆရာကွ၊ သူ့အိုးနဲ့သူ့ဆန် တန်သလောက်တော့ စားရမှာပေါ့ကွာ ဒီထက်ပိုပြီး သုံးချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်းလည်း တစ် ဖက်တစ်လမ်းကရှာ ဒါပဲ"

စိတ်တိုလာ၍ ဦးမျိုးခက် ရွဲပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်သက်ထား ဆွေဆွေခန့်သွားကာ

"အောင်မာ အောင်မာ အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားရင့်မာကြီး ဖြစ်ပြီး မိန်းမလုပ်စာကို ထိုင်စားချင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

ဒေါ်သန့်ဝေးဝေးနေလိုသူ ဦးမျိုးခက် သက်ပြင်းကို ငှူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပြီး

"ခေတ်ကပြောင်းနေသလောက် မင်းစိတ်တွေ ဘာလို့ မပြောင်း သေးတာလဲ မတင်သက်"

"အို ကျုပ်က ဘာကိုပြောင်းရမှာလဲ ပြောင်းစရာမလိုဘူး။ ပြောင်းရမှာက ရှင်ပဲ။ မိသားစုတွေက ရှင်ကို မှီခိုရမလားမှတ်တယ် မိန်းမလုပ်တဲ့သူကို နွားလိုပိုင်းစားချင်သေးတယ် ကျုပ်က မိဘလက်ထက် မှာကတည်းက ဘာမှလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားရလာတဲ့တစ် လျှောက်လည်း ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ သားမက်တွေ မြေးတွေရတော့မှ ဘာ စီးပွားရှာရဦးမှာလဲ။ ကျုပ်တို့မှာ လင်ယူပြီး လင်လုပ်စာထိုင်မစားရဘဲ ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်ရှာရမယ်ဆိုရင် မျိုးရိုးအစဉ်အလာကို ချိုးဖောက်ရာ ကျတော့မှာပေါ့"

"မင်းတို့က ဒါကို ဂုဏ်ယူနေတာကိုးကွ၊ တကယ်ဆို ငါတို့ တစ်မျိုးလုံး ယောက်ျားလုပ်စာကို ထိုင်စားတဲ့အရည်အချင်းမဲ့တဲ့ မိန်းမ တွေပါလားဆိုပြီး တွေးတွေးပြီး ရှက်နေရမှာ"

"ဘာပြောတယ် ကျုပ်က ရှက်ရမယ် ဟုတ်လား။ ရှင်လို ဆေးလိပ်တိုနဲ့ ပန်းချီလေးထိုင်ရေးနေရင် လောကကြီးကိုမေ့နေတဲ့ တာဝန် မဲ့အိမ်ထောင်ဦးစီး မဟုတ်ဘူး"

အခြေအနေတွေက တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာသည်။

"ဟ ငါက ခုမှ ပန်းချီဆွဲတဲ့အလုပ်တစ်လုပ်ထဲ လုပ်တော့တာ လေး မင်းနဲ့ညားကတည်းက ငါက နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းကောင်းတံဆိပ်တွေ ရထားတဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်းဆိုတာ ဟောပိုက် ရဲကျော်သူ၊ ရဲဗလ၊ ရဲဗီဟ တံဆိပ်တွေက သက်သေခံနေပါတယ်ကွ၊ မင်းတို့ ဂုဏ်ငယ်ခဲ့ရလား။ ငါ့သားသမီးတွေဟာ သာမန်လာဘ်ပေးလာဘ်ယူလုပ်စားတဲ့ ရဲဝန်ထမ်း သားသမီး မဟုတ်ခဲ့ဘူးကွ၊ မျိုးခက်ဆိုတဲ့ကောင် အခြေအနေမဲ့နေလာ

တာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးမျိုးခက် ရှိုးကောင်မိရိုထဲမှာ ထည့်ထားသော ရဲဝန်ထမ်းဘဝ က ရထားသည့် ဆုတံဆိပ်တွေကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်ပြကာ အသံ တွေ မာသထက်မာ၍လာသည်။ မာနကို ထိခိုက်လာပြန်ကို။

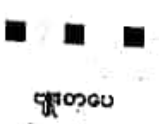
“အဲဒီတံဆိပ်တွေက အခု ရေကျိုသောက်လို့ရလား။ ဒါတွေ လာရွတ်ပြနေလို့ ကျုပ်တို့ ခိုက်မဝဘူး။ လူဆိုတာ ရိုးတိုင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးလွန်းရင် တုံး၊ အသွားပြီး ဘာမှသုံးစားလို့မရတဲ့သူ ဖြစ် သွားမယ်”

ဒေါ်တင်သက်ထားကလည်း မိန်းမပီပီ စကားနာပြန်ထိုးသည်။ တစ်စက်ကလေးမှ အလျှော့မပေး။

ဦးမျိုးခက် ရန်ဆက်မဖြစ်လိုတော့၍ ထိုင်ရာမှထကာ “တော်ပြီ မတင်သက် မင်းလို ငွေပျက်နာတစ်ခုထဲကြည့်ပြီး EQ ရော IQ ရော မှဲ့နေတဲ့မိန်းမမျိုးနဲ့ စကားနိုင်လှပြောနေရင် ငါပဲ တန်ဖိုးလျော့မယ်”

စကားလေးဖြင့် အနိုင်ပိုင်းပြောပြီး ဦးမျိုးခက် အိမ်ပေါ်မှဆင်း ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်သက်ထား၏ မြည်တွန်တောက်တီးနေသော အသံတွေ မှာ ဦးမျိုးခက် နောက်ကျောမှ ခပ်ဝါးဝါးကပ်ပါလာသည်။ ကိုယ်မှန်နေရင် စိတ်ဆိုးစရာမှ မလိုတာ။

အခန်း (၁၂)

“မမ မမက စာရေးဆရာမ မဟုတ်လား”

နေရာသစ် ပတ်ဝန်းကျင်သစ်မို့ အိမ်နီးနားချင်းဆိုတာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းမသိခင်မှာ စတင်နှုတ်ဆက်လာသော ကောင်မလေးနှစ် ယောက်ကို နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုဖြင့် တုန်ပြန်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမတို့က မမကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့ မမရဲ့ ယုတို့က သခင်သူငယ်ချင်းတွေလေး မမကို အပြင်မှာမမြင်ဖူးပေမယ့် သခင်ဖုန်းထဲမှာတော့ မြင်ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် မမတို့ပြောင်းလာတဲ့နေ့ကတည်းက မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ထင်နေတာ”

ညီမလေး သခင်၏သူငယ်ချင်းတွေဆို၍ နှင်းပန်း စိတ်ထဲ အပိမ်းသက်သက် မခံစားရတော့။

“ဪ အေးကွယ် မမက မသိလို့နေနဲ့ ဆောရီ”

အားနာစိတ်ဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

"ရပါတယ် မမရဲ့၊ ယုတို့က မမတို့အခန်းအပေါ်ထပ်မှာနေတာ၊ လိုအပ်တာရှိရင်ပြောနော်၊ မိတာဆောင်တာတို့ ဘာတို့ရှိလည်း ယုတို့ဆောင်ပေးမယ်၊ မမက မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ဆိုတော့ ယုတို့ကို ညီမလေးလိုသဘောထားပြီး ခိုင်းစရာရှိတာတော့ ခိုင်းပါ"

သွက်လက်ချက်ချာလွန်းသော ယုကို တဒဂ်အတွင်းမှာပင် ခင်သွားမိသည်။ လူငယ်ပေမယ့် ပရဟိတစိတ်တော့ ရှိသားပဲဟု စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး ချီးကျူးလိုက်မိသေးသည်။

"မမ အခု စာရေးသေးလား"

ယုဘေးမှာ ရပ်နေသော အရပ်ပုပျက်ပျက်ကောင်မလေး အမေးကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး

"ရေးတယ်လေ ညီမရဲ့"

"မိခိုင်က ဝတ္ထုတအားဖတ်တယ် မမရဲ့၊ မမဆီက စာအုပ်တွေ ငှားဖတ်လို့ရမလားဟင်"

ဒီခေတ်လူငယ်တွေ စာဖတ်ချင်စိတ်ရှိကြသေး၍ ရင်ထဲမှာ လွှဲကံလှဲဝမ်းသာသော ခံစားမှုကို အင်အားတစ်ရပ်အဖြစ် အသုံးချကာ

"သိပ်ရတာပေါ့ ညီမတို့ရယ်၊ ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်ရှိရင် လာယူဖတ်ကြပါ၊ မမက စာဖတ်တဲ့လူငယ်တွေကို သိပ်ပြီး သဘောကျတာ"

"အဟား ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ချ မမရေ၊ ယုတို့က စာအရမ်းဖတ်တယ်၊ အားရင် မမဆီကို လာလည်မယ်၊ မမလည်း မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ဆိုတော့ ခိုင်းစရာရှိရင် ယုတို့ကို ခိုင်းပါနော် အားမနာပါနဲ့"

ဗျူးတပေ

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

ဖော်ရွေသွက်လက်လွန်းသော အိမ်နီးနားချင်းကလေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရပြီမို့ အနည်းဆုံးတော့ စကားပြောဖော်ရတာပေါ့ဟု တွေးကာ ကျေနပ်မိသည်။

"မမ အောက်ထပ်က အမှိုက်ပုံးထဲကို အမှိုက်ထုပ်သွားထည့်လိုက်ဦးမယ်နော်"

"အမှိုက်ထုပ်သွားပစ်မလို့လား၊ ယုတို့ကို ပေးပါ၊ ယုအောက်ထင်းရင်းနဲ့ ပစ်ခဲ့ပါမယ်"

"ရပါတယ်ကွယ်"

"အားမနာပါနဲ့ သဝဏ်ပန်းခိုင်ရဲ့အစ်မက ယုတို့အစ်မပဲပေါ့၊ နောက်ဆိုရင် ယုတို့ကိုပဲ အမှိုက်ထည့်ပေးလိုက်"

"ဟုတ်တယ် အိမ်ရှေ့မှာသာ အထုပ်နဲ့ချထားလိုက် မိခိုင်တို့က လမ်းများတယ်၊ အမြဲတမ်း ကြုံနေတာပဲ"

ဇွတ်အတင်းလှမ်းယူနေသော အမှိုက်ထုပ်ကို ယု လက်ထဲသို့ အားနာစွာဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေအပေါ် အနစ်နာခံပေးဆပ်ခဲ့သည့် အကျိုးကျေးဇူးတွေကြောင့် ခုလို ပိတ်ဆွေကောင်းလေးတွေနှင့် တွေ့ဆုံရသည်ဟု စိတ်မှာတွေးပြီး ပိတ်ပြစ်မိပြန်သည်။

ဗျူးတပေ

အခန်း (၁၃)

"နှင်းရေ စားပွဲကြီးပဲ ထိုင်နေတော့မှာလား။ ဗိုက်ထဲက ကိုယ့် ရင်သွေးလေးတော့ အနေခက်တော့မှာပဲကွာ။ ထ အညောင်းပြေအောင် လမ်းလေးဘာလေး ထလျှောက်ပြီး ဝရန်တာမှာ လေကောင်းလေသန့် လေးထွက်ရှူပါဦး"

ရုံးကပြန်လာပြီးကတည်းက နှင်း စားပွဲကနေ မထသေးသဖြင့် လမင်း မနေသာတော့။ ကြာလျှင် အညောင်းမိသွားနိုင်သည်မို့ လမ်း ထွက်လျှောက်ဖို့ ဝင်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

"အင်းပါ မောင်ရဲ့ နှင်းလည်း ဒီတစ်ခန်းပြီးရင် ထတော့မလို့ ပါ။ မောင် ထမင်းစားတော့မလား"

"မစားသေးဘူး၊ နှင်းနဲ့အတူ အဖော်ရအောင် လမ်းလျှောက် ပေးမယ်လေ၊ ပြီးရင် လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းအတူတူ စားကြ မယ်"

ဗူးစာပေ

မောင်တစ်ပွင့်ပန်း

မောင်မျက်နှာသည် နှင်းမိဘအိမ်တွေမှာနေတုန်းကထက်ပင် ပို၍ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေသော မောင်ကို ကြည့်ပြီး နှင်းလည်း အင်အားတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

လက်ထဲမှ ဘောပင်ကို စာရွက်ဖြူတွေပေါ် ဒေါက်ခနဲတင်ကာ ညောင်းချိနေသော လက်ချောင်းတွေကို တဖျောက်ဖျောက်မြည်အောင် ချိုးလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မောင်ပါးကို ခပ်ပွဖွ နမ်းကာ

"နှင်းပန်းတို့ ရင်သွေးလေးအတွက် ဒီထက်ပိုပြီး ကြိုးစားရ တော့မှာမောင်ရဲ့"

"ကြိုးစားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ် နှင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ည ညဆို နှင်း တော်တော်နဲ့မအိပ်ဘဲ တစ်နာရီ နှစ်နာရီအထိ စာရေးတာတော့ မကောင်းဘူး"

"ဟင် မရေးပါဘူး၊ မောင်ရဲ့၊ နှင်းပန်း မောင်နဲ့အတူတူ အိပ်ရာ ဝင်တာပဲဟာကို"

နှင်းပန်း လိမ်လိုက်တာပါ။ တကယ်ဆို မောင် အိပ်မောကျ လောက်ပြီဆိုလျှင် နှင်းပန်း အိပ်ရာမှထကာ စာရေးလေ့ရှိသည်။

"မညာပါနဲ့ နှင်းကလေးရယ် မောင်ယုံအောင် မောင်နဲ့အိပ်ရာ အတူဝင်ပြုပြီး မောင် အိပ်မောကျတော့မှ နှင်း စာထရေးတာမဟုတ် လား"

"ဟင် မောင် ဘယ်လိုသိလဲ"

ဗူးစာပေ

"သိတာပေါ့ မနက် မောင်အိပ်ရာနီးရင် နင်းက အရမ်းအိပ် မောကျနေပြီ၊ စားပွဲပေါ်မှာလည်း စားမူတွေရော စားအုပ်တွေရော မွတ် ကျဲနေတာပဲလေ"

နင်း၊ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မောင့်ပါးကို ခပ်ပွပွဆွဲလိမ်ပြီး

"နင်း၊ အိပ်မပျော်တဲ့အခါမျိုးမှ ထရေးတာပါ မောင်ရယ်၊ ကျွန် တဲ့အချိန်တွေဆို အိပ်တာပဲဟာကို"

"အိပ်မပျော်ရင် တရားလေးမှတ်ပြီး အိပ်ပေါ့ နင်းရယ်၊ အရင် လို နင်းတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုက်ထဲမှာ ရင်သွေးလေးရှိတယ်၊ နင်း၊ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပြီး ကျန်းမာမှ ကလေးလည်း ကျန်းမာမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အိပ်မပျော်လည်း စောစောက မောင်ပြောသလို တရားလေး မှတ်"

"ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ တစ်ခြင်ထောင်ထဲ အတူအိပ်ပြီး တရား တော့ မမှတ်ချင်ပါဘူး၊ မောင်ရယ်"

မောင့်ရင်ခွင်မှာ တွေးပွေ့ခံပြီးအိပ်ရသော နင်းက ဘယ်နှယ် တရားမှတ်၍ရမတဲ့လဲ။

"တရားမှတ်တာ ခိုင်သာသွားမှ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ထိုင် ပြီး တရားမှတ်မှ တရားရတာမှမဟုတ်တာ နင်းကလေးရဲ့၊ အဓိကက နှလုံးသွင်းမှန်ရင် ဘယ်နေရာမှာပဲ တရားမှတ်မှတ် တရားရပါတယ်"

ဘုရားကို အစဉ်ကြည့်ညှိပြီး ဘာသာတရားကို အပြုလုပ်သော မောင့်စကားသည် လုံးဝခြင်းချက်မရှိအောင် မှန်ကန်နေသည်မို့ နင်းပန်း စောဒက ထပ်မတက်ခဲ့တော့။

ဗျူးတပေ

"အင်းပါ မောင်ရဲ့၊ နင်း၊ နောက်နေ့ညတွေဆိုရင် ညဉ့်နက်တဲ့ အထိ စာမရေးတော့ပါဘူး"

"နင်း၊ လိမ္မာတယ် မောင့်စကားနားထောင်လို့ မောင်က နင်းကို မော့ဒီလို အာဘွားပေးမယ်နော်"

နင်းပန်း၏ပါးကို မောင် ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။ နင်း မောင့် အနမ်းတွေကို ကျေနပ်စွာခံယူလိုက်ပါသည်။

လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မိဘာအိမ်မှာပဲ နေခဲ့ကြရသည်မို့ အနေ အထိုင် ဆင်ခြင်ခဲ့ကြသောကြောင့် ခုလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကလူကျီစယ်ဖို့ဆိုတာ လူမလစ်ခဲ့။

ခုတော့ မောင့်မပျာ နင်းပန်းကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အကြင် နာပေး၍ရသော အခြေအနေတစ်ခုကို ကံကြမ္မာက ပန်တီးပေးခဲ့ပြီမို့ မောင်ရော နင်းပန်းရော သိသိသာသာကြီးကို ပျော်ရွှင်နေကြသည်မှာ ငြင်းဖွယ်ရာမရှိ။

မနက်မိုးလင်းလျှင် မောင်ဟာ နင်းပန်းကိုယ်စား မီးဖိုချောင် ဝင်သည်။ ချက်ပြုတ်စီမံပေးပြီးမှ ရုံးသွားသည်။ တာဝန်ကျေလွန်းသော မောင့်ကို အားနာလွန်း၍ နင်းပန်းဟာသာ ချက်ပြုတ်စီမံချင်သော်လည်း ကိုယ်ဝန်နှင့်မို့ ပင်ပန်းမခံရဘူးဟူသော တစ်ချက်လွတ်အမိန့်ဖြင့် နင်းပန်း ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ရသည်ပင်။

"မောင်တို့ အိပ်ဝယ်ဖို့ ငွေစုနိုင်မယ့်အခွင့်အရေးတွေ အများ ကြီးရှိသွားပြီနော် နင်းကလေး"

မောင် ဘာကိုဆိုလိုလိုက်သည်ဆိုတာ နင်းပန်း သိပါသည်။

ဗျူးတပေ

"နှင်းပန်း၊ စုပျိုမယ် မောင်ရယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ နှင်းပန်း၊ မိဘတွေကို မထောက်ပံ့တော့ပါဘူး"

တိုးပျော့သော လေသံဖြင့် ကတိပေးလိုက်သော နှင်းပန်းပုံစံက အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်နယ်။ လမင်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး

"မထောက်ပံ့လို့တော့ မရဘူးလေ၊ နှင်းရဲ့မိဘအိမ်မှာ မနေတော့ဘူးဆိုတာနဲ့ မထောက်ပံ့ရင် မောင်တို့က တာဝန်မကျေတဲ့ သား၊ သမီးတွေ ဖြစ်သွားမှာပေါ့"

မောင်နှုတ်မှ ထိုသို့သော စကားမျိုး အခွင့်အရေးမျိုးတွေ ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဘူး။ မျှော်လည်း မမျှော်လင့်ရဲခဲ့။ ထို့ကြောင့် မောင်မသိအောင် နှင်းပန်း စာတွေပိုရေးပြီး ရလွှာသည့်စာမူခံဖြင့် အဖေတို့အမေတို့ကို ထောက်ပံ့မည်ဟု ကိုယ့်ဖာသာ ပလုပ်ချထားပြီးသား။

"ရပါတယ် မောင်ရယ်၊ မထောက်ပံ့လည်း ဖြစ်ပါတယ်"

"မဖြစ်ဘူး နှင်း။ ဒါကြောင့် မောင်တို့ တစ်လကို ဆန်တစ်အိတ် ဆီသုံးပိဿာ ဝယ်လို့ရလောက်တဲ့ငွေပမာဏမျိုး ထောက်ပံ့မှရမယ်"

စိတ်ထဲမှ မောင်ကို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးတော့။

မောင်ဟာ နှင်းပန်းအတွက် ဆိုးဝါးသောယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်သလို နှင်းပန်းမိဘတွေအတွက်လည်း ဆိုးဝါးရိုင်းရိုင်းသော သမက်ဆိုးမျိုးမဟုတ်ခဲ့။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်။

ဗျူးတပေ

အခန်း (၁၄)

"အမေ သခင် စာမေးပွဲလည်း ဖြေပြီးပြီ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အလှပြင်ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရအောင် ပြောထားတယ်၊ ပညာလည်းသင် လစာလည်းပေးတယ်"

မမနှင်းပန်း အိမ်ခွဲဆင်းသွားကတည်းက မီးဖိုချောင်အလုပ်တွေကို သခင်ပဲ သိမ်းကျုံးလုပ်နေရ၍ သခင် စိတ်ရှုပ်နေရသည်။

"ညည်း အလုပ်ထွက်လုပ်ရင် ဒီအိမ်အလုပ် ဘယ်သူလုပ်မလဲ"

"အမေ လုပ်ပေါ့"

"ဪ တော် တော်ကောင်းတယ်၊ ညည်းကတော့ ကျုပ်ချက်ပြုတ်ထားတာကို အဆင်သင့်လေး ထိုင်စားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"အမေကလည်း သခင်က ငွေရှာမယ်လေ"

"မလို့ချင်ဘူး အိမ်ထဲမှာပဲနေပြီး အိမ်အလုပ်ပဲလုပ်"

ဗျူးတပေ

သခင် မျက်နှာ အလိုမကျမှုတွေဖြင့် သူနဲ့ပုန်သွားသည်။

“အမေကလည်း ကိုယ့်သားသမီးရဲ့တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းလမ်းစကို ရှာမပေးတဲ့အပြင် နေရာတကာ လိုက်ပိတ်ပင်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်ခံခိုင်းတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။”

သခင်ကတော့ နှင်းပန်းလို ငြိမ်မနေ။ ပြန်ပြောစရာရှိတာကို ပြန်ပြောသည်။ ဦးမျိုးခက် စားပွဲမှာ ပန်းချီထိုင်ဆွဲနေရင်းမှ ပြုံးမိသည်။

အကြီးမကို နှိပ်ကွပ်ခဲ့သမျှ အငယ်မနှင့်ကျတော့ ပြန်ခံပက်ခြင်းကို ခံနေရပြီ။

“ဟဲ့ မိန်းမပဲ အိမ်အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့၊ အပြင်မှာ လတ်လျားလတ်လျား လျှောက်လုပ်နေလို့ရမလား။”

“ဒါဆို အမေကရော အိမ်အလုပ်ဆို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး။ မမနှင့်ရှိတုန်းက မမနှင့်လုပ်ရတယ်၊ အခု သခင်လုပ်ရတယ်၊ တုကယ်ဆို အမေက မိန်းမလေ အိမ်ရှင်မလည်းဖြစ်ပြီး အိမ်ရှင်မအလုပ်ကျတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။”

“အောင်မာ ညည်းက မိဘကို ပြန်ပြီးလက်ညှိုးထိုးနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟမ် ညည်းတို့ကို မမွေးခင်ရော မွေးပြီးတဲ့အထိရော အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့တာကိုတော့ ထည့်ပြောဦးလေ၊ ငါ တွေ့ကရာနဲ့ ကောက်ပေါက်လိုက်ရောမယ်”

ပါးစပ်ကသာ ကောက်ပေါက်မယ် ပြောနေသည်။ လက်ကတော့ အနီးမှာရှိသည့် ဆေးဘူးဖြင့် ကောက်ပေါက်လိုက်သည်။

ဈေးတပေ

သခင်ကလည်း နပ်သည်။ ဝှစ်ခနဲ ရှောင်ပြီးသား။

ထိုစဉ် ပုန်းမြည်လာသည်မို့ ဆက်တီစားပွဲပေါ်တင်ထားသော ပုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ခီယု ပြော”

“ဘာ မမ ခိုက်နာလို့ ဆေးရုံရောက်နေတယ် ဟုတ်လား။

အေး အေး ငါတို့ခုပဲ လာခဲ့မယ်”

သခင် ပုန်းကိုအလောတကြီးပိတ်ပြီး အဖေနှင့်အမေရှိရာဘက် ဆီသို့ လှည့်ကြည့်ပြီး

“အဖေ မမ ခိုက်နာလာလို့တဲ့၊ ယုယုတို့ ဆေးရုံကို သွားဖို့ နေကြတယ်”

“အဖေရော အမေရော များများသလဲဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထကုန်ကြဏ်း”

“ဒါဆို ဆေးရုံကိုလိုက်သွားရမှာပေါ့၊ ဘယ်ဆေးရုံမှာတဲ့လဲ”

“မြကန်သာ ဆေးရုံကိုတဲ့ အဖေရဲ့”

“အေး အေး ငါတို့ မြန်မြန်လိုက်သွားကြမယ်”

ဒေါ်တင်သက်ထား၊ မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ အရိပ်ထင်ဟပ်သွားသည်။

သမီးကြီး၊ ဘေးရန်ကင်းကင်းနဲ့ မွေးဖွားနိုင်ပါစေ။

“အဖေ”

ဈေးတပေ

နာကျင်လှသော ဝေဒနာထုကာ နှင်းပန်း၏အသက်ပိညာဉ်တွေကို လောကကြီးထဲက ဆွဲနှုတ်ယူသွားမတတ်ပင်။ ဒီတော့ နှင်းပန်းအမေ့ကို တမိပြီပေါ့။ အမေ နှင်းပန်းကို မွေးဖွားခဲ့စဉ်တုန်းကလည်း ဒီလို ဝေဒနာမျိုး ခံစားရရှာမှာပါလားဟု နာကျင်လှသော ဝေဒနာကြားထဲမှ တွေးလိုက်မိပါသေးသည်။

ကိုယ့်ရင်သွေးလေး လူ့လောကထဲကို ရောက်ဖို့ နှင်းပန်း ထိုနာကျင်မှုတွေကို အံ့တုခံရုံသာ ရှိတော့သည်။

"မမ ယုတို့ သဇင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ သူတို့ အခု ထွက်လာကြပြီတဲ့ အစ်ကိုလမင်းလည်း ရုံးကနေ အခုပဲ ထွက်လာနေပြီလို့ ယုကို ဖုန်းဆက်တယ်"

နှင်းပန်း နုပူစပ်မှ စီးကျလာသော ချွေးတွေကို တစ်ရှူးစဖြင့် တို့သုတ်ပေးရင်း ယုယုတို့အားပေးရှာပါသည်။

"နာလိုက်တာ အမေရေ"

ယုယုကို စကားပြန်မပြောနိုင်၊ ဗိုက်ထဲမှ စူးရှပြင်းထန်သော ဝေဒနာသက်သာလို သက်သာငြား ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူကာ ထွန်ထွန် လှူနေမိသည်။

"နှင်းကလေး"

လမင်း အလောတကြီး ရောက်လာသည်။ နှင်းပန်း ပျက်ရည်တွေကြားမှ လမင်းကို မော့ကြည့်ပြီး

"မောင် အရမ်းနာတယ်"

ဇူးတပေ

မချိုမဆန့် ခံစားနေရသော နှင်းကလေးကိုကြည့်ပြီး လမင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

"မောင်တို့ရင်သွေးလေး လူ့လောကကြီးထဲ ရောက်လာရင် နှင်းကလေး နာတာတွေ ပျောက်သွားမှာပါ အားတင်းထားနော်"

"မမ"

သဇင်ပန်းအသံကြောင့် လမင်း နှင်းပန်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင် အားပေးနေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သဇင်နှင့်အတူ ယောက္ခမတွေ့ပါ ပါလာသည်။

"အဖေခွဲအမေပါ လိုက်လာတယ်"

"အေးကွာ အဖေတို့လည်း ကြားကြားချင်း လိုက်လာတာ၊ သမီးကြီးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်တော့လောက် မွေးမယ်လို့ ပြောလဲ"

ဦးမျိုးခက်အမေ့ကို လမင်း မဖြေတတ်၊ သူလည်း ခုမှ ရောက်တာမို့ ဘာမှသေချာမသိရသေး။ ဘေးမှာရပ်နေသော ယုယုက ကြားဝင်၍

"ရွေးမပေါက်သေးဘူးတဲ့ ဒီနေ့ညလောက်မှ မွေးမှာလို့ ပြောတယ်"

"အပျိုဗိုက်ဆိုတော့ အနာမတတ်တာလည်း ပါပါတယ်၊ အာထရာဆောင်းက မိန်းကလေးဆိုမှတော့ ခွဲပြီးနာနေလိမ့်မယ်"

မိခင်ဖြစ်သူစကားကြောင့် နှင်းပန်းပျက်နာမှာ ပို၍ ဝေဒနာ

ဇူးတပေ

ခံစားသွားရပုံဖြင့်

“ခုမှ နေ့လယ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ညမှ မွေးမှာဆိုရင် နှင်းပန်းက ဒီလိုပဲ အချိန်ပြည့်မှာနေရမှာပေါ့ အမလေး နာလိုက်တာ အမေရယ်”

မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျနေသော နှင်းပန်းကို ကြည့်ပြီး အားလုံး နှစ်သိမ့်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်။ ဒါကမ္ဘာနာပဲ။

နှင်းပန်းလည်း စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပါတယ်။ နှင်းပန်းမောင်ရဲ့ ရင်သွေးလေး လောကကြီးထဲကို ကျန်းကျန်းမာမာ ရောက်လာဖို့အတွက် ဝေဒနာတွေကို မိခင်မေတ္တာနဲ့ အန်တုရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့။

ဗုဒ္ဓတပေ

အခန်း (၁၅)

“နှင်းကလေး မောင်ကို သားလေးတစ်ယောက်လောက် ထပ် မွေးပေးပါဦး”

ဖြူဖြူကပ်ကပ်နှင့် အရုပ်မလေးလို ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေးကို တရှုံ့ရှုံ့နှမ်းရင် နှင်းပန်းကို နောက်လိုက်သည်။

“မောင်နော် သူမမွေးရတိုင်း ကလေးတစ်ယောက်မွေးရတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲလဲဆိုတာ နှင်းပန်း ခုမှသိတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီးလေးမွေးပေးလို့ ကျေနူးတင်ပါတယ် နှင်းရယ်၊ မောင်တို့ ဒီထက်ပိုပြီး ကြီးစားကြရမယ်၊ ဒါမှ သမီးလေးဘဝ ကြီးလာရင် မပူမပင်နဲ့နေရမှာ”

“ဟုတ်တယ် မောင် သမီးလေးကို ကျောင်းကောင်းကောင်း ထားနိုင်အောင် နှင်းပန်းတို့ ခုကတည်းက ကြိုးပိုး ရှာဖွေစုဆောင်းထားရမှာ”

ဗုဒ္ဓတပေ

ထိုစဉ် ဖုန်းဖြည့်လာသည်မို့ သမီးကို ပေါင်ဒါရိုက်ပေးနေရင်းမှ စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

"သခင် ပြောလေ၊ ညီမ ဘာကိစ္စလဲ"

သခင်ပန်းဆီဖုန်းဖြစ်၍ အိမ်ကအကြောင်းထူးတစ်ခုခု ရှိနေပြီဟု စိတ်ကတွေးပြီး မောင်နှင့်သမီးလေးအနားမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

"ဟင် ငွေက အဲလောက်တောင် လိုတာလား"

"ဟုတ်တယ် မမ၊ အမေကတော့ သူ့မှာရှိတဲ့ ရွှေတွေရောင်းပေးမယ်လုပ်နေလို့"

"အမေ့လည်ပင်းက ဆွဲကြီးကိုရောင်းရင် အပေက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အန်တီလေးက ငွေဘယ်လောက်တောင် ခါးပိုက်နှိုက်ခံရလို့လဲ"

"သိန်းနှစ်ဆယ်တဲ့ သူ့များပိုက်ဆံဆိုတော့ ပြန်မလျှော်ပေးရင် ဟိုကတရားစွဲမှာနီးလို့တဲ့ အမေ့ကို ဝိုယိုပြီး ကယ်ပါယူပါဖြစ်နေလို့ မမဆီမှာ ငါးသိန်းလောက်များ လွယ်မလားလို့ပါ၊ အန်တီလေးကလည်း သူ့သား ဒီလကုန် 'မလေး'က ငွေပို့ရင် ပြန်ပေးမှာပါတဲ့"

သူများအပူ ကိုယ့်အပူဆိုသလို နှင်းပန်း ချက်ချင်း စိတ်ရှုပ် ထွေးသွားသည်။ နှင်းပန်းမှာ ရှိသလောက်ငွေလေး ထုတ်ပေးလိုက်လျှင် အမေ့ဆွဲကြီးရောင်းပြီး ပေးစရာမလို၊ သို့ဆိုလျှင် အပေနဲ့အမေလည်း သူ့အမျိုး ငါ့အမျိုးဆိုသော ပြဿနာတွေလည်း ဖြစ်မည်မဟုတ်။

"ငါ့မှာ သိန်းနှစ်ဆယ်တော့ ဘယ်ရှိမလဲ သခင်ရယ်၊ သမီးလေး

မွေးပြီးကတည်းက ငါ စာမူကောင်းကောင်းမရေးဖြစ်တာ သိသားနဲ့"

"သိန်းနှစ်ဆယ်လုံးကြီး အကူအညီတောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။

မမမှာရှိသလောက် ကူညီဖို့ပြောတာ"

ကြားထဲမှ ရွှေကြိုးလုပ်နေသော သခင်ကို အပြစ်မတင်ရက်၊ မိတာတွေပြဿနာဖြစ်မည့်အရေး ကြိုတွေးမိလို့သာ အစ်မဖြစ်သူဆီ အကူအညီတောင်းတာပဲလေဟု ဖြည့်တွေးပေးလိုက်သည်။

"ငါ့ဆီမှာ ငါးသိန်းလောက်တော့ ရှိတယ်၊ မောင် မသိအောင်

ချေးရမှာနော်၊ မောင်သိရင် ဘာမှမပြောပေမယ့် ငါတို့စုမိသမျှက ငါ့ဘက်ကိုပဲ ဖို့နေတော့ တစ်ချိန်မှာ မောင် စိတ်ကွက်သွားမှာနီးရတယ်"

"ကိုလမင်းကို ပေးမသိပါနဲ့ မမရယ်၊ သူ့ခမာ သူကစုလိုက်

မမက သခင်တို့အတွက် ကုန်လိုက်နဲ့ သမင်မွေးရင်း ကျားစားရင်း ဖြစ်နေပါမယ်၊ ခုပိုက်ဆံကတော့ ပြန်ရမှာမို့ သခင်က အကူအညီတောင်းတာပါ၊ မမမှ မကူညီရင် အမေက သူ့အမျိုးအတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်ပေးမှာ"

"အေးပါအေ ငါ့ဆီမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ လာယူလိုက်၊ ခုတော့

မဟုတ်ဘူးနော်၊ မောင် ရုံးသွားမှ ခုတော့ သူ့သမီးနားမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်၊ ရုံးမသွားသေးဘူး"

"ကောင်ပြီ မမ၊ သခင် ကိုလမင်းရုံးသွားမယ့်အချိန်လောက်

မှန်းပြီး လာခဲ့မယ် ဒါပဲနော် မမ"

သခင် ဖုန်းချသွားပေမယ့် နှင်းပန်းအတွေးတွေက ယောက်

ယက်ခတ်နေဆဲ။

နှင်းပန်းနှင့်မောင် လက်ထပ်ပြီးကတည်းက နှင်းပန်းတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ၍ စိတ်ပူပန်ရသည်မရှိခဲ့။ နှင်းပန်း၊ စိတ်ပူပန်ကာ ပြဿနာအလုံးစုံကို ဖြေရှင်းပေးနေရသည်က နှင်းပန်းမိဘတွေနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအတွက်သာ ဖြစ်သည်။

“နှင်းကလေး မောင်တို့ခုထားတဲ့ငွေလေးနဲ့ တောင်ဒဂုံဘက်မှာ မြေကွက်လေးတစ်ကွက်လောက် ဝယ်ထားရင် ကောင်းမလားလို့”

မောင့်စကားကြောင့် နှင်းပန်း ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။

ဘုရားရေ နှင်းပန်းလက်ထဲမှာ တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်လျှင် ငွေဆယ်သိန်းပင် မပြည့်ပါ။ ပြီးခဲ့သည့်လက နှင်းပန်း မိဘတွေအိမ်လခအတွက် တစ်နှစ်စာ ဆယ့်နှစ်သိန်း ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ အမေဘုရားဖူးတွက်မည်ဆို၍ ကားစရိတ်ရော အသုံးစရိတ်ပါ မောင် မသိအောင် သုံးသိန်းပေးရသည်။ ပြီးတော့ အန်တီလေးကို ငါးသိန်းချေထားသည်။

ဒါတင် ဘယ်ကုပါဦးမလဲ။ အဖေမှာ ဆီးချိုရောဂါနဲ့ သွေးတိုးရောဂါ ဝင်လာ၍ အမေမိတ်ဆွေတွေရောင်းသည့် ကြီးကြာမောင်နဲ့ ဆေးကုမှုဇာတိက ဆေးတွေကို အဖေသောက်ဖို့ နှင်းပန်း တာဝန်ယူ၍ ဝယ်ပေးရသည်။ ဆေးဖိုးတင် ငါးသိန်းကျော်နေပြီ။

ဗျူးတပေ

ထိုငွေတွေအားလုံးကို မောင် မသိအောင် ယူသုံးထား၍ မောင် မသိအောင်ပင် ပြန်ထည့်ထားမည်ဟူသော စိတ်ကူးက တကယ်လက်တွေ့မှာ အကောင်အထည်မဖော်ရသေး။

ခုလို ဗြုန်းစားကြီး မောင့်ထံမှ မြေကွက်ဝယ်ဖို့ စကားစလိုက်တော့ နှင်းပန်း ထိတ်လန့်သွားတာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။

“နှင်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ မောင်ပြောတာ ကြားရဲ့လား” ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ပြီး မေးလာသော မောင့်အမေးကြောင့် အမူအရာမပျက်အောင် ထိန်းရင်း

“ကြားပါတယ် မောင်ရဲ့။ တောင်ဒဂုံဆိုလို့ နည်းနည်းတွေးနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တောင်ဒဂုံမှာလည်း အိမ်ရေးတွေ မြေဈေးတွေ ကောင်းနေပြီတဲ့။ ခုဟာက မောင်ဘော်ဒါတစ်ယောက် ဗိုက်နာလို့ ရောင်းမှာကွာ၊ သူက လောလောဆယ် ငါးဆယ်လောက်ပဲ အရင်ပေးထားနောက်မှ ကျန်တဲ့ငွေကိုပေးတဲ့ သူ့မြေကွက်က ပေနှစ်ဆယ်ဆိုတော့ ပေါက်ဈေးထက်ပိုပြီး တန်တယ် နှင်းရ”

တက်ကြွစွာပြောနေသော မောင်ရဲ့မြေကွက်ဝယ်ဖို့ စိမ်းကိန်းတွေက နှင်းပန်းနားထဲ ဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက်။

“တန်ပေမယ့် မောင်ရယ် တောင်ဒဂုံလိုနေရာမျိုးမှာနေရင် မောင် ရုံးတက်ရုံးဆင်း ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့။ မြို့ထဲနဲ့ဝေးလွန်းတယ်”

အကြောင်းပြချက်ပေးပြီး မသိမသာ ကန့်ကွက်သည်။

ဗျူးတပေ

"နှင်းကလည်း မောင်က မြေကွက်ဝယ်ပြီး ချက်ချင်းပြောင်းမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအတိုင်းဝယ်ရုံပဲ ဝယ်ထားမှာ၊ မြေကွက်ဆိုတာ ထမင်း ကျွေး ရေတိုက်ရတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် သူ့အလိုလို တစ်နှစ် က တက်သွားတာ၊ ဈေးကောင်းရတာနဲ့ ရောင်းထုတ်ပြီး သင့်တင့်တဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်ရုံပဲ။ အဲဒီလို တစ်ဆင့်ချင်းသွားမှ အိမ်ပိုင် ရမှာ နှင်းရ"

မောင်ပြောတာလည်း အကွက်ကုန်နေ၍ နှင်း ဒီထက်ဆက်ပြီး စောဒကတက် ငြင်းဆန်စရာကောင်း မရှိတော့။ မောင်က နှင်းတို့သားအမိ အတွက် ကြိုးစားနေတာပဲ။

"မောင်က ဘယ်တော့လောက် ဝယ်မှာလဲ"

"သောင်းထိုက်က ငွေလိုနေတာဆိုတော့ မောင်တို့မှာ ရှိသ သောက်ငွေလေး အရင်ပေးထားလိုက်ပေါ့။ ရှေ့လလောက်ကျရင် မောင် ဘာပဲက ဘောနပ်စ် ထုတ်ပေးဦးမှာဆိုတော့ နှင်းကလည်း စာအုပ်တိုက် မှာ လိုတဲ့ငွေလေး နည်းနည်းပြောကြည့်လိုက်ရင် ဒီတစ်လနှစ်လအတွင်း မြေကွက်ဖိုးငွေ အကုန်ပေးနိုင်မှာပါ"

နှင်း ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေ သော အမှန်တရားတွေက အပြင်ကိုရန်ထွက်လာဖို့ တွန်းဆုတ်နေသည်။

"နှင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင်ပြောတာကို နှင်းစိတ်မပါသလို ပဲနော်၊ ဘာလဲ နှင်းမှာ ငွေမရှိပြန်ဘူးလား"

လမင်း စိုးရိမ်တကြီး မေးလာသောအခါ နှင်း မညာချင်ပြန်။

နှင်း မောင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ညာခဲဖူးတာမှမဟုတ်တာ။

"မောင်ကို ပြောပြရင် နှင်းကို ပေါင်းသင်းချင်စိတ်တောင် ရှိ ပါတော့မလား မောင်ရယ်"

နှင်း ပြောရင်းဖြင့် မျက်ရည်တို့ငုေကာ အသံတွေတုန်ခိုက်လာ သည်။

လမင်း စိတ်ပူသွားသည်။ နှင်း စုဆောင်းမိသမျှငွေတွေကို သူ့မိဘတွေအတွက် အသုံးချလိုက်ပြန်ပြီပေါ့ဟု စိတ်မော့စွာတွေးမိလိုက် ပြီး နှင်းကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း

"အဖေ အမေတို့ကို ထောက်ပံ့တာ မောင် လက်ခံပါတယ် နှင်းရ ဒါပေမဲ့ နှင်းမှာ စုဆောင်းမိသမျှငွေတွေကိုတော့ အကုန်ကုန်အောင် မထောက်ပံ့လောက်ပါဘူး။ မောင်ကို ရှိသလောက်ပဲပေးတော့ မောင် ဟာသာ ကြည့်စိစဉ်မယ်"

"ဟဲ့လေ နှင်း နှင်းမှာ ဆယ်သိန်းပြည့်အတွင်တောင် မရှိတော့ ဘူးမောင်ရယ်၊ နှင်း အန်တီလေး ငွေလိုတယ်ဆိုတာနဲ့ ချေးလိုက်တာ"

လမင်း ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ သဲထဲရေသွန်သလို အရာမထင်တော့။ အန်တီလေးဆိုတဲ့ နှင်းရဲ့အဒေါ်ဟာ ခေတ္တမျိုးတွေကို လှည့်ပြီး ဒုက္ခပေးနေသူ။ ချေးပြီးလျှင် ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆပ်တတ်သူမဟုတ်။ ဒါကို သိသိကြီးနှင့် ချေးလိုက်သော နှင်းဟာ ဖိုက်မဲသူပဲဖြစ်သည်။

"နှင်းရယ် အဲဒီအန်တီလေးက နှင်းဆီက ငွေချေးတိုင်း ဘယ်

တုန်းက ပြန်ပေးဖူးလို့လဲ ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ နှင်းမို့ ချေးလိုက်တယ်ကွာ"

"ဒီတစ်ခါတော့ သူ ပြန်ပေးမှာပါ မောင်ရယ်၊ ဒီလကုန်ရင် သူ့သားက မလေးကနေ ငွေပို့မယ်တဲ့၊ အဲဒီက ပို့တာနဲ့ နှင်းကို ချက် ချင်းဆပ်မှာပါ"

ငွေတွေအားလုံး အန်တီလေးပဲ ချေးသလိုလိုနဲ့ ကိုယ့်မိဘတွေ အထင်သေးမခံရအောင် လုံးချပစ်လိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ နေပါဦး သူက ဘာလို့ ဒီလောက်ငွေအများကြီး ချေး ရတာလဲ"

"ငွေသိန်းနှစ်ဆယ် ကားပေါ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရလို့တဲ့ မောင်ရဲ့၊ အလုပ်ကပိုက်ဆံမို့ ပြန်မလျော်ရင် သူ့ထောင်ကျမှာလေ"

မောင် မဲ့လိုက်တာကို နှင်း မြင်လိုက်ပါသည်။

မောင် မလွန်ပါဘူး။ တကယ်တမ်း လွန်တာက နှင်းပါ မောင် ရယ်။ မောင်ရှာသမျှဟာ နှင်းတို့မိသားစုအတွက် ကြီးစားရုန်းကန်သလို ဖြစ်နေမှန်း နှင်း သိပါတယ်။

ဒီအတွက် မောင်ကို ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် အားလည်း နာပါတယ်။

တောင်းပန်ပါတယ်နော် မောင်။

အခန်း (၁၆)

"ဘယ်လိုလဲ လမင်း၊ ငါ့မြေကွက်ကိုဝယ်ဖို့ မင်းမိန်းမကို တိုင် ပင်ပြီးပြီလား"

သောင်းထိုက်အမေးကြောင့် လမင်း သက်မတစ်ချက်ကို ဟင်း ခနဲချပြီး ရုံးခန်းအပြင်ဘက် ကားလမ်းဆီသို့ ဝေးလိုက်သည်။ သောင်း ထိုက် အမေးကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်းပင် မသိတော့။

"ဘာလဲ တောင်ဒဂုံက ဝေးတယ်ဆိုပြီး ကန်ကွက်လိုက်လို့လား၊ တောင်ဒဂုံက ဝေးပေမယ့် လူနေထူထပ်လာပါပြီကွာ၊ လမ်းတွေခင်းထား လိုက်တာများ ဖြူးလို့၊ ရပ်ကွက်ကြီးရပ်ကွက်ကြားကအစ ကွန်ကရစ် မခင်းထားတဲ့လမ်း တစ်လမ်းမှမရှိဘူး။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကလည်း အရမ်းကောင်းနေပြီ၊ ငါ့မြေကွက်က ခုပေါက်ဈေးနဲ့ရောင်းရင် သိန်းနှစ်ရာ လောက်တန်တယ်ကွာ၊ ငါက ခုလောလောဆယ် ငွေလိုလို့သာ မင်းကို

ရောင်းလိုက်တာ၊ ဒီမြေကွက်က ငါ့မိဘရဲ့အမွေလေးရတုန်းက ဝယ်ထားတာ"

သောင်းထိုက်ကလည်း တကယ် ငွေလိုနေ၍ သူ့မြေကွက်ရှိရာ တောင်ဒဂုံ ကောင်းကြောင်း အမွှန်းတင်နေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ ငါ အခုညစ်နေတာ ငါ့မိန်းမက မဝယ်ဖို့ ကန့်ကွက်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ ငွေကြောင့်လား။ ငါ ပြောပြီးပြီလေ မင်းမှာ သိန်းငါးဆယ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ငွေအရင်ပေးနဲ့လို့ ကျန်တာ နောက်မှ ရှင်။ ချက်ချင်းကို ရှေ့နေခေါ်ပြီး စာချုပ်ချုပ်ပေးမယ်၊ မြေကွက်ဂရန်ပါ မင်းအမည်ပေါက်နဲ့ လိုက်လွှဲပေးလိုက်ဦးမယ်"

သောင်းထိုက်ပေးသော မက်လုံးတွေက ငြင်းစရာမရှိလောက် အောင် အဆင်ပြေလွန်းတာ သိပါသည်။

"ငါသိတယ် သူငယ်ချင်း။ အခု ငါ့မှာဖြစ်နေတဲ့ အခက်အခဲက အဲဒီငွေကြောင့်ပဲ၊ ငါ့မိန်းမကွာ သူမို့လုပ်ရက်တယ်"

"ဟင် ငွေတွေကို ချဲထိုးပစ်လိုက်လို့လား"

သောင်းထိုက် သူ့ထင်ကြေးဖြင့် ထင်ရာစွတ်ပြောသည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အဒေါ်ကို ချေ့လိုက်တယ်တဲ့"

"ဟင် မင်းမှာရှိတဲ့ သိန်းငါးဆယ်လုံးကိုလား"

"အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခု သူ့ဆီမှာ ဆယ်သိန်းတောင် မပြည့်ဘူးဆိုတော့ တွန့်တဲ့ငွေတွေကို သူ့မိဘတွေ့ဖို့တွေ့အတွက် အသုံး"

ချလိုက်မှာပေါ့"

လမင်းဝကားကြောင့် သောင်းထိုက်ပါ စိတ်လေသွားပုံရသည်။ သက်ပြင်းချသံ ဟင်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။

"ဒါဆိုရင် ငါ အကြံပေးမယ်ကွာ"

"ဘာအကြံလဲ"

"မင်းမားသားကြီးဆီကို သွားကြည့်ပါလား"

သောင်းထိုက် အကြံကြောင့် လမင်း မျက်နှာတင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ငါ အဲဒီ ပထွေးမျက်နှာကို မကြည့်ချင်ပါဘူးကွာ"

"မကြည့်ချင်ပေမယ့် မင်းမားသားကြီးဆီမှာ မင်းရပိုင်ခွင့်တွေ ရှိတယ်လေ၊ မင်းအဖေ ရှာထားခဲ့တာတွေ နည်းလား။ မင်းက မနပ်တော့ မင်းပထွေးက ကောင်းစားနေတာလေ၊ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် မင်းအဖေရှာခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်တွေထဲက တစ်ဝက်သွားတောင်းမှာ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မင်းရဲ့မာနတွေက တစ်ခါတလေမှာ မင်းရဲ့တက်လမ်းကို ပိတ်နိုင်တယ်ကွာ၊ ငါက ငါ့မြေကွက်ကို ပေါ်ချောင်ကောင်းနဲ့ ရောင်းရတာချင်း အတူတူ မင်းကိုပဲ ရောင်းချင်တယ်ကွာ၊ တစ်ချိန် ငါ အဆင်ပြန်ပြေရင် မင်းဆီက ပြန်ဝယ်လို့ရတဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီမြေကွက်က ငါ့မိဘအမွေမို့ပါကွာ"

တစ်ခါတစ်ရံမှာ မာနက တက်လမ်းကို ပိတ်စေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သောင်းထိုက်ဝကားက လမင်းနားထဲမှ မထွက်တဲ့ ပဲ့တင်ထပ်၍နေသည်။

ဒါဟာ လက်ခံသင့်သည့်ကောား။

နှင်းနှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မာမိုဆီကို နှင်းနှင့်အတူ တစ်ခေါက်ပဲ ရောက်သည်။ မာမိုက လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ပေးမည်ဟု ပြောတိုင်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ပြီး ယောက္ခမအိမ်မှာ တမင်အခွဲတိုက် ပြီး မှီခိုနေထိုင်ခဲ့သည်။

လမင်း၏အခွဲတိုက်မှုကြောင့် လမင်းရှေ့မှာ မာမိုဟာ ချုံးပွဲချ ငိုခဲ့ဖူးသည်။ လမင်းကိုယ်တိုင်ပင် မာမိုမျက်ရည်တွေကို ကျေကျေနှစ်နှစ် ပြုံးကြည့်ကာ ဥပေက္ခာပြု ကျောခိုင်းပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်မယ် ဘာအထောက်အပံ့မှမလိုဘူးဟု မာနကိုခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ပြောခဲ့သည်။

ခုထို့မာနတွေပိကာ လမင်းဘဝ နလန်ထူတော့မည် မဟုတ်။ နလန်ထူချင်လျှင် တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားသည့် မာနတွေကို ချပြီး မာမိုဆီမှာ ယူသင့်ယူထိုက်တာ သွားယူရမည်။

လမင်းမာနတွေကြောင့် သမီးလေး၏ရှေ့ရေ မှေးမှိန်ဖျော့ တော့သွား၍မဖြစ်။ ဒီတော့ လမင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယတိပြတ်ချလိုက် ပြီး မာမိုဆီသွားရမည်။

“သား သားလောတယ်”

လမင်း ခြုံကြီးထဲ ဝင်လာသည်ကို သစ်ခွတွေရူးနေသော မာမို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ လမင်းဆီသို့ အပြေး တစ်ပိုင်း ရောက်လာသည်။

ဗျူးတပေ

“နေကောင်းလား မာမို”

မာမိုကို မတွေ့တာကြာပြီမို့ လမင်းလည်း ရင်ထဲမှာ သတိရ နေပါသည်။

“သားကို သတိရတဲ့စိတ်မချမ်းမြေ့မှုကလွဲပြီ၊ မာမိုနေကောင်း ပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ လာ သား အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်၊ မိကူး ပန်းတွေ ဆက် ခူးလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးလက်ထဲကို ခူးလက်စ သစ်ခွတွေ ထည့် ပေးခဲ့ပြီး သားအမိနှစ်ယောက်အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“သား ထမင်းစားရအောင်လေ မာမိုလည်း မစားရသေးဘူး၊ သားအမိတွေ ကြုံတုန်းထမင်းအတူတူ စားရအောင်”

“ကျွန်တော် စားခဲ့ပြီးပြီ မာမို”

အမှန်တကယ် စားပြီး၍ ငြင်းလိုက်ပေမယ့် မာမိုမျက်နှာ မကောင်းမှန်း လမင်း သိလိုက်သည်။

“သား မာမိုကို ပြောစရာရှိလားဟင်”

အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲ မလာတတ်သော လမင်းအကြောင်းကို သိ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှိတယ် မာမို”

“ဒါဆို ပြောလေ သားရဲ့”

“မာမိုမြေးအတွက်ပါ”

ဗျူးတပေ

"ဟင် မာမို့မြေ၊ဟုတ်လား။ နင်းပန်းခိုင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား သား"

ဝမ်းသာအားရ မေးလာသော မာမို့ကိုကြည့်ပြီး မြေရမှာပင် အားနာသွားသည်။ တကယ်ဆို လမင်းဟာ နင်းသမီးလေးမွေးတယ်ဆို တာလောက်တော့ အသိပေးသင့်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။ ဒါဟာ လမင်းဘက် က ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အမှားကိုယ် သိလိုက်ပေမယ့် ပြန်ပြင်၍မရတော့။ ဆိုဟာ ခုံပေါ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ထိုင်ချလိုက်ပြီး

"ကိုယ်ဝန်ရှိပြီးလို့ မွေးတောင်မွေးပြီပါပြီ"

"အို ဘုရားရေ ဒီလောက်မကလေးတုန်းတည်းကောင်းကို မာမို့ ဆီကို ဘာကြောင့် မပို့တာလဲ သားရယ်၊ မာမို့မြေလေးကို မာမို့နဲ့တွေ့ ခွင့်မပေးတော့ဘူးလား"

ငိုသံပါကြီးဖြင့်ပြောသော မာမို့ကိုကြည့်ပြီး လမင်း စိတ်မ ကောင်းဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မာမို့၊ တကယ်ဆို မာမို့ကို အ ကြောင်းကြားသင့်တာပါ"

"ခုရော မာမို့မြေလေးနဲ့ မာမို့ကို တွေ့ခွင့်မပေးတော့ဘူးလား သားရယ်"

"တွေ့ရမှာပေါ့ မာမို့၊ ခုလည်း သမီးလေး ရှေ့ရေအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့မာနတချို့ကို နင်းချေပြီး မာမို့ဆီ ရောက်လာတာ"

ဗျူးစာပေ

"ပြောသား မာမို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"အခု ကျွန်တော် ယောက္ခမအိမ်မှာမနေဘဲ အိမ်ငှားနေနေ တာပါ"

"အို ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ မာမို့ ကြားရတာ ရင်ထဲ မချိုလိုက်တာ မဖြစ်ပါဘူး။ သားတို့မိသားစုအတွက် မာမို့ အိမ်တစ်လုံး စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့"

"အိမ်တစ်လုံး မစီစဉ်ပေးပါနဲ့၊ မြေကွက်ဝယ်ဖို့ လိုနေတဲ့ငွေကို ပဲ ဒယ်ဖိုသားအတွက် ထည့်ပေးထားတဲ့ ဘဏ်အကောင့်ထဲကနေ ထုတ် ခွင့်ပြုပါ"

"အို သားရယ် အဲဒါ သားရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေလေး၊ သားက လုံးဝ ဥပေက္ခာပြုသွားလို့ တကယ်ခံစားနေရတာက မေမေပါ သားရယ်၊ မေမေဟာ မေမေငွေနဲ့ သားကို ပြည့်ဆည်းပေးချင်တာပါ"

"ကျွန်တော် မေမေဆီက ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဝေစုထဲကပဲ ယူသင့်သလောက် ယူမှာပါ"

ထိုစကားကြောင့် မာမို့ ငိုပြန်သည်။ ငိုသံပါကြီးဖြင့်

"သားရယ် မာမို့နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မိတာ မာမို့ မှားမှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားဆီက စိမ်းကားမှုနဲ့တော့ အဲဒီအမှားကို ပြန် မပေးဆပ်ပါနဲ့ သားရယ်"

"ကျွန်တော် စိမ်းကားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမို့၊ အချိန်ကာလနဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကသာ မာမို့နဲ့ကျွန်တော့်ကြားကို တံတိုင်းတစ်ခုလို

ဗျူးစာပေ

ကာရံလိုက်တာပါ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် ငြင်းဆန်တာ၊ မြစ်လို့ မရဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်းစိုက်ဝင်သွားတာပါပဲ။ အဲဒီဆူးက တော်တော်နပ်တယ် မာမိ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုမှူး ထားတဲ့မာမိကို သူ့စိမ်းလက်ထဲ အပြီးထည့်ပေးလိုက်ရတဲ့သူပါ။

“သား ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ မာမိ နားလည်ပါတယ် သားရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မာမိလေ ပြီးခဲ့တဲ့အချိန်တွေဆီကို ပြန်သွား ပြီး မှားခဲ့တာတွေကို ပြင်ဆင်ချင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မာမိသားကို မာမိရင်ခွင်ထဲ ပြန်လာစေချင်လို့ပါပဲ။”

မာမိစကားကြောင့် လမင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိပြန်သည်။ မာမိနှင့်သူ့ကြားထဲမှာ မာမိ တစ်ယောက်ထဲ မှားခဲ့တာပါဟု တစ်ဖက် သတ်တွေးပြီး မာမိကို ကျောခိုင်းခဲ့တဲ့သူကရော အမှားတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘူးတဲ့လား။

အမေ ဘယ်လောက်မှားမှား၊ အမေဟာ အမေပါပဲဆိုသည့် မေတ္တာကရုဏာ မုဒိတာပွားခဲ့လိုက်မိလျှင် မာမိ ဒီလောက်ခံစားရမှာ မဟုတ်။

“အရာအားလုံးဟာ ကံစီမံရာလို့ပဲ ကျွန်တော် မှတ်လိုက်ပါတယ် မာမိ။ ဒယ်ဒီ လောကကြီးထဲက ထွက်သွားတာဟာလည်း ကံတရားကိုပဲ ပုံချရမလို့ မာမိငယ်ကျွမ်းဆွေခဲ့ ဘဝသစ်ဆက်ထူထောင်တာလည်း ကံ တရားပါပဲ။ လူတွေမှာ မွေးလာကတည်းက ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်ညွှန်းပါလာပြီး သားပဲ။”

ဗျူးတေပေ

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောနေသော သူ့ကို မာမိ တာဝံတင်ကြည့်ပြီး “သားတောင် တော်တော်ရင့်ကျက်သွားပါလားကွယ်”

Book Sharing

ဗျူးတေပေ

အခန်း (၁၇)

မြေဝယ်စာချုပ်ကို နှင်းပန်းရှေ့ကို ချပေးလိုက်သောကြောင့် နှင်းပန်း မောင့်ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါ မောင်ပြောတဲ့ မြေကွက်ဂရုန်လား”

“ဟုတ်တယ် နှင်း”

“ဘယ်က ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဝယ်လိုက်တာလဲ မောင်”

“မောင် မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ပြီး ဝယ်လိုက်တာ ပေါ့”

မောင်စကားကြောင့် နှင်းပန်း လန့်သွားသည်။

“ဘာအလုပ်လဲ မောင်ရယ်၊ နှင်းပန်း ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“ရင်ထိတ်ပါနဲ့ နှင်းရယ်၊ ဒီနေ့ မောင့်မာမိဆီသွားတယ်၊

၁၀၀ မောင်အတွက်လွှဲခဲ့တဲ့ဘဏ်စာအုပ်ထဲက ငွေယူပြီး ဒီမြေကွက်ကို

ဗူးတပေ

လောင်တစ်ဖွင့်ပန်း

မောင် ဝယ်ခဲ့တယ်”

“ဟင် မောင် တာ တကယ်ပြောနေတာလား”

မောင့်မိဘတွေ ချမ်းသာပေမယ့် မောင့်မာမိကြောင့် နှင်းပန်းပါ မောင်နှင့်အတူ မောင့်မာမိကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက်နှင်းပန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ မဆုံးတော့။

မောင့်ကို မျောင်းဖျဲပေးပေမယ့် ခါးသီးသော ငြင်းဆန်မှုတွေနှင့် နှင်းပန်းကို ငွေမက်နေတာလားဟူသော အကြည့်တွေကြောင့် နှင်းပန်း နောက်ထပ် မမျောင်းဖျဲဖြစ်တော့။

မောင် သမီးလေးကို ကောက်ချီကာ ပေါင်ဒါနဲ့သင်းနေသော ပါးနုနုဖောင်းဖောင်းလေးကို တရုံရုံနမ်းသည်။ နှင်းပန်းမှာသာ မောင့် ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့။

“မောင်တို့သားအမိ အဆင်ပြေသွားတာ နှင်း ဝမ်းသာလိုက် တာ မောင်ရယ်”

မောင် နှင်းပန်းကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီး

“ဘာလို့ ဝမ်းသာတာလဲ နှင်း”

“မောင့်မာမိကိုမောင်ပြန်ပြီး အမြင်ကြည့်သွားလို့ပေါ့”

မောင် မသိမသာ မဲ့ပြုံးဖြင့် နှင်းပန်းကို ကြည့်ပြီး

“သိပ်ဝမ်းမသာပါနဲ့ နှင်း”

“ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းမသာရမှာလဲ နှင်းလည်း မောင့်မာမိဆီသွား ချင်တယ်၊ သမီးလေးကိုလည်း သွားပြရင်းပေါ့”

ဗူးတပေ

နှင်းပန်း လမ်းကြောင်းရှာခြင်းဖြစ်သည်။ မောင့်မာမီနှင့်မောင် အဆင်ပြေသွားပြီဆိုလျှင်တော့ နှင်းပန်းတို့ရှေ့ရေ သိပ်ပြီး ပူစရာမလို တော့သလို မောင်ရော နှင်းပန်းရော သိပ်ရုန်းစရာမလိုတော့။

ဒီလိုအခြေအနေကို လိုချင်တောင့်တခဲ့ပေမယ့် မောင့်မာနက နှင်းပန်းဆန္ဒတွေကို လိုက်လျော့ခြင်းမရှိခဲ့၍ နှင်းပန်းပါ ယောက္ခမဖြစ်သူ နှင့် အဆက်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ တိတ်တခိုး တောက်ပနေခဲ့ရတာ ကိုယ်သာလျှင်အသိဆုံး။

"နော် မောင် ဘယ်နေ့သွားကြမလဲ"

"မသွားချင်သေးပါဘူး နှင်းရယ် သမီးလေးက ငယ်သေးတော့ အပြင်ထွက်လို့မရသေးဘူး နောက်မှသွားမယ်"

ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောလိုက်သော မောင့်စကားက နှင်းပန်း၏ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေကို ထင်သလောက် အားရကျေနပ်မှု မပေး သဖြင့် မှိန်တုတ်၍နေဆဲ။

"ဟင်၊ မောင်ကလည်း ကိုယ့်အမေကို ကိုယ်မွေးထားတဲ့သမီး လေးကိုတော့ သွားပြသင့်ပါတယ်လို့"

"နှင်းရယ် သိပ်လည်း လောဘမကြီးပါနဲ့ဦး၊ မောင် မာမီဆီ သွားဖို့ အချိန်တော့ပေးရဦးမှာပေါ့"

"ဒီနေ့ပဲ သွားပြနေပြီဟာကို၊ မောင်ကလေး တစ်ခါတလေ သိပ်ပြီးနားလည်ရခက်တာပဲ နှင်း၊ လောဘမကြီးပါဘူး မောင်ရယ်"

ဇွဲတပေ

နှင်းပန်း မောင့်ကို အတိုက်အခံ မပြောလိုတော့၍ ထမင်းပွဲ ပြင်ရန် ထလာလိုက်သည်။

မောင့်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ ခပ်တိုးတိုးက နှင်းပန်းနောက် ကပ်ပါလာသည်။

"ဟင် မာမီလာတယ်"

သမီးလေးကို ဆန့်မှုန့်ထမင်းကျွေးနေတုန်း အိမ်ခန်းတံခါး ခေါက်လိုက်သောကြောင့် ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် တံခါးလှော့ခံထဖွင့်ပေး လိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာ နှင်းပန်းအိမ်က တစ်ယောက်ယောက် လာသည်ဟု ထင်ထားပေမယ့် ယောက္ခမကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၍ နှင်းပန်း အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ်၍ သွားသည်။

"မေမေ့မြေးလေးကို တွေ့ချင်လို့ မေမေ လာခဲ့တာ၊ အမလေး ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ် မြေးလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ"

နှင်းပန်း လက်ထဲတွင် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပြူးရွှင်ရယ်မော နေသော သမီးလေးကို နှင်းပန်း ယောက္ခမလက်ထဲ ညှင်သာစွာ ထည့် ပေးလိုက်သည်။

သွေးက စကားပြောသည်ဆိုသည့်အတိုင်း သမီးလေးသည် သူ့အဘွားကို မော့ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်မောနေသည်မှာ ချစ်စဖွယ် ပင် ကောင်းနေ၏။

ဇွဲတပေ

"ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ် မာမိုကို သူ့အဘွားမှန်း သိနေသလိုပဲ၊ ရယ်နေလိုက်တာ"

သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရသောခံစားမှုတွေ သည် မြေးလေးကိုတွေ့လိုက်ရပြီမို့ ရင်ထဲမှာ အရာခပ်သိမ်း အေးချမ်း ရပါပြီ။

"မာမိလာတာ နှင်းပန်း အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းတွေ မှာ နှင်းပန်း မာမိုကို လာမတွေ့ဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ မာမိရယ်"

တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ တွေ့ဖူးခဲ့သော မောင့်အမေအပေါ်တွင် မောင်နှင့်အတူ အပြစ်လုပ်မိသည်ဟု စိတ်မှာ မလုံမလဲ ဖြစ်မိကာ ရင်ထဲမှလိုက်လိုက်လှဲလှဲ တောင်းပန်မိခြင်းဖြစ်သည်။

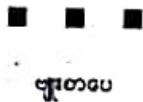
ရွေးမဖြစ်သူက မျက်ရည်အပိုင်းသားဖြင့် တောင်းပန်လေတော့ ဒေါ်မြတ်သန္တာ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

"တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ မာမိကလေ သားနဲ့ သမီးကို အမြဲတမ်းခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ"

ယောက္ခမဖြစ်သူကို တောင်းပန်လိုက်ရ၍ နှင်းပန်းစိတ်ထဲမှာ တင်နေသော အကြွေးတွေ ကြေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

"ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ မြေးလေးရယ်"

ဒေါ်မြတ်သန္တာ မြေးကို တရှုံ့ရှုံ့နမ်းသည်။ မြေးတော်နေသော ဘွားအောက်ယောက်ခါရင်မှာ အတိုင်းအဆမရှိ ကြည့်နူးကျောနပ်မိတာ စာဖွဲ့လို့ပင် ရနိုင်မည်မထင်။

ဗျူးတပေ

အခန်း (၁၈)

ဒီနေ့ကစပြီး နှင်းပန်းခန္ဓာကိုယ်သည် တခြားနေတွေကထက် ပို၍ ကိုယ်ရောင်တောက်ပနေသည့်နယ်။

"ညည်းတို့တွေ ကျုပ်တို့အပိုင်အောက်လွှတ်မှပဲ ဝမ်းဆောင်းမိ ပြီး စီးပွားတွေတက်လာတယ်ပေါ့ ဝမ်းသာပါတယ်အေ"

စိတ်ရင်းနှင့်ပြောတာလား ထေ့လုံးငေါ့လုံးနှင့်ပြောတာလား ဝေခွဲ မရသော အမေ့စကားကြောင့် နှင်းပန်း စိတ်မကောင်း။

"ဝမ်းဆောင်းမိတာ မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ မနေ့က မောင် အမေလာသွားတယ်၊ နှင်းပန်းဆီမှာ ဘာလက်ဝတ်လက်စားမှ ရှိမနေလို့ သူဝတ်လာတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုချွတ်ပြီး ဆင်သွားတာပါ၊ အမေ မြေးအတွက်လည်း တစ်ကျပ်သားသွဲကြို၊ လေးတစ်ကုံးနဲ့ လက်စွပ်နဲ့ လက် ကောက်လေးပါ လုပ်လာပေးတယ်၊ နှင်းပန်းတို့အခြေအနေနဲ့ဆိုရင် လက်

ဗျူးတပေ

ဝတ်လက်စားတွေ ဘယ်လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ အမေရယ်၊ မောင်ရှာလို့ရသမျှ တွေ့ရော နှင်းပန်းရဲ့စာမူခတွေ့ရော ထင်သလောက် မစုမိပါဘူး။”

“အေးပေါ့အေး ငါတို့ကို လင်သိအောင်တစ်ဖို့ လင်မသိအောင် တစ်ဖို့ နိုးထောက်နေမှတော့ ညည်းတို့ဘဝ ဘယ်နေလန်ထူပါတော့မလဲ အဲဒီအတွက် ညည်းတို့ မိဘရက်ဆိုးတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့”

နှင်းပန်း ဘယ်လိုပင်ပြောပြော နှင်းပန်းစကားလုံးတွေသည် အမေ့ထံမှ ပြန်လည်ထိုးနှက်ဖို့ စကားတွေထွက်လာအောင် ဖိတ်ခေါ်နေ သည့်နယ်။

ထိုအခြေအနေဆိုးသည် နှင်းပန်းနှင့်အမေကြားတွင် အမြဲ တစေ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော ကတောက်ကဆတစ်ခု။ ထိုအချိန်တိုင်း စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသူက နှင်းပန်းပင်ဖြစ်သည်။

နှင်းပန်းဟာ မိဘတာဝန်ကို မပေးဘဲနှင့်ထမ်းနေသော သမီး ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် နှင်းပန်း၏စေတနာကို အမေ ဘာကြောင့် အသိအမှတ်မပြုနိုင်ရသလဲဆိုတာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စဉ်းစားတိုင်း အဖြေက တစ်ခုပဲထွက်သည်။

ထိုအဖြေသည် အတ္တတွေကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားသော အမေ၏ တလွဲမာနတွေဖြစ်သည်။ ဒီတော့ နှင်းပန်းမှာလည်း ပြန်ချေပြောစရာ တစ်ခုထဲပဲ ရှိသည်။

“နှင်းပန်းကတော့ ဒါကို ကံဆိုးတယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး အမေရယ်၊ သားသမီးဖြစ်တိုင်း မိဘတွေကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြုံချင်မှ

ဗျူးစာပေ

ကြုံတာပါ။ နှင်းပန်းက ကုသိုလ်ထူးလို့ မိဘတွေကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြုံ ရတာလို့ သဘောထားတယ်”

ထိုစကားမျိုးဖြင့် ပြန်ချေပတိုင်း အမေ့ထံမှ ဘာစကားသံမှ ထွက်ပေါ်မလာတတ်။

“ဒါနဲ့ အမေရော ဈေးဖိုးကျန်သေးရဲ့လား၊ ဒီလ အမေရော အိမ်စရိတ် ဘယ်လောက်ပေးလဲ”

“ညည်းအဖေ အိမ်စရိတ်ကိုသာ စောင့်စားရရင် ငါတို့အသက် ဆက်မရှင်နိုင်တာ ကြာလှပေါ့”

အမေ ဘာကြောင့်လာသည်ဆိုတာကို နှင်းပန်း သိပြီမို့ နို့တိုက် နေသော သမီးလေးကို ဒန်းပုခက်ထဲ အသာထည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

သမီးလေးမှာ နို့မဝသေးသဖြင့် ပုခက်ထဲတွင် ယက်ကန်ယက် ကန်ဖြင့်တော့သည်။ အမေ ချောမြူသံကြောင့် နှင်းပန်း စိတ်အေးလက် အေးဖြင့် ငွေစုထားသော လည်သာလက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ တစ်သိန်းတန် တစ်အုပ် ထုတ်လိုက်သည်။

မနေ့ကမှ လောလောလတ်လတ် စာမူခရထားခြင်းဖြစ်သည်။ အမေကလည်း နှင်းပန်းစာမူအပ်မည့်ရက်ကို အိမ်မှာနေပြီး ပုန်းဆ တွက်ချက်နေပုံသည်။ နှင်းပန်း စာမူဖို့ပြီးနောက်ရက်တွေဆို အမေ အမြဲ ရောက်လာတတ်သည်။

အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး အမေ့လက်ထဲကို ငွေထည့်ပေး

ဗျူးစာပေ

လိုက်သည်။ အမေ ငြင်းသည်။

“မယူချင်ပါဘူးအေ ငါ့မှာ ကျန်သေးပါတယ်၊ မလောက်ရင် လည်း ရှိတာရောင်းစားလို့ရတယ်”

နှင်းပန်း အိမ်စရိတ်ထောက်ပံ့တိုင်း အမေ ငြင်းဆန်နေကျ စကားမို့ ယူပါအမေရယ်ဟု ဇွတ်အတင်း လက်ထဲထိုးထည့်မပေးတော့ဘဲ အမေ့စလင်းဘတ်အိတ်ထဲကိုသာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသို့ထည့်ပေးလျှင်တော့ အမေဟာ ထည့်မပေးနဲ့ မယူဘူးဟု မငြင်းဆန်တတ်သလို အိတ်ထဲမှ ပြန်ထုတ်ပြီး မယူပါဘူးဟုလည်း မြန်မပေးတတ်။

ဒါဟာ သားသမီးဆီမှ လက်ဝေခံမယူချင်သော အမေ့ဖိုးမာန်ဟု ပဲ နှင်းပန်း မှတ်ယူပါသည်။

“အမေ့ရော နေကောင်းရဲ့လား အမေ ဆေးရောမှန်မှန်သောက် ရဲ့လား၊ ဆေးကုန်ရင်လည်း ပြောဦးနော် ညက အမေ့ဆီဖုန်းဆက်သေး တယ် အမေ့ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားတယ်”

“စက်ပိတ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူးအေ ငါ့ဖုန်းကိုက ဘယ်သူ ဆက်ဆက် ခေါ်ကိုမရတာ၊ ဖုန်းအစုတ်ကြီးကိုင်ရတာကို၊ ငါ့ဓမ္မပိတ်ဆွဲ မတင်ခွင့်ပုန်းဆိုရင် အိုင်ဖုန်းဆိုလား ဘာလားကိုင်တာ ငါ့မှာသာ ဖုန်း အစုတ်လေးကိုင်ပြီး သူ့ကိုယ်ဆက်မရ ကိုယ့်သူဆက်မရဖြစ်နေတာ”

ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောလိုက်သော အမေ့စကားကြောင့် နှင်းပန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေ

အင်းပေါ့လေ အမေလည်း ဖုန်းကောင်းကောင်းလေး ကိုင်ချင် ရှာမှာပေါ့ဟူသော ကိုယ်ချင်းစာအတွေးနှင့်အတူ အမေ့ကို ဖုန်းဝယ်ပေး ရမည့်တာဝန်တစ်ခုကို နှင်းပန်းကိုယ့်ပန်းပေါ်ကိုယ် တင်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဟင် မင်းအစ်မ နိုင်ငံခြားကနေ ခွင့်တစ်လယူပြီး ပြန်လာ မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

“ဒါဆို ငါတို့က ပြောင်းပေးရမှာလား နိုင်လူ”

“ပြောင်းတော့ ပြောင်းမပေးရပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မက ငါတို့အိမ်မှာလည်း မတည်းဘူးလေ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း လူတွေကများ တော့ အိမ်ခန်းအလွတ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ငါ့အပေ ငါ့ညီတွေတောင် ဘုရား ခန်းမှာ အိပ်ကြရတာ မင်းအသိပဲ”

“ဒီတော့ ငါ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“မင်းအခုနေတဲ့အခန်းမှာ အိမ်ခန်းနှစ်ခန်းပါတာပဲ၊ မင်းရော မင်းမိန်းမရော အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ငါ့အစ်မကို အဲဒီအခန်းမှာ တည်း ခွင့်ပေးလိုက်ပါလား”

အိမ်ရှင်က သူ့အိမ်မှာ ပြန်နေဖို့ ခွင့်တောင်းရသည့်ဆိုမှတော့ လက်မခံနိုင်ပါဘူးဟု ငြင်းဆန်၍ တယ်လီဖုန်း မကောင်းနိုင်တော့။

“ကိုယ့်အိမ်မှာတည်းတာပဲ တည်းပေါ့ကွာ ခွင့်တောင်းစရာ လား”

ဗုဒ္ဓစာပေ

“ငါက မင်းတို့လင်မယား စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပါကွာ”

နိုင်လူ အားနာနေပုံရသည်မို့ လမင်း လိုက်လိုက်လျှောလျှော ပုံပုံဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ဖိတ်ခေါ်ရမည့်အခြေအနေမျိုး ရောက်မှတော့ ဖိတ်ခေါ်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။

နိုင်လူ စိတ်အေးသွားပုံဖြင့် အေးစပြုနေသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်ခုံမော့သောက်ရင်း

“ဧကုန်ဖူးပဲ သူငယ်ချင်း ငါ့အစ်မက အေးပါတယ်၊ ပါးစိပါးစပ်လည်း မများပါဘူး၊ အိမ်ရှင်ဆိုပြီး ဂုဏ်မောက်မယ့်သူမျိုးမဟုတ်လို့ မင်းတို့ အနေကျစရာမလိုဘူး။ ငါ့အစ်မက အပျိုကြီးဆိုပေမယ့် လူငယ်ဆန်တယ် ပွင့်လင်းတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်တယ် အဟဲ EQ ရော IQ ရော မနိမ့်တဲ့အပျိုကြီးပေါ့ကွာ”

“အေးပါကွာ အဲလောက်ထိ ရှင်းပြထားစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းအစ်မ နိုင်ငံခြားကနေ ဘယ်တော့ပြန်ရောက်မှာလဲ”

“ရှေ့အပတ်ထဲမှာလို့တော့ ပြောတာပဲ”

သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တစ်အိမ်ထဲ အတူနေရမည့်အရေး တွေးပြီး လမင်းစိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်မိပေမယ့် အခြေအနေအရ နေရတော့မှာပင်။

အိမ်လခ တစ်ပြားမှမှ မယူထားတာကို။

ဗျူးတပေ

အခန်း (၁၉)

အိမ်ရှင်အပျိုကြီး အိမ်မှာ တစ်လလာတည်းရှိမည့်အကြောင်း အား နှင်းပန်းကို မဖြစ်မနေ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါ သူ့အိမ်ပဲ မောင်ရယ် ဒီမှာလာတည်းတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ လာမတည်းပါနဲ့လို့ ငြင်းလို့မှမကောင်းတာ၊ သူ့အိမ်မှာ အိမ်စောင့်အဖြစ်နဲ့ပဲ နေပေးပါ၊ လခ တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုပါဘူးလို့ ပြောတဲ့ အိမ်ရှင်မျိုးကို နှင်းပန်းတို့က ဝဉ္စဝတ်ကျေပွန်ရမှာပေါ့”

“နှင်း အနေမကျ၊ ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ မောင်က တစ်နေကုန်ရုံမှာနေရမှာဆိုတော့ သိပ်ပြီးကိစ္စမရှိပါဘူး”

“အပျိုကြီးဆိုတော့ မောင်တို့ နှင်းတို့ထက် အသက်ကြီးမယ် ထင်တယ်၊ မောင်ရော မြင်ဖူးလား”

နှင်းပန်း အိမ်ရှင်အပျိုကြီးဆိုသည့် အပျိုသမီးကြီးကို စိတ်မှန်း

ဗျူးတပေ

ဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

"မမြင်ဖူးပါဘူး၊ နှင်းရာ"

"ဟင် မောင်ပြောတော့ နိုင်လူရဲ့အစ်မဆို"

"ဟုတ်တယ်လေ အရင်းမှမဟုတ်တာ၊ အရင်းဆိုရင်တော့ မောင် မြင်ဖူးတာပေါ့၊ ခုဟာက ဝမ်းကွဲဆိုတော့ မောင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး"

"နှင်းတို့ ဟိုဘက်အခန်းကို ကြိုရှင်းထားပြီး အိပ်ရာ ခြင်ထောင် အားလုံးပြင်ဆင်ပေးထားမှဖြစ်မယ်နော် မောင်"

ရောက်မလာသေးသော အိမ်ပိုင်ရှင် ဧည့်သည်အတွက် ကြိုတင် ဧည့်ဝတ်ကျေနပ်သော နှင်းပန်းသည် အခါအခွင့်သင့်တုန်း ကျေးဇူးဆပ်လိုက်မည်ဆိုသော ကျေးဇူးတရားသိသောစိတ်ကြီးက မွှေးရာပါမိစတစ်ခုဟုပင် ပြော၍ရလောက်၏။

"နှင်းက ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ စာရေးရတာတစ်ဖက် ချက်ပြုတ်ရေးကတစ်ဖက်နဲ့ အားချိန်မှ မရှိပဲ နှင်းရယ်၊ မောင်ပဲ ကြည့်ပြီးစီစဉ်လိုက်ပါမယ်"

စာနာ နားလည်ပေးတတ်လွန်းသော မောင်ကြောင့် နှင်းပန်း အမြဲကြည့်နူးချမ်းမြေ့ရပါ၏။ ဒါဟာ ဘဝထဲကလာတဲ့ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး နက်နဲတည်ကြည်လွန်းသော ခံစားမှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

အိမ်ရှင်ရောက်မည့်နေ့မှီ နှင်းပန်းတစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဟင်းအမယ်ရုံစွာ ချက်နေရသဖြင့် တစ်စက်ကလေးမှ မနားရသေး။

ဇွဲတပေ

"မမရေ သဇင်ပန်း၊ လာနေတယ်"

အိမ်ရှေ့တွင် သမီးလေးကို ကူထိန်းပေးနေသော ယုယုအသံကြောင့် သဇင်လာတာ အတော်ပဲဟု စိတ်ထဲမှာ သဘောကျသွားကာ

"သဇင်ရေ နင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ မမနှင်းကို မီးဖိုချောင်အလုပ် ဝိုင်းကူပေးစမ်းပါဦး"

သဇင် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ဆော့နေသော တူမလေးကို နှမ်းပြီး မီးဖိုခန်းသို့ အသံနှင့်အတူ ဝင်လာပြီး

"လှေကားမှာကတည်းက ဟင်းနဲ့တွေ့ကာ မွှေးအိနေတာပဲ မမရယ်၊ ဘာဟင်းတွေချက်နေတာလဲ များလှချည်လား"

စားပွဲပေါ်ရှိ ချက်ပြီးသော ဟင်းခွက်တွေကိုကြည့်ပြီး သဇင် တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

"ဒီလောက် ဟင်းတွေအများကြီး ချက်ထားရအောင် ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ခဲအို ခဲရီးထွက်ရမှာမို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဒီနေ့ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်လာမှာလေ"

"နိုင်ငံခြားမှာဆို"

"ဟုတ်တယ် ခွင့်နဲ့ပြန်လာတယ်ဆိုလားပဲ၊ ပြီးရင် ဒီမှာတည်းမှာလို့ ပြောတယ်"

"ဟင်း မမကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက် ကိုယ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ သူစိမ်းနဲ့ အချိန်အကြာကြီးနေရမှာ မပိုက်ပါဘူး၊ ခဲအို ရုံးသွားတဲ့ အချိန်ဆို သူနဲ့မမနဲ့ တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူနေဖို့ ဘယ်လိုသင့်တော်ပါ့မလဲ"

ဇွဲတပေ

စေ့စေ့စပ်စပ် တွေးပေးတတ်သော သခင်စကားကြောင့် နှင်းပန်း၊ ပူတတ်ရန်ကောဟူသောအကြည့်ဖြင့် ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ

“အိမ်ရှင်က ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမပါ သခင်ရဲ့”

“ဟွန်း၊ ဘာထူးမှာလဲ မမရယ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် အနေကျင့်ရမှာက မမပဲမဟုတ်လား၊ သခင်တော့ မမ စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းဖြစ်မှာကို မြင်ယောင်နေမိပါသေးတယ်”

အရာရာကို ပြည့်စွက်နားလည်ပေးတတ်သော အစ်မဖြစ်သူကို သခင် သနား၍ ဝင်ပြောမိခြင်းပါ။

“ညီမရယ် လူဆိုတာ ကျေးဇူးတရားသိတတ်ရတယ်ကွယ်၊ မမတို့နေနေတာ သူ့အိမ်ပေါ်မှာလေ အိမ်လေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘဲ အလကားတက်နေတာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကျေးဇူးကိုတော့ မမတို့ ပြန်ဆပ်ရမှာပေါ့”

သခင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ သခင်လာတာ ကိစ္စရှိလို့လား”

ကိစ္စရှိမှ လာတတ်သော ညီမမို့ ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှိတယ် မမရဲ့၊ သခင် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မမဆီက အကူအညီလာတောင်းတာ မမရဲ့”

“ဘာအလုပ်မို့လဲ”

“ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာလုပ်ချင်တာ”

ဇူးတပေ

နှင်းပန်း၊ အံ့ဩသွားကာ

“သခင်က အင်္ကျီချုပ်တတ်လို့လား၊ ဘာမှမတတ်ဘဲ ဖက်ရှင် ဒီဇိုင်းနာအလုပ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သိတယ်လေ ဒါကြောင့် သခင် စက်ချုပ်သင်တန်းတက်ချင်တယ်၊ စက်ချုပ်သင်တန်းဆင်းပြီးတာနဲ့ ဒီဇိုင်းနာသင်တန်းဆက်တက်လိုက်ရင် ညီမလေးဖြစ်ချင်တဲ့ ဒီဇိုင်းနာဖြစ်ပြီပေါ့၊ ညီမလေးက ရိုးရိုးစက်ချုပ် သမ မလုပ်ချင်ဘူး”

သခင်တောင်းဆိုမှုသည် တောင်ရုံသင့်ရုံငွေကြေးလောက်နှင့် ပြီးသွားမည့်သင်တန်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နှင်းပန်း သိသည်။ တာဝန်တွေက ကိုယ်မယူဘဲနှင့် ခုလိုမျိုး အလုံးအရင်းနှင့်ကျလာတာမျိုးလည်း ရှိပြန်သည်မို့ နှင်းပန်း သက်မတစ်ချက်ကို ခပ်ဖွဖွချလိုက်ပြီး

“သခင်ရယ် ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ အမေတို့ကို အိမ်လခ တစ်နှစ်တာကို မောင်မသိအောင် ဖမရဲ့စာအုပ်တိုက်ကနေ ကြိုထုတ်ပြီး ပေးပြီးသွားပြီ၊ အခု မမ စာမူတွေရေးနေရပေမယ့် စာမူမရဘူး၊ ထုတ်ထားတဲ့ငွေတွေကျေအောင် နှိပ်ပြီး ရေးပေးနေရတာ”

“သခင်လည်း အဲဒါကို သိပါတယ် မမရယ်၊ မမဆီမှာ သခင်တို့အိမ်တာဝန်တွေ ပိနေတယ်ဆိုတာ ဒါပေမဲ့ ဒီသင်တန်းတွေ တက်ပြီးလို့ သခင် ဒီဇိုင်းနာဖြစ်သွားရင် မမဆီကတာဝန်ကို သခင် ပခုံးပြောင်းယူမှာပါ”

သူဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဖို့ မက်လုံးပေးစည်းရုံးနေသော သခင် ရည်

ဇူးတပေ

ရွယ်ချက်ကို နှင်းပန်း၊ လက်ခံနိုင်ပေမယ့် ခုလောလောဆယ် သင့်ကို ထုတ်ပေးစရာ ငွေမရှိ။

“ခက်တယ် သင်ရယ် မမနှင်း၊ ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ မောင်ကလေး မမကို ငွေသိပ်မအပ်တော့ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ လကစပြီး အိမ်စရိတ်ပံ့ပေးပြီးကျန်တဲ့ငွေလေးတွေကို ဘဏ်မှာအပ်မယ် ဆိုပြီး သူ သိမ်းထားတာ”

မဖြစ်တော့သည့်အဆုံး မောင်နှင့်နှင်းပန်းကြားထဲမှ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သံသယများစရာတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချလိုက် တော့သည်။

“ဟင် ဒါဆိုရင် မမကို ခဲအိုက မယုံလို့ ငွေမအပ်တော့ဘူးဆို တဲ့သဘောပေါ့ ဟတ်လား”

နှင်းပန်း ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ညှိတ်လိုက်သည်။ အိမ်ပိုင်ပင် မရှိသေးသော အခြေအနေတစ်ခုမှာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေးနေရသည့် ငွေ ကြေးပြဿနာတွေကို ပြန်စိစစ်ကြည့်လျှင် နှင်းပန်းနှင့်မောင်အတွက် အိမ်ပိုင်တစ်လုံးပင် ဝင်၍ရနေလောက်ပြီ။ သို့သော် နှင်းပန်းစိတ်ထဲမှာ ဖြိုငြင်စိတ်မဝင်မိပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ ခေါင်းထဲတွင် မီးဖိုကြီး တစ်ခု ရဲရဲတောက်နေသလို ပူလောင်ပြင်းပြလှသည်။

မိန်းမသားတစ်ယောက်တန်ခိုးနှင့် လှုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်သည့် အရွယ်တွေပင် ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော မောင်နှင့်ညီမကိုပါ ပံ့ပိုးနေရ သည့်အတွက် လူက ဟတ်ထိုးလဲချင်နေပါပြီ။

ဇွန်တပေ

အတူနေစဉ်ကထက် ယူရသော တာဝန်တွေသည် ယခုလို အိမ်ခွဲဆင်းလိုက်လျှင် ပေါ့တာနဲ့သလောက် ပေါ့မှာပါလေဟူသော အတွေး က ခုတော့ တက်တက်စင်အောင်ကို လွှဲပါပေါ့လား။

အင်မတန် ဖိတ်ကောင်းရှိပါသည်ဆိုသော မောင်ပင် မိသားစု အပေါ် ဒိုဟာဖြစ်လောက်အောင် သိတတ်နေသော နှင်းပန်းကြောင့် အဖေ အမေနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမအပေါ် မသိမသာ ခြုံငြင်စပြု၍လာ သည်ဆိုတာ နှင်းပန်း မသိဘဲနေပါမလား။

အမေလာတယ်ဟု မောင်ကိုပြောခိုလိုက်သောအခါ မောင် မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားတတ်တာမျိုး။ နှင်းပန်း၊ ငွေစုတတ်သော လယ်သားအိတ်ကို မသိမသာ သွားဖွင့်ကြည့်ပြီး ငွေဘယ်လောက် လေ့စွာ သွားလဲဟု စနည်းနာတတ်တာမျိုးတွေကို မောင် လုပ်တတ်နေပါပြီ။

နှင်းပန်းအပေါ် မောင် ယုံကြည်မှုမရှိတော့၍လား မသိ မောင်ထံ မှ ငွေကို အိမ်မှာမရဘဲ ဘဏ်မှာပဲစုမယ်ဟု ပြောစဉ်တုန်းက နှင်းပန်း အမှန်တကယ်ပင် တုန်လှုပ်ခဲ့ရပါသည်။

နှင်းပန်း ငွေမကိုင်ရဘူးဆိုလျှင် နှင်းပန်းမိသားစုကို လုံလုံ လောက်လောက် ထောက်ပံ့နိုင်ပါတော့မလားဟု တွေးပူကာ အိမ်မပျော် ခဲ့ရသည့်ညတွေ ရှည်ကြာခဲ့ပါပြီ။

လူတိုင်းလောကခံနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတာမှန်ပေမယ့် နှင်းပန်း ရင်ဆိုင်ရသော လောကခံက ပို၍လှိုင်းလုံးကြီးသည်ဟု နှင်းပန်း ကိုယ် ကိုယ် ယူဆမိသည်။

ဇွန်တပေ

ယခု သခင် နှင်းပန်းကို အပူလာကပ်ခြင်းမှာ ချမ်းသာသော
 ယောက်ျားနှင့် ပြန်လည်ရင်ကြားစေပြီး ရသင့်သလောက် ရခဲ့သော လက်
 ဝတ်လက်စားတွေကို မျက်စောင်းထိုးကာ လာအပူကပ်ခြင်းဖြစ်သည်။
 လောကမှာ ရယူသူနှင့်ပေးဆပ်သူဆိုသည့် လူစားနှစ်မျိုးရှိသည်
 အနက် နှင်းပန်းကတော့ မည်သည့်အခါမှ မိဘဆွေမျိုးနှင့်ပတ်သက်လာ
 လျှင် ရယူခဲ့ဖူးသူ မဖြစ်ခဲ့။ ပေးဆပ်ခဲ့သူသက်သက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၂၀)

အိမ်ခန်းတံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း အောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဝတ်စား
 ထားသော အမျိုးသမီး၏ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်သော အလှအပနှင့် အပြုံး
 ကို တဒင်္ဂကြည့်ကာ နှင်းပန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် စံသက်ထားပါ”

အိမ်ပိုင်ရှင်ပါဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မိတ်ဆက်တော့မှ နှင်းပန်း
 ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာမှ

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဝင်ပါရှင် ရုတ်တရက်နို့ ဘယ်သူတယ်ဝါမှန်း
 မသိလိုက်တာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ မမ”

ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နယ် ဝတ်စားပြင်ဆင်ထား
 သော စတိုင်နို မောင်ပြောသလို အမျိုးကြီးတစ်ယောက်ဟု မမြင်မိပေမယ့်
 ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးမှာပဲဟူသော ဂါရဝစိတ်က မမဟူသော အသုံး

ဗျူးစာပေ

အနန်းကို နှုတ်ထွက်စေခဲ့၏။

စံသက်ထား၊ လက်ဆွဲသေတ္တာကို အိမ်ထဲထိ ဒရူတ်ဆွဲ သယ်လာပြီး ပန်းသိုင်းလွယ်ထားသော လယ်သာရုံအိတ်ကို ဆက်တီခုံပေါ်တင်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အိမ်ရှင်ပီပီ အခန်းပြင်ဆင်ပွဲစည်းပုံကို ဝေကြည်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မို့ နင်းပန်း ဘယ်လိုစကားမျိုးနှင့် ဧည့်ခံရမှန်းမသိအောင် ရှိန်နေတာတော့ သေချာသည်။

သမီးလေးကို ထိန်းပေးနေသော ယုယုက စံသက်ထားကို ရယ်ပြကာ

“မမက အရမ်းလှလာတယ်နော်”

“မင်းက မမကိုသိလို့လား”

စံသက်ထား ယုယုကို မှတ်မိပုံမပေါ်သဖြင့် ဘွင်းဘွင်းပင်မေးလိုက်သည်။

“ယုယုက အပေါ်ထပ်မှာနေတာလေ၊ မမနှင့်ပန်းနဲ့ ညီအစ်မတွေလို အရမ်းခင်လို့ ကလေးလာကူထိန်းနေတာ”

“ဪ”

ယုယုလက်ထဲတွင်နေပြီး စံသက်ထားကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးကြည့်နေသော ကလေးက ဖြူဖြူပွဲပွဲလေးမို့ ချစ်စရာ၊ ဒီကလေးဟာ လမင်းရဲ့ အသွေးအသားက ဖြစ်တည်ထားတဲ့ကလေးတဲ့လား။ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်လုံး မျက်နှာ နှာတံနှင့်ပါးစပ်ကအစ လမင်းမှ လမင်းပုံထုထားသလား

ထင်ရသည်။

“ဝါနဲ့ ဒီမှာ ဘယ်နေယောက်နေတာလဲ၊ အဲ နင်းပန်းနော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ် မမ နင်းပန်းခိုင်ပါ”

“နင်းပန်းလို့ပဲ ခေါ်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ဒီမှာ မောင်ရယ် နင်းပန်းရယ် သမီးလေးရယ် မိသားစုသုံးယောက်ထဲပါ”

အိမ်ရှင်မို့ သူမေးသမျှကို စိတ်ရှည်လည်ရှည် ဖြေပေးရမှာက နင်းပန်း၏ဝတ္တရားပါ။

“တို့ ဒီမှာ ခဏတည်းမယ်နော်၊ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မလား”

အားနာဟန်တစိုးတစ်ပါးပါသော လေယုလေသိမ်းဖြင့် မေးလာသည့် စံသက်ထား၏အမေးကို ဘယ်နှကြိမ်မြောက် ခေါင်းညိတ်မိလိုက်မှန်းပင် မသိတော့။

“မမတည်းလို့ နင်းပန်းတို့အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ ကြိုက်သလောက်တည်းပါ၊ မမ ဪ ယုယုရေ ရေခဲသေတ္တာထဲက ကုတ်တစ်တုံးလောက် ယူပေးပါလား၊ အဝေးကြီးက လာရတာဆိုတော့ အမောဖြေအောင်ပေါ့”

နင်းပန်း စတင်စည်ခံမှုတွေ ပြုနေပါပြီ။

နင်းပန်းက ရိုက်နှိုးနေသလောက် စံသက်ထား မျက်နှာကတော့

အနည်းငယ် ထည်ဝါသလောင်ရှိနေသည်။ သတိထားမိပေမယ့် အိမ်ရှင်
၏မာနလေးတော့ အနည်းအကျဉ်း ထုတ်သုံးဦးမှာပေါ့ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို
ဖြေလိုက်သည်။

နှင်းပန်းဆိုတာက အားလုံးနှင့်အလိုက်အထိုက်နေတတ်သော
သည်းခံစိတ်က မွေးရာပါဗီဇတစ်ခုလို လူမှုနီးသိကတည်းက ပါလာပြီး
သားပါ။

အိမ်တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဧည့်ခန်းတွင် ခပ်မိန့်မိန့်ထိုင်နေသော
စံသက်ထားကိုမြင်ပြီး လမင်း၏အိမ်ထဲလှမ်းဝင်နေသော ခြေလှမ်းတွေ
တွန့်သွားသည်။

“မောင် ဒါ မစံသက်ထားတဲ့ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်လေ နေ့ခင်းက
ရောက်တာ”

နှင်းပန်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သဖြင့် စံသက်ထားထံမှ အပြုံး
တစ်ဖွင့် ဦးစွာ လွင့်လာသည်။ လမင်း ခေါင်းညိတ်ဖို့ တွေ့ဝေတဲ့ဆိုင်း
နေစဉ်မှာပင်

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် စံထားရဲ့အိမ်ကို ခုလို ဂရုစိုက်
စောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်”

အိမ်ရှင်ဆိုသော အသိစိတ်ကြောင့် လူက ရိုန်းတိန်းဖိန်းတိန်း
ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် စံသက်ထားဘက်မှ ကျေးဇူးတင်စကားကို စပြောတော့
သည်။

“မ မဟုတ်တာဗျာ ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ခုလို
ဒီအိမ်မှာ ယာယီနေထိုင်ခွင့်ပေးလို့”

အိမ်ရှင်ကတောင် ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေမှတော့ လမင်း
ကရော မပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။

“အိုး နိုး နိုး ယာယီမဟုတ်ပါဘူး။ စံထား မြန်မာပြည်ကို
အပြီးပြန်မလာသေးခင်အထိ ကြိုက်သလောက်နေခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါမှလည်း
စံထားအိမ်ကို စိတ်ချရမှာလေ။ အိမ်ဆိုတာက လူမနေရင် ဖျက်စီးယိုယွင်း
လွယ်တယ်မဟုတ်လား။ ခုလို စံထားရဲ့အိမ်ကလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့
နေချင်စဖွယ်လေးဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးထားတဲ့ ရှင်တို့ကို စံထား ချီး
လည်းချီးကျူးတယ် ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်”

ကျေးဇူးသံသရာထဲက လွတ်ကိုမလွတ်နိုင်သော ထိုစကားပိုင်း
ထဲမှ လမင်း ရုန်းထွက်ချင်လှပါပြီ။ ထို့ကြောင့် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲ
ကာ

“နှင်းကလေး မောင်ခိုက်ဆာပြီကွာ”

“အဆင်သင့်ပါပဲ မောင်ရဲ့။ မမစံသက်ထားရော နှင်းရော
မောင်ပြန်အလာကို စောင့်နေတာ။ ထမင်းအတူစားရအောင်လို့လေ”

နှင်းပန်းစကားကြောင့် လမင်းစိတ်ထဲမှ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်
လိုက်သည်။

ညနေကတည်းက ဆာလောင်နေသောစိတ်တွေပင် ရုတ်ချည်း
ဆိုသလို စားချင်စိတ်မရှိလောက်အောင် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“နှင်းရယ် မောင့်ကို တောင့်နေရသေးလား၊ ဧည့်သည်ကို အားနာစရာ၊ စားနှင့်ကြပြီ၊ ရော”

“နှင်းပြောပါတယ် မမစံသက်ထားက မဆာသေးဘူးဆိုလို့ပါ မောင်ရဲ့”

ရိုးသားဖြူစင်လွန်းသော နှင်းမုက်နာပေါ်မှာ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရလေလေ လမင်းရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ရှိုးတို့ရှုန်တန်ဖြစ်နေလေလေပါပဲ။

ပြစ်နိုင်ရင် လမင်း ဒီအိမ်မှ ခုချက်ချင်းပင် ပြောင်းသွားလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

မနေ့ကအထိ မိသားစုလေး သာသာယာယာ ရှိနေခဲ့ပြီး ထိုသာယာမှုတွေသည် ဒီနေ့သီသို့ပါမလာတော့သယောင်ယောင် အရာရာဟာ အသက်မဲ့ခြောက်ကပ်လွန်းနေ၏။

“ဟင် မောင် အစောကြီးပဲ ရှိသေးတယ် ရုံးသွားတော့မလို့လား”

မနက်ခုနစ်နာရီကတည်းက ရုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသော မောင့်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်း ထူးဆန်းစွာမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် နှင်း ပရောဂျက်တစ်ခုအတွက် ဈေးကွက်ထဲ ဆင်းရမှာမို့ ခုရက်ပိုင်းတွေမှာ မောင်ရုံးကို စောစောသွားပြီး နောက်ကျမှ ပြန်လာရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဗျူးစာပေ

“ဟင် ဒါဆို မောင် အောက်မီးထွက်နေရတာပေါ့ ပင်ပန်းလို့က်တာမောင်ရယ်”

အမြဲတမ်း ညှာတာစာနာတတ်သော နှင်းကိုကြည့်ပြီး လမင်းစိတ် မလုံမလဲဖြစ်ရပြန်သည်။ မလိမ်ချင်ဘဲ လိမ်နေရသည့်အတွက် အားနာမိသည်။

“ရပါတယ် နှင်းရယ် မောင့်ကို လစာကောင်းကောင်းပေးထားမှတော့ လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ ပိုပြီးတာဝန်ကျေရမှာပေါ့”

“ကော်ဖီတောင် သောက်မသွားတော့ဘူးလား နှင်းက မောင်နဲ့ ဧည့်သည်စားဖို့ နန်းကြီးသုပ်လေးလုပ်နေတာ ဧည့်သည်က မနိုးသေးဘူး မောင်ပဲ စားသွားနှင့်တော့လေ”

“မစားတော့ဘူး နှင်းရဲ့၊ မောင် ချိန်းထားတာတွေလည်း ရှိသေးတယ် ဟိုရောက်မှ လုပ်ငန်းအကြောင်းဆွေးနွေးရင်း စားလိုက်တော့မယ်”

စံသက်ထား အခန်းထဲမှ ထွက်မလာခင် အိမ်မှမြန်မြန်ထွက်ရမည်ဖို့ လယ်သာအိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ အိမ်ထဲမှ ကပျာကယာ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

ကားမှတ်တိုင်ရောက်သည့်တိုင်အောင် လမင်း ဘယ်သွားရမှန်း မသိ။ ကားတွေတစ်စီးပြီးတစ်စီးသာ ရပ်သွားသည်။ လမင်း ကားမှတ်တိုင်ထိုင်ခုံမှာ ခပ်တွေ့တွေ့ကြီးထိုင်နေသည့်အချိန်မှာ နာရီဝက်ကျော်ခန့်ပင် ကြာနေပြီဖြစ်သည်။

ဗျူးစာပေ

အလိုမကျသော စိတ်ခံစားမှုတွေကြောင့် မျက်နှာမှာမူန့်ကုပ်၍ နေသည်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွေ ရင်ဆိုင်ရမယ်မှန်း ကြိုသိခဲ့လျှင် လမင်း ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာဖြစ်မည်မဟုတ်။ မာမိုဆီကို မာနတွေချိုး ဝင်ကာ အိမ်တစ်လုံးဝယ်ဖို့ စီစဉ်နိုင်မည့်အတွေးတွေ ဝင်လာစေပြီး ကိုယ့်အိမ်နှင့်ကိုယ်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်မိပေလိမ့်မည်။

ခုတော့ ဘယ်လိုမှ ရင်ဆိုင်ဖို့မသင့်သော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တစ်အိမ်ထဲ တစ်မိုးထဲမှာနေရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်။ ဘယ်လိုမှ ပြေသိမ့်၍ မရ။

ရှင်ထဲမှ ဒေါသတွေ တလိမ့်လိမ့်။

ဗျူးတပေ

အခန်း (၂၁)

လမင်း အိမ်ရှေ့တံခါး ဘဲလ်တီးကာ လက်မှနှာရိုကို ကြည့် လိုက်သည်။ ညဆယ်နာရီပင်ထိုးတော့မည်။ နှင်း စိတ်ပူနေမှန်းသိပေမယ့် စံသက်ထားနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်၍ တမင်ပင် နောက်ကျမှ ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

တံခါးချပ် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး အိမ်ထဲမှ မီးရောင်ထိန်ထိန်တွေ ကို ကျောပေးပြီး တံခါးဝမှာ လာရပ်နေသူက နှင်းမဟုတ်ဘဲ စံသက်ထား ဖြစ်နေ၍ စိတ်ပျက်စွာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်ပြန်သည်။

"ပြန်လာတာ နောက်ကျလိုက်တာ လမင်းရယ်"

စံသက်ထား၏ လေယူလေသိမ်းတွေက လိုတာထက်ပို၍ ရင်းနှီး ပြနေသည်မို့ လမင်းမျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံးတည်ထားလိုက်သည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်ဆိုသည့် အသိကြောင့် အလိုက်အထိုက်တော့ ပြောရမည်။

"အလုပ်ကိစ္စမပြီးသေးလို့ပါ"

ဗျူးတပေ

စံသက်ထားဘေးမှမြတ်ကာ အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်သည်။

"နှင်းရေ"

"လမင်းရဲ့မိန်းမ အိပ်လောက်ပြီထင်တယ်၊ စောစောက ကလေး သိပ်မယ်ဆိုပြီး ဝင်သွားတာ ပြန်ကိုထွက်မလာတော့ဘူး"

လမင်းနောက်မှ ကင်လိုက်လာသော စံသက်ထားစကားကြောင့် စိတ်ထဲမှာ နှင်းပန်းကို ဒေါသထွက်ချင်သွားသည်။ ယောက်ျားတောင် ပြန်မလာသေးဘဲနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်ရာမဝင်ဖူးသော နှင်းပန်း ဒီနေ့မှ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရာဝင်သွားရတာလဲ။

အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့ သွားရပ်ပြီး နီးလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့် ခေါ်နေသော လမင်းကိုကြည့် ပြီး စံသက်ထား ခပ်ဝင့်ဝင့်လေးပြုံးလိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှ

နှင်းပန်းခိုင်သောက်မယ် ကော်ဖီထဲ အိပ်ဆေးထည့်ထားမှတော့ ဒီညအဖို့ လူကြီးရော ကလေးပါ တုတ်တုတ်တောင်လှုပ်တော့မှာ မဟုတ် ဘူးဟု ပြောလိုက်သည်။

"ရှင်ထမင်းစားမယ် မဟုတ်လား။ နှင်းပန်းခိုင် ထမင်းပွဲ ပြင် ထားပြီးပါပြီ၊ ရှင်စားနဲ့ပါ ဒါပေမဲ့ ရေအရင်ချိုးလိုက်ပါလား"

ဘေးမှ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ ဇနီးယားသဖွယ် ပြော နေသော စံသက်ထားကြောင့် လမင်းစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။

"ရပါတယ် ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ မစံသက်ထား ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်နောက် တကောက်ကောက် လိုက်မလာပါနဲ့ နှင်းမြင်သွားရင်

ကျွန်တော် အထင်လွဲမခံနိုင်ပါဘူး"

အားမနာတမ်း ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သည်မို့ စံသက်ထား မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ဘာမှမမှု့သောဟန်ဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ရယ် ကာ

"စိုးရိမ်တတ်ရန်ကော လမင်းရယ် စံထားက မိန်းကလေးပါ၊ အိုးကမပူဘဲ စလောင်းက ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ စံထားရင်ထဲမှာ လမင်းဟာ ဟိုတုန်းကလို နေရာဝင်ယူနေဆဲပဲ"

ရဲတင်းလွန်းသော စံသက်ထားစကားကြောင့် လမင်း ဒေါသတို့ ထောင်းခနဲ ထသွားသည်။

"ကော့ကို ဘောင်းထဲကပဲ ပြောပါ မစံသက်ထား။ ကျွန်တော် တို့ ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ဖူးကြသလို ခုလဲ မပတ်သက်သလိုပဲနေကြရ အောင်၊ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမနဲ့ကလေးရှိပြီးသားပါ"

ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်သော စံသက်ထား၏စိတ်လှုပ်ရှားနေမှု တွေကို လမင်း ခပ်သာသာလေး တွန်းဖယ်ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

စကားခပ်မြန်မြန်ဖြတ်လို၍ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ မလန်းဆန်းခြင်းတွေသည် ရေပန်းမှ ဖွာထွက်လာသော ရေစက်တွေကြောင့် တဒက်တော့ လန်းဆန်းအေးမြသွားသည်။

စံသက်ထားမှာ ရေချိုးခန်းတံခါးဝမှာ ကျောမှိုရပ်ပြီး လက်ထဲ တွင် လမင်းအတွက် မျက်နှာသုတ်ပဝါအဆင်သင့် ကိုင်ထားသည်။

လမင်း ဘယ်လိုပင်ငြင်းဆန်ပါစေ ဘယ်လိုပင်တွန်းလွှတ်ပါစေ

စံသက်ထားက ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ လမင်းရင်ခွင်ထဲကို ဇီလိန်ဆန်ဆန် ခိုဝင်သင့်လျှင် ခိုဝင်ရမှာပင်။

တစ်နာရီ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်လောက် ခိုဝင်ခွင့်ရလည်း စံသက်ထား ကျေနပ်ပါလှေ့ဦး။ ဘဝမှာ ယောက်ျားတွေအများကြီးပဲ။ ရင်ခွင်မှာ ခံစားဖူးပါသည့်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ ခိုဝင်မိန်းမောပြီး ဆန္ဒတွေကို ရယူကြသည်။ သို့သော် ဘယ်ယောက်ျားမှ စံသက်ထား ရင်ထဲမှာ ဖူးနှစ်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ကြ။

အချိန်တန်တော့ သုံးပြီးသား တစ်ရူးတစ်လေ့ စံသက်ထားက သာလျှင် ဇွန်ပစ်ခွာထုတ်ခဲ့သည်ပဲ။ အဲဒီအတွက်လည်း ထူးပြီး ကြေကွဲနာကွင်တာတွေ သတိရလွန်းဆွတ်တာတွေ ယောင်လို့တောင် မမြင်ပေါ်ခဲ့ဖူးခဲ့။

စံသက်ထားဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့သည့်ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်ခန့်ကတည်းက ကိုယ့်အလှကို အဆိပ်တစ်ခွက်ဖြစ်စေပြီး ယောက်ျားတွေကို ထိုအဆိပ်တွေဖြင့် ကိုယ်လိုချင်သောအရာတွေဖြင့် လဲလှယ်ယူခဲ့ပြီးပြီပဲ။

လဲလှယ်ခွင့်မရလိုက်သည်က လမင်းဆိုသည့် မနူးမနပ်လူပျိုလေးတစ်ယောက်ဆီက အချစ်တွေပဲဖြစ်သည်။

စံသက်ထားဟာ တခြားယောက်ျားတွေရှေ့မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးဖြစ်ချင်ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်။ လမင်းဆိုသော ပြုစင်ရိုးသားသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်အရှေ့မှာတော့ ဖယောင်းရုပ် ပန်းပုသူတလေးပါ။

ဇွန်တပေ

သူ့အချစ်တွေ အပြုစုအယုအယတွေအောက်မှာ လမင်းကို ကမ္ဘာ့သစ်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားစေသလို ခံစားမှုအသစ်အသစ်တွေ ပေးစွမ်းချင်သလောက် လမင်းထံမှ အချစ်တွေကို ရယူပိုင်ဆိုင်ပြီး လမင်းနှင့် အတူ မိန်းမောမောလွင့်လွင့် ရချင်ခဲ့သူပါ။

ထိုခံစားမှုတွေသည် လမင်းနှင့်ဝေးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ တစ်စတစ်စ ကြီးထွား၍သာလာခဲ့သည်။

လမင်းရယ် စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ချင်ခဲ့တာပါ။ မင်းအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိဆိုရင် ဘယ်လိုဘဝမျိုး ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာပဲ ရပ်နေရပါစေ ကျေးကျေနပ်နှပ်ကို လက်ခံမှာပါ။

အတွေးတို့ကို စိတ်ကူးပုံဖော်ရင်း ရင်အစုံက လှိုက်ဖိုမောရှည်လာသည်။

ညသည် နက်သထက်နက်လာသည့်အလျောက် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ သွေးသားဆာလောင်မှုတွေကို ဖွင့်ထုတ်၍ အကောင်းဆုံးအချိန်တစ်ခုဆိုသို့ ဆွဲခေါ်၍လာသည်။

တိုင်ကပ်နာရီမှ နာရီသံတစ်ချပ်ချပ်က စံသက်ထား၏ရင်ထဲက ရင်ခုန်သံတွေနှင့်ထပ်တူကျကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ လမင်း၊ ရေချိုးနေသော အသံတို့ကတော့ စံသက်ထားကို ပို၍ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားအောင် ဆွဲဆောင်နေသည်။ sex တေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

ရေချိုးခန်း တံခါးချုပ် ပွင့်လာသည်နှင့် စံသက်ထား ရေချိုးခန်း

ဇွန်တပေ

ရှေ့ မျက်နှာမူရပ်လိုက်ပြီး လမင်းကို သဘက်ကမ်းပေးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

"ရှေ့ လမင်း"

"ဟင်"

"မအံ့ဩပါနဲ့ ယူပါ"

လမင်း မယူ။ ကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်နေသည်။ စံသက်ထား၊ ဒီလိုအပြုအမူမျိုး၊ လုပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ် နိုင်သည်။

စံသက်ထား လှမ်းမယူသော သဘက်ကို ဇွတ်အတင်းပေးမနေ တော့ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် လမင်းကိုယ်ပေါ်မှ ရေစက်တွေကို သဘက်ဖြင့် ညှင်သာစွာ သုတ်ပေးလိုက်သည်။

"ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုဘူး"

လမင်း သွေးရူးသွေးတမ်း ငြင်းဆန်သည်။ စံသက်ထား လမင်း ကို နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်ကာ လမင်း၏ကျောပြင်နှင့် သူ့မျက်နှာကို အပ်ထားလိုက်သည်။

စံသက်ထား စိတ်တွေသည် လွတ်နေသည့်အနေအထားမျိုး ဖြစ်ပြီ။ ဒီလိုအချိန်မှာ အရှက်တရားတွေ သိက္ခာတွေဆိုတာကို ငဲ့ကွက် တော့မည့်မိန်းမတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့။

"ရှင်ကို ကျွန်မချစ်နေတုန်းပဲ လမင်းရယ်၊ ဒီတစ်ညတော့ ရှင့်အချစ်ကို မက်မက်မောမော တောင်းခံပါရစေ"

ဇူတပေ

တိုးလျသော တောင်းဆိုမှုတွေနှင့်အတူ စံသက်ထား၏အနမ်း တို့သည် လမင်း၏ကျောပြင်အနှံ့။

"ခင်ဗျားလွှတ်လိုက်ပါ စံသက်ထား။ ဟိုအရင်အချိန်ကတည်းက ခင်ဗျားအကျင့်တွေ မကောင်းမှန်းသိလို့ မပတ်သက်ခဲ့တာ၊ ခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ ပိုတောင်မပတ်သက်သင့်သေးတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အပြုအဆွယ်တွေအပေါ် နည်းနည်းလေးမှ မယိမ်းယိုင်မိလောက်အောင် ခင်ဗျားကို ရွံတယ်၊ ခုချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ပါ"

"မလွှတ်ဘူး ရှင် ဒီည စံသက်ထားကို ရှင့်ရင်ခွင်မှာ မှေးစက် ခွင့်ပေးမှ လွှတ်မယ်"

အရှက်တရားတို့ ကမ်းကုန်အောင် ဇွတ်အတင်းတောင်းဆိုနေ သည့်မို့ လမင်း၊ တော်တော်လေး စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

"ခင်ဗျား အရှက်တရား မရှိဘူးလား၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုရွံ နေတာ"

"ဟင့်အင်း ကျွန်မကတော့လမင်းကို ချစ်တာ၊ ဒါကို အရှက် မရှိဘူးလို့ မထင်ဘူး။ ဘဝမှာ ယောက်ျားတွေအများကြီးရဲ့အချစ်ကို ခံခဲ့ရပေမယ့် ရှင့်အချစ်ကိုခံချင်ခဲ့တာ ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားက နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ တောင်းဆိုတာ"

လက်ချောင်းသွယ်သွယ်တွေက လမင်း၏ပါးပြင် လည်ပင်း ရင်ဘတ်နှင့်ခိုက်သားတစ်လျှောက်ကို ညှင်သာစွာပွတ်သပ်နေ၏။

လမင်းအတွက်တော့ ခံစားမှုအသစ်တွေ မဖြစ်ဘဲ အော်ဂလီ

ဇူတပေ

ဆန်စရာအဖြစ်ပြင်ကာ ဒီမိန်းမ၏မာယာအောက်မှာ ကျရှုံး၍မဖြစ်ဟု စိတ်ကိုတင်းကာ ဖက်တွယ်ပွတ်သပ်နေသော စံသက်ထား၏လက်အုံကို စောင့်တွန်းရုန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ရှင် သိပ်ရက်စက်ပါလား လမင်းရယ်”

အောက်နှုတ်ခင်းအုံကို ဖိကိုက်ကာ အလိုမကူသော ဒေါသနိပ် နည်းနည်းစွက်နေသော ဒေါသသံဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒါ ရက်စက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကွင့်တရားကောင်းတာ ငါက နှင်းအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ လော်လီဖောက်ပြားတဲ့အလှုပ်မလုပ်ဘူး မင်းမှတ်ထား အေး ခုတစ်ခါထဲပြောလိုက်မယ် ငါ အိမ်ရှာပြီးတာနဲ့ မင်းအိမ်မှာမနေဘူး ပြောင်းတော့မယ်”

လမင်း ပြောချင်တာပြောပြီး စံသက်ထားရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့် ထွက်သွားသည်။

စံသက်ထား နေရာမှာတင် ခပ်တွေတွေရပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၂၂)

“မောင်ရေ ညက သမီးလေးကိုခွဲတိုက်ရင်း နှင်း အိပ်ပျော် သွားတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

ညကမောင်စားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့် ထမင်းပိုင်း အရာ မပွင်းသည်ကိုကြည့်ကာ နှင်းပန်း လမင်းကို တောင်းပန်၍ဆုံးတော့။ ကလေးတစ်ဖက်နှင့် တာဝန်တွေပျားလွန်းသော နှင်းကို ထူး ပြီးတော့လည်း အပြစ်မတင်ချင်တော့တာနှင့် ဘာမှမဖြစ်သလို အမှုအရာ ပြုကာ

“တောင်းပန်မနေပါနဲ့တော့ နှင်းရယ်၊ ဧည့်သည်တာဝန်ရော မောင့်တာဝန်ရော အိမ်မှုကိစ္စတာဝန်တွေပါ ယူထားရတဲ့နှင်းကို မောင်က တောင် ပြန်ပြီးသနားနေတာပါ။ နှင်း ခုတစ်လော စာမူတွေလည်းမရေး ဖြစ်ဘူး မောင်သိတာပေါ့”

“ဧည့်သည် ပြန်သွားရင်တော့ ရေးမှာပါ မောင်ရယ်”

ဗူးတပေ

နှင်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်မောရသလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုအပြည့်ဖြင့် ချစ်နေကြသော အိမ်ထောင်ရေးထဲ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင် မြေခံရတော့မည့်အရေးကိုတွေးပြီး ပူမိပြန်သည်။

“မောင်တို့ အိမ်ပြောင်းမှဖြစ်တော့မယ်”

“ဟင် ဒီမှာနေတာ အဆင်ပြေသားပဲမောင်ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းမှာလဲ”

နှင်းပန်း နေ့နက်တဖန် ရင်ထိတ်ရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ငွေ ကိုင်ခွင့်မရတော့ပေမယ့် နှင်းပန်း မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမအတွက် အလွဲ သုံးစားလုပ်ထားမိတာလေးတွေ ရှိနေပြန်သည်မို့ မောင် အိမ်ပြောင်းမည် ဆိုသည့်လေသံကြားတာနှင့် လန့်နေရသည်။

“မောင်တို့က သူများအိမ်ကပ်နေရသလို ဖြစ်နေတယ် နှင်းရဲ့၊ အဲဒီမိန်းမပျက်နာ မြင်ရတိုင်း မောင့်ကိုယ်မောင် သိမ်ငယ်သွားသလို ခံစားရတယ်၊ အမှေအပေါ်မှာ မာနထားနေတဲ့သားတစ်ယောက်က ကိုယ် နဲ့တာမှတ်သက်မှုမရှိတဲ့မိန်းမအောက်ကို ကျနေရတဲ့အတွက် မောင်ဟာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

မောင်ပြောတာ သဘာဝကျသည်မို့ နှင်းပန်း ပြေသိပ်ပေးမနေ တော့။

“ခုပဲကြည့်လေ သူ့အိမ်မှာ မောင်တို့နေနေရတာပဲဆိုပြီး အိမ် ပေါ်မှာ သခင်ကြီးလို အခန့်သားတက်စားနေတာကြီးကို မောင် ကြည့် ပရဘူး”

ဗျူးတပေ

“ဪ မောင်ရယ် ဒါကတော့ နှင်းပန်းတို့ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ကြံတယ်လို့ သဘောထားရမှာပေါ့”

“မောင်လည်း အဲဒီလိုစိတ်မျိုး မွေးပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းမရဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်နေပုံထိုင်ပုံကြီးကို မောင် သဘောမကျဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မောင်တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလောက်ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

မောင်ထံမှ အိမ်ဝယ်မည်ဆိုသော မင်္ဂလာသတင်းကြားလိုက်ရ ခဲ့ နှင်းပန်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဆိုရင် နှင်းတို့ အိမ်ပိုင်နဲ့နေရတော့မှာပေါ့နော် မောင်”

“မောင့်မာနတွေ မာဒီအပေါ်မှာ ပြန်ရုပ်သိမ်းရတော့မယ် နှင်း၊ မောင့်ကြောင့် မာမီ ထပ်ပြီးမခံစားစေချင်သလို မောင့်မာနကြောင့် နှင်း ရော သမီးလေးကိုရော လောကအလယ်မှာ ထပ်ပြီး ပျက်နာမငယ်စေ ချင်တော့ဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ဒါနဲ့ အိမ်ကိုရော တွေ့ပြီလား”

“ရှာတော့ မရှာရသေးဘူး ဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက်လောက် တော့ အချိန်ပေးရှာရမှာပေါ့”

အနာဂတ်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော အချိန်တွေကို မောင်ရယ် သမီးလေးရယ်နှင့်အတူတူ ပြတ်သန်းရတော့မည်မို့ နှင်းပန်း ရင်မှာချမ်းမြေ့ရပါသည်။

“အေးပေါ့လေ သားသမီးက အိမ်ပိုင်ယာပိုင်နဲ့ နေရတော့မယ်

ဗျူးတပေ

ကျုပ်တို့ကတော့ မိဘတွေဖြစ်ပြီး အိမ်ပိုင်လေးတစ်လုံးတောင် မရှိဘူး။ လှုပ်အလယ်မှာ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျလိုက်သလဲ။ အဲဒါ ဒင်းမကောင်းလို့ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ပြီး မကြုံစားခဲ့လို့ ခုလို ကိုယ်မွေးထားတဲ့သား သမီးလောက်တောင် တိုးတက်မှုမရှိတာ။

ဝမ်းသာအားရ လာပြောသော နှင်းပန်းရင်ကို အမေ့စကား လုံးတွေက ဝန်းခနဲ ကန်ချလိုက်သည့်နည်း။

“မင်း ဘာစကားတွေပြောနေတာလဲ ကိုယ့်သမီးက မိဘတွေ သိရင် ဝမ်းသာမလားဆိုပြီးလာပြောတာကို မင်းက ဒီလိုစကားမျိုးပြော ရသလား မင်းပီခင်မဟုတ်ဘူးလား။”

“မိခင်မို့လို့ ဒီလိုခံစားရတာပေါ့။ ကိုယ့်သားသမီးအိမ်ပိုင်ရတာ ဝမ်းသာပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လောက်မေးခေါ်ကြ မလဲ ဒါကို ကျုပ်ရှက်တာ။”

“ဟ လူဆိုတာ ကိုယ့်တဝနဲ့ကိုယ် ရပ်တည်ကြရတာလေ မင်း က ဘာကိုရှက်ရတာလဲ။”

“သူများတွေ ဝေပန်ခံရတော့မယ်လေ သမီးအိမ်ဝယ်တော့ရော ကျုပ်တို့မိသားစုကို သူဝယ်ထားတဲ့အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားနိုင်မလား။”

ဦးမျိုးခက် ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါပြီး

“ငါတို့ကလည်း မနေပါဘူး။ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ ဖြစ်သွားပြီ ဝဲ။ မိဘတွေအနေနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေး မယူသင့်တော့ဘူးကွ”

“အေးလေ အဲဒီအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်က ကျုပ်တို့ကို ဘယ်

လိုထင်မလဲ။ သားသမီးလုပ်သူက အိမ်ပိုင်ခဲ့နေပြီး မိဘတွေကိုတောင် ခေါ်မတင်ထားရအောင် ဒီမိဘတွေက မကောင်းလို့နေမှာပေါ့ဆိုပြီး အရင် ဆုံးအဝေပန်ခံရမှာက ကျုပ်တို့ပါ။”

အမေပြောချင်သည့် ဦးတည်ချက်ကို နှင်းပန်း ခုမှပင် သဘော ပေါက်သွားကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်သားပဲ နှင်းပန်းတို့က အိမ်ပိုင်ခဲ့နေပြီး မိဘတွေက အိမ်ငှားနေရဆဲဘဝဆိုလျှင် နှင်းပန်းကိုရော ပတ်ဝန်းကျင်က မကဲရဲ့ ကြဘူးလား။ မိဘတွေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်မတင်ဘဲ သူကအိမ်ပိုင်ခွင့်မနေတယ် သမီးကြီးမပီသလိုက်တာဆိုပြီးတော့ ဝေပန်ခံရမှာပေါ့။”

နှင်းပန်း တွေဝေသွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

တကယ်ဆို နှင်းပန်းဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ သားသမီး မျိုးမှမဟုတ်တာ။

အခန်း (၂၃)

"လမင်းက နှင်းပန်းကိုချစ်တာ အရမ်းပဲနော်"

စံသက်ထား၏ကားကြောင့် ရေချိုးပေးပြီးစ သမီးလေးကို သနပ်ခါးလိမ်း ပေါင်ဒါရိုက်ပေးနေရင်းမှ ပြုံးလိုက်ပြီး

"မောင်က အရာရာကို နားလည်ပေးလွန်းလို့ပါ မမရဲ့"

"အဲဒါ နှင်းပန်း ကံကောင်းတာပေါ့"

"အင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် မမ မောင်ခန်းဖြစ်ရတာ နှင်းပန်း ကံတော့ကောင်းတယ်"

စံသက်ထားကိုမကြည့်ဘဲ ပြောနေသော နှင်းပန်းကတော့ စံသက်ထား မဲ့လိုက်တာကိုမမြင်၊

"ချစ်သူသက်တမ်း ဘယ်လောက်ကြာမှ လက်ထပ်ဖြစ်တာလဲ"

"သုံးနှစ်ကျော်ကြာမှလေ ဒါတောင် နှင်းက လက်ထပ်ဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးသေးဘူး။ နှင်းမိဘတွေရဲ့ပရက်ရှာပေးမှုအောက်မှာနေနေရတဲ့

ဗျူးစာပေ

ဟောင်တပ်ဖွဲ့ပန်း

နှင်းကို သနားလွန်းလို့ဆိုပြီး ငွတ်အတင်းတောင်းဆိုတော့မှ နှင်း ခေါင်း ညိတ်ခဲ့တာ"

"ဪ ဒါဆိုရင်တော့ နှင်းမိဘတွေကိုတောင် လမင်းက ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ"

နှင်း ဘာမှတုန်းပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ပြုံးရယ်၍သာ ငြိမ်နေ လိုက်သည်။

"တွေ့တော့ရော ဘယ်မှာစတွေ့ကြတာလဲ"

အတိတ်ကိုပြန်လှည့်၍ စိတ်ဝင်တစားမေးမှတော့ နှင်းပန်းရော မောင်နှင့် ကြည့်ဖူးဖျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူဘဝကို ပြန်မပြောချင်ပဲ ရှိ ပါ့မလား။

"စာပေဟောပြောဖွဲ့တစ်ခုမှာ တွေ့တာ ခုပြန်ပြောပြရင် အခု ရယ်ချင်တယ် သိလား။ အဲဒီတုန်းက နှင်းပန်းဘေးမှာ မောင်လာထိုင် တယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေမဟုတ်တော့ နှင်းပန်းလည်း စိတ်ဝင် တစားလှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး။ ဆရာချစ်ဦးညိုပြောနေတာကိုပဲ အာရုံစိုက် နားထောင်နေတာ။ နားထောင်နေရင်းက နှင်းပန်း အိပ်ငိုက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ရှေ့တန်းကနောက်ကျောမှိုခုံနဲ့ နဖူးနဲ့စောင့်မိတာ အဲဒီတုန်းက ရှုက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့"

ပြောရင်း နှင်းပန်း တခင်ခင်ရယ်သည်။ စံသက်ထားပါ အသက် မပါသော ရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဝတ္တရားဆန်စွာ လိုက်ရယ်သည်။

"သူက နှင်းပန်းကို အိပ်ချင်ပြေ သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက

ဗျူးစာပေ

သကြားလုံးတစ်လုံး ထုတ်ကျွေးတယ်”

“အဲဒီတော့ အိပ်ချင်ပြေသွားရောလား”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် နှင်းပန်း ရယ်သည်။ အရယ်မျက်နှာဖြင့်ပင်

“သကြားလုံးကြောင့်တော့ အိပ်ချင်မပြေဘူး။ ကိုယ့်ဘေးခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ကိုယ်ခိုက် တာသိသွားလို့ ရှက်ပြီး အိပ်ချင်ပြေသွားတာလေ”

“ဪ မဆိုပါဘူး ရိုမန်ဆန်သားပဲ။ စာရေးဆရာမကလည်း ထွင်ထုတ်တယ်နော်”

စံသက်ထားသီမှ ရွတ်နောက်နောက် စကားလုံးကို နှင်းပန်း ခပ်ရိုးရိုးပင် တွေးကာ

“ဒီထက် ရိုမန်ဆန်တာ ကျန်သေးတယ်”

“အင်း ပြောပါဦး စံထားပါ ရင်ခုန်ကြည့်တာပေါ့”

“အဲဒီကအပြန် သူ နှင်းပန်းနောက်ကို ယောင်လည်လည်နဲ့ လိုက်လာပြီး နှင်းပန်းနဲ့အတူ လိုင်းကားလိုက်စီးတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ကြိမ် အရှက်ထပ်ကွဲပြန်ရော။ ရုံးဆင်းချိန်မို့ လိုင်းကားကကြပ်ပြီး ထိုင်စရာ နေရာမရတဲ့အပြင် လူကြားထဲမှာ ကိုင်စရာတန်းက ကိုယ့်အရပ်နဲ့မမီ တော့ သူက ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ အဟင်း မမီရင် ကိုယ့်လက်မောင်း ကို ကိုင်ထားလို့ရတယ်နော်တဲ့”

“အဲဒီကစပြီး ရင်ခုန်သွားတယ်ပေါ့”

စံသက်ထား အမေးကြောင့် နှင်းပန်း ရှက်ရယ်လေးရယ်ကာ

ဗျူးတပေ

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အတိတ်အကြောင်းကို ကဗျာတစ်ပုဒ်ရွတ်သလို ရွတ် ပြလိုက်ရ၍ နှင်းပန်းမျက်နှာလေးပေါ်မှာ ကြည်နူးကျေနပ်ရိပ်အငွေ့ အသက်တွေက အထင်းသာ။

စံသက်ထား ရင်ထဲမှာတော့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကုတ်ပဲ့ဆွဲ ခြစ်ခံလိုက်ရသလို ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်။

ငါ့အချစ်ကို ငါပြန်ယူပြမယ် နှင်းပန်းရေ။

“ဒီငွေတွေက ဘာလုပ်တာလဲ စံသက်ထား”

“လမင်းတို့ ငွေကြေးအဆင်မပြေဖြစ်နေတယ်မို့လား စံထား သိတာပေါ့။ နှင်းပန်းဆီမှာ ရွှေတွေပေါင်ထားတဲ့ဘောက်ချာတွေ အထပ် လိုက်တွေ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကိစ္စကိုဖြေရှင်းလို့ရအောင် စံထားက ကူညီတာပါ”

ငါးထောင်တန် သုံးလေးအုပ်ခန့်ကို လမင်းရှေ့ချပေးကာ ကယ် တင်ရှင်ကြီးရိုက်ပမ်းနေသော စံသက်ထားစကားက လမင်း၏သိက္ခာတွေ ကို ရစရာမရှိအောင် နှင်းချေလိုက်သည့်နယ်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ကျုပ်မိန်းမက ရွှေတွေ ပေါင်ထားရအောင် ကျုပ်တို့က အကြွေးပလပွနဲ့ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားအိမ်မှာနေမိလို့ ခင်ဗျားခုလို အထင်သေးစကားပြော တာ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကလည်း အိမ်ဝယ်ဖို့ ရှာနေပါပြီ။ ကျုပ်စိတ်ကြိုက် အိမ် မတွေ့သေးလို့ ရက်ပိုင်းလောက် အောင့်အညှိုးသညှိုးခံနေတာ”

ဗျူးတပေ

"သိပ်လည်း လေကျယ်မနေပါနဲ့ လမင်းရယ် ဒီခေတ်ကြီးမှာ အိမ်ဝယ်တယ်ဆိုတာ လေးငါးဆယ်သိန်းရှိရုံ ရွှေတိုရွှေစလေးရောင်းလိုက်ရုံနဲ့ ဝယ်လို့မရဘူးကွာ သိန်းရာပေါင်းများစွာရှိမှ တော်ရုံသင့်ရုံအိမ်လေး တစ်လုံးလောက် ဝယ်နိုင်တာ၊ လမင်းရဲ့မိန်းမ သူ့ဆွေမျိုးတွေကို ဖွံ့ဖို၊ နေပုံနဲ့ ဒီတစ်သက် အိမ်တစ်လုံးဝယ်နိုင်ပါ့မလား"

"အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ကျွန်မိန်းမက ခင်ဗျားလို တန်ဖိုးပဲတဲ့ ဝီလီနီမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး သူ့ဆွေမျိုးမိဘတွေကိုထောက်ပံ့တော့ ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဆွေမျိုးမိဘကို အိတ်သွန်ဟာမှောက် ထောက်ပံ့ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံစိတ်ဓာတ်အခြေခံနဲ့ မလုပ်နိုင်ဘူး နှင်းက အင်မတန် ကြင်နာတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မို့ သူ ဘာလုပ်လုပ် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းလို့ ကျွန်က အမြဲဂုဏ်ယူနေမှာပဲ"

လမင်းစိတ်ကို ဆွပေးကာမှ လမင်းရင်ထဲမှာ နှင်းပန်းကို ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုသည့် အတိမ်အနက်ကို မြင်ခွင့်ရလိုက်ရ၍ စံသက်ထား၊ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ကာ ရင်ထဲမှ မနာလိုစိတ်တွေကို အပြု၊ တုပြင့် လုံအောင်ဖုံးရင်း

"ကဲပါ လမင်းရယ် စံထား၊ လမင်းရဲ့မိန်းမကို အပြစ်မပြော တော့ပါဘူး၊ လမင်းသိပ်ချစ်တဲ့တန်းမို့ စံထားလည်း ချစ်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့"

"မလိုပါဘူး နှင်းကို ခင်ဗျားချစ်ပေးရလောက်အောင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တို့မိသားစု ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး"

လမင်းအသံမှာ ဒေါသကြောင့် ဟထန်၍နေသည်။

ဗုဒ္ဓတပေ

"ဘာလို့ ဒေါသတွေကြီးနေရတာလဲ လမင်းရယ်၊ သက်ထားတို့က ပတ်သက်ခဲ့ကြဖူးသူတွေလေး စံထားရဲ့ကျွန်မနေသေးတဲ့သက်တမ်းမှာ လမင်းနဲ့ပြန်ဆုံချင်လို့ နိုင်လို့ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ဇာတ်လမ်းပြန်ဆင်ခဲ့ရတာပါ လမင်းရယ်"

"ဟင် ဒါဆို ခင်ဗျားက အစောကြီးကတည်းက ကျွန်မနဲ့နိုင်လို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဆိုတာ ကြိုသိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဒီအစီအစဉ်ထဲမှာ နိုင်လို့ပါ ကြံရာပါပေါ့ ဟုတ်လား"

"မသိပါဘူး စံထားနိုင်ငံခြားက တစ်ခေါက်ပြန်လာသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက နိုင်လို့အိမ်ကိုသွားလည်တော့ ဓါတ်ပုံအယ်ဘယ်ထဲမှာ လမင်းနဲ့နိုင်လို့ ချောင်းသာမှာတွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံကိုတွေ့ပြီး နိုင်လို့ကိုမေးကြည့်တော့ တစ်ရုံးတည်းလုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို့ သိရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက စံထားပျော်လိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ လမင်းနဲ့ပြန်ဆုံရတော့မယ် ဆိုပြီးတော့ပေါ့"

"ကျွန်က ခင်ဗျားရွှေလိုက်တဲ့အကွက်ထဲ ဝင်သွားမိတာကိုး"

"အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ လမင်းရယ်၊ စံထား၊ လမင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အလေးအနက်ထားခဲ့လဲဆိုတာ လမင်းသိပါတယ်"

"ခုချိန်မှာ ဒါတွေလာပြောနေလို့ ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး စံသက်ထား၊ ဟိုတုန်းကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ကင်းရှင်းခဲ့တယ်၊ ခုလည်း ကင်းရှင်းချင်လို့ ခင်ဗျားအိမ်ကနေ ပြောင်းမယ်"

လမင်းစကားကြောင့် စံသက်ထား ခပ်ထွေထွေ ရယ်လိုက်ပြီး

ဗုဒ္ဓတပေ

လမင်းနားကို တိုးကပ်ပြီး ထိုင်ကာ

"ဘယ်လို ဟိုတုန်းကလည်း၊ ကင်းရှင်းခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ အချစ်ရယ် ရှင်စံထားခုတင်ပေါ်တောင် ရောက်ခဲ့တာကို မေ့သွားပြီလား"

ထိုစကားကြောင့် လမင်း ထခုန်မိမတတ် ဒေါသထွက်သွားကာ မနိုးမခန့် ရယ်သွင်းသွေးနေသော စံထားကို မီးပွင့်မတတ်သော အကြည့် စူးစူးဖြင့်ကြည့်ကာ

"စကားပြော ဆင်ခြင်စမ်း"

"ဒါအမှန်တရားပဲလေ လမင်းရယ်၊ ရှင့်ကိုယ်ပေါ်က အဝတ် အစားအချို့ကိုတောင် စံထားကိုယ်တိုင် ချွတ်ပေးခဲ့တာလေ၊ ဒီလောက် ရင်းနှီးခဲ့ပြီမှ ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့လား၊ အဟင်း ဟင်း"

သိက္ခာခွဲစွာဖြင့် ဘောင်လွတ်ပြောနေသော စံသက်ထားစကား ကြောင့် လမင်း အိမ်တံခါးဝကို မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခုချိန် နှင်းသာ ရှေးကပြန်လာပြီး ဒီမိန်းမ ပါးစပ်သရမ်းပုံမျိုးနှင့် ကြားသွား လျှင် ဒုက္ခဟု မလုံမလဲတွေးကာ

"ကျုပ်တို့ တကယ်ပဲ ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာ ခင်ဗျားလည်း အသိဆုံးပါ စံသက်ထား၊ တော်ပြီ ခင်ဗျား ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့ နှင်း ရှေးကပြန်လာတော့မယ်"

"ဒါဆိုရင် စံထားကို နှင်းပန်းခိုင် ချစ်သလို ပြန်ချစ်ပေး"

မဖြစ်နိုင်သော တောင်းဆိုမှုကြောင့် လမင်း တုန်လှုပ်သွား သည်။ မှက်လုံးအပုံပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားကာ စံသက်ထားကို ပြူးကြည့်

ဗျူးတပေ

ပြီး

"လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဗီလိန်တစ်ကောင်ပဲ၊ ကျွန်မှာ ဝန်းနဲ့သမီးရှိနေပြီဆိုတာ မြင်နေရဲ့သားနဲ့ အရှက်တရားမရှိတဲ့စကားကို မပြောနဲ့၊ အော်ဂလီဆန်တယ်၊ ကျုပ်စိတ်တွေက ခင်ဗျားဆီဘယ်တော့မှ ယိမ်းယိုင်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ သေတဲ့အထိပဲ"

ပြတ်သားခိုင်မာစွာ ငြင်းဆန်လိုက်သော လမင်းစကားတွေဟာ စံသက်ထား၏ရင်ထဲသို့ ပိုမိုရယူချင်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်းစိန်ဝင်လာပြီး

"ဒီမှာ လမင်း ရှင် စံထားအခန်းထဲကနေ ဘာအကြောင်းပြ ချက်မှမရှိဘဲ ထွက်သွားတဲ့နေ့ကတည်းက စံထား ရှင့်ကို အရူးအမူးဖြစ် သွားခဲ့တာ ရှင်သိရဲ့လား။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ခန်းထဲကိုဝင်ပြီးကာမှ စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်တတ်တဲ့ ရှင့်စိတ်ကို စံထားသိချင်တယ်၊ ပြီးရင် နှစ်တွေအကြာကြီး ရင်ကွဲနာကျနေခဲ့တဲ့ စံထားကို ရှင်ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်၊ မပေးဆပ်ဘူးဆိုရင် ရှင်တို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အရမ်းထိခိုက်နှစ်နာသွား လိမ့်မယ်"

တုန်လှုပ်စရာကောင်းသော ခြိမ်းခြောက်ခြင်းမို့ လမင်း လန့် သွားသည်။ ဘာမဟုတ်သည့်မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲမခံနိုင်။

"ဒီမှာ စံသက်ထား ခင်ဗျားကို ကျုပ် လှည့်စားခဲ့တာမဟုတ် ဘူး၊ ခင်ဗျားလှည့်စားတာ ခံလိုက်ရလို့ အဲဒီနေ့က သွေးပျက်ပြီး ခင်ဗျား အခန်းထဲက လှည့်မကြည့်တမ်း ပြေးထွက်ခဲ့တာ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာကို

ဗျူးတပေ

ကျွန်ပြောမထွက်ဘူး။ ကျွန်သိထားတာက ကျွန်တို့မိသားစုပြိုကွဲအောင် လုပ်တဲ့ ခင်ဗျားကို ဗီလိန်မတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်ဘဝထဲကနေ အပြို၊ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောရတာ ကျွန် သိပ်အကျဉ်းတန်တယ်။ ဒါကြောင့် မပြောပဲနေခဲ့တာ။

လမင်း ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေလဲဆိုတာ စံသက်ထား နားမလည်နိုင်။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာ၍ လမင်းသည် အမူအရာမပျက်အောင် တည်တင်းနေသော မျက်နှာထားကိုပြင်ကာ တံခါးလှောင်ကို ထဖွင့်ပေးလိုက်၏။

"ဈေးသွားတာ ကြာလိုက်တာ နှင်းရယ်၊ ပုန်းဆက်ရအောင် လည်း နှင်းက ပုန်းကိုထားခဲ့တယ်"

"ဈေးကအပြန် စက်ချုပ်ဆိုင်ပါ ဝင်နေလို့ ကြာသွားတာ မောင် ရဲ့၊ သမီးလေး နိုးနေလို့လား"

လမင်းဈေးခြင်း ကူဆွဲပြီး မလုံမလဲမျက်နှာဖြင့်

"မ ပုန်းပါဘူး"

စံသက်ထားက ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ် နေဟန်ပြုသည်မို့ နှင်းပန်း ဘာမှရိပ်မိပုံမပေါ်။

"တော်သေးတာပေါ့ နှင်းပန်းက သမီးလေး ကျိကျနေပြီထင် တာ"

"မောင်တို့ အိပ်ပြော့ရင်တော့ အိပ်ဖော်ရှာရတော့မယ်၊ ဒီပုံ

အတိုင်းဆို နှင်း ပင်ပန်းတော့မယ်၊ နှင်း ပင်ပန်းတာ မောင်မကြည့်ရက် တော့ဘူး"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားကြသော နှင်းပန်းနှင့် လမင်းခေါ်နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး စံသက်ထား အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို အခန်းထောင့် သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

"ရှင်က စံထားကို စိန်လာခေါ်နေတာပဲ၊ စိတ်ချ ရှင်တို့ အိပ် မပြောင်းခင် နှင်းပန်းနဲ့ရှင် ခွဲရလိမ့်မယ်"

စံသက်ထား အပြို၊တကြီး ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

အခန်း (၂၄)

ဝံသက်ထား၊ ပြောသည့်အကြောင်းအရာသည် တကယ် ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာ အတည်ပြုရမည်မို့ နှင်းပန်း အရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ

“မောင်တို့အိမ်ဝယ်ရင် ငွေလိုမှာဦးလို့ မာမီပေးထားတဲ့ လက် ဝတ်လက်စားတွေရော မောင်တို့မှာသာ လုပ်ထားတဲ့လက်ဝတ်လက်စား တွေကိုပါ ရောင်းရလိမ့်မယ် နှင်းပန်း”

နှင်းပန်း ကိုယ်လေးဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“ဒါ ဒါနဲ့ မောင်အယ်ဒီထားပေးထားတဲ့ငွေတွေနဲ့ အိမ်ကောင်း ကောင်းတစ်လုံး ဝယ်နိုင်တယ်ဆို”

နှင်းပန်း အသံမတုန်အောင်ထိန်းပြီး ပြောနေရသည်။ လက် ဝတ်လက်စားအချို့က အပေါင်ဆိုင်ပိုထားသည်မို့ မောင်သိသွား၍မဖြစ်။

သခင် စက်ချုပ်သင်တန်းနှင့်ပက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာသင်တန်းကြေး ကပဲ ဆယ်သိန်းကျော်လောက် ပေးလိုက်ရသည်။

မောင်က နှင်းပန်းကိုငွေကိုင်ခွင့်မပေးတော့သဖြင့် နှင်းပန်း

ဗူးတပေ

မောင်တစ်ပွင့်ပန်း

လည်း ကြံမိကြရာကြံပြီး လက်ဝတ်လက်စားတွေဖြင့် မြေရှင်းပေးလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတော့ မောင်က တို့လက်ဝတ်လက်စားတွေဆီ အာရုံရောက် သွားပြီဆိုတော့ နှင်းပန်း ချောင်ပိတ်မိသွားသည်။ ဘယ်လိုမြေရှင်းရမှန်း ပင် မသိတော့။

“ခု အိမ်ဈေးတွေက ရှစ်ရာတစ်ထောင်ဆိုတာချည်းပဲ နှင်းရဲ့၊ ဒါကြောင့် လိုအပ်ရင် မောင်တို့မှာရှိတာလေးတွေပါ ဝင်ကာလို့ရအောင် ခုကတည်းက ကြိုစီစဉ်ထားမှရမှာ”

နှင်းပန်းမှာ ပြောစရာ စကားမရှိ။

“နှင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင်ကိုပြောစမ်း၊ နှင်းမှာ ဘာတွေ စိတ်ဆင်းရဲစရာရှိလို့လဲ၊ မဟုတ်မှလို့ရော နှင်းမိဘတွေအတွက် ပစ္စည်း တွေကို ရောင်းလိုက်ပြန်ပြီလား”

ပြဿနာတစ်ခုကို အချိန်ခွဲမနေချင်တော့၍ ဒဲ့ပင်မေးလိုက် တော့သည်။ ထိုသို့မေးလာပြန်တော့ နှင်းပန်း မညာချင်တော့။

“ဟုတ်တယ် မောင် ပစ္စည်းတွေကို ဆယ့်ငါးသိန်းနဲ့ ပေါင်ထား ရတယ်”

လမင်းစိတ်ထဲ တင်၊ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်ရှာရသမျှတင် မဟုတ် ကိုယ့်မာမီပေးသွားသော လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုပါ ခုလို လုပ်ပစ်တာတော့ နှင်း တစ်စိတ်တော့ လွန်လွန်းသွားပြီဟု လမင်းထင် သည်။

ဗူးတပေ

ဝံသက်ထား ပြောတုန်းက အိမ်ထောင်ရေးကို ပဋိပက္ခဖြစ်အောင် ရန်တိုက်ပေးသည်ဟုပဲ ထင်ခဲ့သည်။

“နှင်းတို့မိဘတွေအိမ်လခအတွက် နှင်းတာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးနေရတာ မောင်သိတယ်လေ၊ အဲဒီအတွက် မောင်တို့စုထားသမျှငွေတွေကို နှင်းပုံအော့ပြီး သုံးပစ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ နှင်း စာအုပ်တိုက်ကပါ စာမူခကြိုထုတ်ပေးခဲ့တာတွေ မောင်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင် နှင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူးကွာ၊ ခုတော့ အိမ်လခအတွက် စီစဉ်ပေးပြီးတာ မကြာဘူး နောက်တစ်ခါ လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုပါ အပေါင်ဆိုင်ပို့ရလောက်အောင် နှင်း ဘာတွေများ တာဝန်ခံလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

နှင်းပန်း မျက်ရည်တို့ ဝဲတက်လာကာ မောင့်ကို သနားခံသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“သခင် ဖက်ရှင်ဒီနိုင်နာသင်တန်းတက်ဖို့ နှင်းကို အကူအညီ တောင်းတာနဲ့ နှင်းလည်း အစ်မတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ ရှိတာနဲ့ ကြံဖန်ပြီး စီစဉ်ပေးလိုက်မိတာပါ မောင်ရယ်၊ သူ့ အောင်မြင်သွားရင် ဒါတွေက ပြန်ရမယ့်ငွေတွေပါ”

“တော်ပါတော့ နှင်းရယ် သူတို့က နှင်းကိုပီလုံနာကြီးလို့ ထင်နေကြတာလားကွ”

နှင်းပန်းကို ပအော်စပူ၊ အော်လိုက်သော မောင့်ကို နှင်းပန်းဝမ်းနည်းစွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မောင့်မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသရိပ်တွေ ထွေးလိပ်နေသည်။

ဗျူးတပေ

“မောင့်ကို နှင်းပန်း အားနာပါတယ် မောင်ရယ်၊ မပြည့်စုံတဲ့ မိသားစုထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ နှင်းပန်းလိုမိန်းမတစ်ယောက်က မောင့်ကို ဘေးကနေ စိတ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးသလို ဖြစ်နေပါပြီ”

အသနားခံတောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော နှင်းပန်းကို လမင်းခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဟူသော စကားကိုပြောဖို့ ဝန်လေးမိတာဟာ လမင်းအပြစ်မှမဟုတ်တော့တာ။

နှင်းပန်းဟာ မိဘသိတတ်သော သမီးလိမ္မာတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းဟာ လမင်းအတွက် ဘာလိပ်တိုက်ကြီးကို ဖင်ခုထိုင်ထားလျှင် တောင် မိဘဆွေမျိုးကို ထောက်ပံ့ရ၍ လုံလောက်နိုင်မည်မဟုတ်။

မိဘဆွေမျိုးအပေါ် တာဝန်ယူစိတ်ရှိနေလေလေ လမင်းက ကျွဲနွားတွေလို ပို၍ရုန်းကန်ရလေပါလားဟု တွေးမိပြီး ရင်တစ်ခုလုံး မောဟိုက်သွားရသည်။

မာမိဆီက ထောက်ပံ့မှုတွေသာ မယူခဲ့လျှင် လမင်းဟာ နွားတစ်ကောင်လို ပင်ပန်းခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာ ရုန်းကန်နေရဆဲဖြစ်နေဦးမှာပါ။

သမင်မွေးလိုက် ကျားစားလိုက်ဆိုသလို လမင်းရှာရသမျှငွေကို နှင်းက သူ့မိဘဆွေမျိုးဘက်မှာ အသုံးပြန်ချလေတော့ လမင်း ရှေ့ဆက်ပြီး အနာဂတ်ကို ဘယ်လိုပုံဖော်ရပါတော့မလဲ။

အထူးသဖြင့် သမီးလေး၏အနာဂတ်ကိုပေါ့။

ဗျူးတပေ

“ဟင် သမီး မောင်လမင်းရော မပါဘူးလား”

သမီးလေးကိုဆိုပြီး ခြံထဲဝင်လာသော နင်းပန်းကို အဖေ မြင်တော့ မြေးဖြစ်သူကို ပြေးချီသည်။

“သူမပါဘူး အဖေ၊ အဖေအတွက် ဆီးချိုဆေးဝယ်ပြီး လာပို့တာ ဒါနဲ့ အမေရော”

အိမ်ပေါ်ရောက်သည့်တိုင် အဖေကိုမတွေ့ရသေး၍ မေးလိုက်သည်။

“ညည်းအဖေ နောက်ဖေးမှာ သူညီမတွေ့ရောက်နေလို့”
သမီးလေးကို အဖေနှင့်အပ်ခဲ့ပြီး နင်းပန်း နောက်ဖေးကို ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟယ် တူမလေး လာတယ်”

“ဒေါ်လေးတို့ ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

အဖေနှင့်ထမင်းစားနေသော အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို ဝတ္တရားအရ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာတွေများ အကူအညီ တောင်းဦးမလဲဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် စကားတောင် ဟဟမပြောရ။

“မောင်လမင်းရော မပါဘူးလား ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး။ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်”

ထိုစကားကြောင့် အဒေါ်ရော အမေရော မျက်လုံးအပြူးသွားဖြင့် နင်းပန်းကိုကြည့်ပြီး

“သူက ဘာလို့ အိမ်မှာကျန်ခဲ့ရတာလဲ၊ ဟိုအိမ်ရှင်မိန်းမနဲ့

ဗျူးတပေ

နှစ်ယောက်ထဲ ဘာလို့ထားခဲ့ရတာလဲ”

“မမ စံသက်ထား မရှိပါဘူး အမေရယ်၊ သူ မနက်ကတည်းက အပြင်ကိုထွက်သွားတယ်၊ ညမိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်မှာပါ”

ဒီတော့မှ အဖေနှင့်အဒေါ်တို့၏ စိုးရိမ်စိတ်သံသယတို့ ငြိမ်ကျသွားကာ

“ထမင်းရော စားခဲ့ပြီးပြီလား၊ တစ်ခါထဲ ဝင်စားလိုက်လေ”

“မစားခဲ့ဘူး စားလည်းမစားချင်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လေးရောက်တုန်း တစ်လက်စထဲပြောရဦးမယ်၊ နင်းပန်းကို ချေးထားတဲ့ငွေလေးတွေ ပြန်ဆပ်လို့ရမလား။ နင်းပန်း အခက်အခဲတွေဖြစ်နေလို့ပါ ဒေါ်လေးရယ်”

တစ်ခါမှ ညည်းတွားပျဲခြင်းမရှိသော နင်းပန်းကို အဖေ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“ညည်း လမင်းနဲ့စကားပျားထားတာလား”

ငိုထား၍ မျက်နှာအနည်းငယ် အစ်မိုနေသော နင်းပန်းမျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အဖေရိပ်မိသည်။

“ဟတ်တယ် အဖေ နင်းပန်း ငွေလို့နေလို့ ဒေါ်လေးမှာ ဝထားတာရှိရင် နည်းနည်းပြန်ဆပ်ဖို့ပြောနေတာ”

“ဘယ်ကလာစုမိရမှာလဲ တူမလေးရယ်၊ ခုတောင် မမကြီးဆီမှာ တစ်သောင်း နှစ်သောင်းလာချေးတာ၊ မမကြီးက ညည်းတူမဆီ သွားချေပါလားဆိုပြီး ခုပဲပြောနေတာလေ”

ဗျူးတပေ

နှင်းပန်းကို ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ကြီးများ ထင်နေကြသလား။ ဒါမှမဟုတ် 'တ'လိုက်တာနှင့် ငွေထွက်လာသော ငွေထွက်စက်ကြီးများ ထင်နေကြလေသလား။

အယူသာရှိပြီး အပေးမရှိသော ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း နှင်းပန်း စိတ်ကုန်လှပါသည်။

"နှင်းပန်း၊ အရင်လို ငွေပကိုင်ရတော့ဘူး၊ ဒေါ်လေးရဲ့"

"အမလေး၊ အဲဒါကို ဒီအတိုင်း ခေါင်းငုံ့ခံနေလား၊ တူမလေးရဲ့၊ လင်ရယ်မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် လင်ရှာရသမျှငွေ တစ်ပြားရရ နှစ်ပြားရရ မိန်းမကိုပဲအပ်ရမှာပေါ့၊ ဒါ သက်သက်မဲ့ကြောတာ ခေါင်းငုံ့မခံနဲ့"

"ဟွန်း၊ သူ့မှာအငယ်အနှောင်းရှိနေလို့ ဟိုဘက်ကိုပါ မျှပေးနေရလားမှမသိတာ"

အဒေါ်နှစ်ယောက်က နှင်းပန်း၏တည်ငြိမ်သောစိတ်ခံစားမှုတွေကို ဆွပေးသည်။ အမေကတော့ ဘာမှမပြော။

"အဲလိုလည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးရယ်၊ မောင်က နှင်းပန်းကို ဒီလောက်နားလည်မှုတွေနဲ့ အလိုလိုက်တာ အပြင်မှာထပ်ရှုပ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မှာမဟုတ်ပါဘူး"

"အမလေး၊ တူမရယ် ညည်းအိမ်ထောင်သက်က နသေးတော့ ယောက်ျားတွေအကြောင်းမှ မသိသေးတာကိုး။ မိန်းမကို အရမ်းချစ်အရမ်းအလိုလိုက်လေ အဲဒီယောက်ျားကို ငိုသတိထားရလေလဲ လောကမှာ"

ဗျူးတပေ

ဘယ်ယောက်ျားမှ မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးနဲ့ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ နှစ်ကိုယ်ကြားတွေရင် တွန်းထုတ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူးမှတ်"

ဒေါ်လေးတို့ ဘယ်လိုပြောပြော မောင့်အပေါ်မှာ ဟုတ်များ ဟုတ်လေမလားဆိုသည့် သံသယမျိုး လုံးဝကိုမဝင်မိလောက်အောင် နှင်းပန်း၊ မောင်ကိုယုံပါသည်။

"ဒါနဲ့ ဘာလို့ လမင်းနဲ့ ဘာလို့စကားများကြတာလဲ မိနှင်း"

အမေအမေးကြောင့် ယောက်ျားတွေမကောင်းကြောင်း၊ စာချဲ့နေသော အဒေါ်နှစ်ယောက် ငြိမ်သွားပြီး နှင်းပန်း၊ ဘာပြောမလဲဟူသော သိချင်စိတ်များဖြင့် ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်ကြသည်။

"သူ့အမေပေးထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ပေါင်ထားတာ သူ့သိသွားပြီ အမေ"

ပြောရင်း နှင်းပန်း မျက်ရည်ဝဲသွားသည်။ အမေထံမှ သက်ပြင်းချသံခပ်တိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာသည်။

"အေးလေ ညည်းမလည်း မိဘတွေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ အတွက် တစ်ချိန်လုံးပေးဆပ်နေရတာ မဆုံးနိုင်ဘူးကိုး၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးညည်းအဖေက သူယူရမယ့်တာဝန်ကို အပြည့်အဝမယူနိုင်တော့ သမီးကြီးဖြစ်တဲ့ ညည်းအပေါ်ကို အဲဒီဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေက ပိတော့တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့လည်း အားနာပါတယ်အေ၊ ခုချိန်မှာ သမက်လုပ်သူကိုလည်း သမီးရှေ့က မားမားရပ်ပြီး ငါ့သမီးမှန်တယ်လို့ ပြောနိုင်တဲ့အင်အား အမေတို့မှာ မရှိဘူး"

ဗျူးတပေ

နှင်းပန်းအပေါ် ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ အကောင်းမြင်ပေးဖူးသော အမေ
ကိုကြည့်ပြီး နှင်းပန်းရင်ထဲမှာလည်း မရှိပါ။

ခုဆို မောင်က သူ့မိဘတွေတွေနဲ့ အိမ်ဝယ်ဖို့လုပ်နေပြီ။ နှင်းပန်း
က အိမ်ပိုင်နှင့်နေပြီး မိဘတွေက အိမ်ငှားဘဝနှင့်နေရသည့်အခြေအနေ
ပျိုးကြီးကို နှင်းပန်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။

မောင်ကိုပြောရမလား။ အိမ်ဝယ်ပြီးလျှင် နှင်းပန်းမိဘတွေကို
အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားပါရစေလို့။

မောင် နောက်ထပ် နှင်းပန်းမိသားစု၏ဒဏ်ကို ခံစားနိုင်ပါ
မလား။ အကယ်၍ မောင် ငြင်းခွဲရင်ရော။

အို သောကာထုထည်တွေက နှင်းပန်းဘဝထဲကနေ ဘယ်တော့
များမှ လွင့်စင်ထွက်ခွာသွားကြပါ့မလဲ။

အခန်း (၂၅)

အိမ်တံခါးဘဲလ်တီးမည်လုပ်တုန်း တံခါးက စေ့ရှုံ့စေ့ထားသဖြင့်
သမီးလေးကိုချီထားလျက်နှင့် နှင်းပန်း စေ့ထားသော တံခါးကို တွန်း
ဖွင့်လိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ နှင်းပန်းတို့သားအမိပြန်လာတာကို မောင်
ဝရန်တာကလွမ်းမြင်ရလို့ တံခါးအဆင်သင့်ဖွင့်ပေးထားတာဟုပဲ တွေး
လိုက်ပါသည်။

တစ်နေ့ကုန် အစားနှင့်ဆော့ပြီး ပင်ပန်းသွား၍ သမီးလေးက
နှင်းပန်းပခုံးပေါ်မှာ အိပ်ပျော်စပြုနေပြီ။

အရင်ဆုံး သမီးလေးကို ဒန်းပုခက်ထဲ အရင်ထည့်သိပ်လိုက်
သည်။ အစွဲခနဲ ဝိုချင်နေသော သမီးကို အသာပုတ်သိပ်လိုက်သည်။

"ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် အိပ်ပါ သမီးရယ်၊ သမီးဖေဖေ ရေချိုး
ခန်းဝင်နေလို့ထင်တယ် ထွက်မလာသေးဘူး။"

သမီးလေး ငြိမ်ပြီးအိပ်သွားမှ နှင်းပန်း၊ သမီးလေးနားမှ ထွက်ကာ တိတ်ဆိတ်ကာ ရှုပ်ပွနေသော အိမ်၏တူးခြားမှုကို သတိထားမိသွားသည်။

“မောင် တစ်နေ့လုံး အိပ်နေတယ်ထင်တယ် အိမ်ရှေ့ခန်းကလည်း ရှုပ်ပွနေတာပဲ”

ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း ပွနေသော ပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျထားပြီး ဆက်တီခုံပေါ် ပရိုပရဲချထားသော စံသက်ထား၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ဒါ မမစံသက်ထား မနက်က လွယ်သွားတဲ့အိတ်ပဲ၊ ဒါဆို ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့”

အကြည့်တွေက ဖိနပ်စင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ စံသက်ထားဖိနပ်က ဖိနပ်စင်ဘေးတွင် ဟိုတစ်ရံ ဒီတစ်ရံ။

စံသက်ထား ပြန်ရောက်လာပြီး ဘာကြောင့် အိမ်က တိတ်ဆိတ်ပြီး မောင့်အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရသေးတာလဲ။ ရပ်ပြီး တွေးနေသော နှင်းပန်း၏ခြေလှမ်းတွေက အိပ်ခန်းရှေ့မှအဖြတ် စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲဖြစ်သွားကာ အခန်းတံခါးကို တွန်းပွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက ကိုယ့်မျက်လုံးပင် ကိုယ်မယုံနိုင်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ရပ်နေသောခြေအစုံမှာ မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့။ ယိုင်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဘုန်းခနဲ လဲမကျစေရန် တံခါးချပ်ကို

ဗျူးတပေ

ခပ်ယိုင်ယိုင်မှီချလိုက်သည်။

မောင့်ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ အိပ်နေသော စံသက်ထားကို မောင်က ဖက်ထား၏။

“အို ဘုရားရေ ဘာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ ရက်စက်လိုက်တာ မောင်ရယ်”

မျက်ရည်တွေဟာ တာကျိုးသလို ကျိုးကျလာသည့်နည်း၊ နှင်းပန်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို နှင်းပန်း အာရုံထဲ သိတစ်ခုဝင်လာသည်မို့ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲသုတ်ပြီး နှင်းပန်း အိမ်ရှေ့ကို ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ပုခက်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေးကိုချီကာ အိပ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

မောင်နဲ့နှင်းပန်း ဒီလိုအခြေအနေ ဒီလိုမြင်ကွင်းကြီးနဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး မောင်ရယ်။ ငြင်းလို့လုံးဝမရတဲ့ ဒီမြင်ကွင်းဟာ မောင့်အတွက် ဝန်ခံရုံကလွဲပြီး ဘာများစောဒကတက်ဦးမှာမို့လဲ။

နှင်းပန်း မောင်ဝန်ခံတာကို မကြားပါရစေနဲ့။ မောင်တို့နှစ်ယောက် ဖောက်ပြန်တာကို နှင်းပန်း မသိသလိုပဲ နေပါရစေ မောင်ရယ်။

နှင်းပန်းမှာလေ မောင်ကိုကျောခိုင်းထွက်ခွာဖို့ အင်အားတကယ် မရှိတာပါ မောင်ရယ်။ ဒါကြောင့် နှင်းပန်း ပါးနပ်မှရတော့မှာပေါ့။

မောင် သိပ်ရက်စက်တယ်ကွယ်။

ဗျူးတပေ

ကော်မီသောကံပြုကတည်းက အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော လမင်း၏ မျက်လုံးတို့သည် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှ လေးလံသောအရာ ကြောင့် လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်မိသည်။ နှင်းကလေးတောင် ပြန်ရောက်နေ ပြီဟူသော အသိဝင်လာသည်။

"နှင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ၊ မောင်တောင် မသိလိုက် ဘူးကွာ"

စံသက်ထားကို နှင်းဟုဲ ထင်နေသော လမင်းသည် ဆံစတို ကို ညင်သာစွာပွတ်သပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင်"

ရှုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာက နှင်းမဟုတ်ဘဲ စံသက် ထား ဖြစ်နေသည်။ စံသက်ထား အပြုံးဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး လမင်းအား တင်းကြပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားပြီး

"နိုးပြီလား လမင်း"

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် ကျုပ်ခုတင်ပေါ် ရောက်နေတာလဲ ဆင်း ခုထွက်သွား"

ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်တွန်းထုတ်လိုက်သဖြင့် စံသက်ထား လိုချင်တာရလိုက်သောသူတစ်ယောက်လိုပြုံးကာ လမင်းရင်ခွင်ထဲမှ ထ လိုက်သည်။

"ဟင် ခင် ခင်ဗျား ဒါက ဘယ်လိုပုံစံလဲ"

စံသက်ထား၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ လစ်ဟာနေသော အင်္ကျီနှင့်

ဗျူးတပေ

ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော စံသက်ထား၏အလှတရားတွေကို မြင်ပြီး လမင်း ခေါင်းမွှေးတွေထောင်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

ဒီမိန်းမ သက်သက်ယုတ်မာလိုက်ပြန်ပြီပေါ့ဟူသော ခံပြင်းမိ တာက စံသက်ထားသာ စက္ကူတစ်ရွက်ဆိုလျှင် တစ်စိစိဆွဲထုတ်လိုက်မိမှာ သေချာသည်။

"ဒါဟာ အကောင်းဆုံးလက်စားချေနည်းပဲလေ ခုတော့ ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ရှင်နဲ့စံထား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ရှင် ငြင်းမရ အောင် စောစောက အနေအထားကို မှတ်တမ်းတင်ပုံတွေ အမျိုးမျိုး ခိုက်ထားတယ်"

"ဟာ မင်းယုတ်မာလှချည်လား ငါ မင်းကို ဘာအမှားမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ မင်းမဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါ အရှင်မထားဘူး မိန်းမယုတ်မ"

"ကဲယိ သိပ်လည်း ဒေါသကြီးမနေပါနဲ့ ရှင်ကိုယ်ပေါ်ကို အဝတ် အစားလေးဘာလေး ဝတ်လိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ ရှင်မိန်းမလာရင် တစ်မျိုး ထင်သွားပါမယ်"

အဝတ်စင်ပေါ်မှ ဂါဝန်ရှည်ကို ဆွဲယူကာ စံထားကိုယ်ပေါ်ကို စွပ်ချပြီး ပြန်ဝတ်နေရင်းမှ လမင်းကိုလည်း အဝတ်ဝတ်ဖို့ မခိုးမခန့် သတိပေးလိုက်သည်။

ထင်မထားသော ထိုးနှက်မှုကြီးက လမင်းကို ချောင်ပိတ်ခိုက် ခံရသော ခွေးတစ်ကောင်နယ် ရိုက်ချက်က မြင်းလိုက်ပါတီ။

ဗျူးတပေ

“ကဲ ရှင့်ရဲ့ဘဝထဲကို စံထားကို ခေါ်သွင်းရင်သွင်း၊ မသွင်းရင် ရှင်နဲ့စံထားရဲ့တတ်ပုံတွေကို နှင်းပန်းကို ပြလိုက်ရုံပဲ”

ခြိမ်းခြောက်စကားပြောပြီး စံသက်ထား အခန်းထဲမှ ထွက် သွားသည်။

အခန်းထဲတွင် ကမ္ဘာပျက်မတတ် ကျန်ခဲ့သူက လမင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏မာယာကို ဥပေက္ခာပြု ကျောခိုင်းမိသော အကျိုးရလဒ်က ထိုမိန်းမတစ်ယောက်၏ အကွက်ကျကျ ယုတ်မာပက် စက်မှုအပေါ် လှလှပပကြီးလည်စင်းခံလိုက်ဖို့လား။

အသက်ပိညာဉ်တွေ လွင့်စင်သွားမတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား ခြင်းတွေနှင့်အတူ လမင်း၊ ချုံးပွဲချ ပိုကြွေးလိုက်သည်။

မောင် ဘာမှမဟုတ်ဘူး နှင်းရာ။ ဒီမိန်းမ မောင့်အပေါ် သက် သက်ယုတ်မာသွား နှင်းယုံအောင် မောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ နှင်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မောင်ဟာ နှင်းအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ သစ္စာမဟောက်ပျက်ခဲ့ပါဘူး။ မောင့်အသက်နဲ့ သစ္စာဆိုဝံပါတယ် နှင်းရာ မောင့်ကိုယုံပါ။

ပိုးစိုးပက်စက် လှည့်စားခံလိုက်ရသော လမင်း၏ကြော့ကွဲဝမ်း နည်းခြင်းတွေကို နှင်းပန်းမြင်လျှင် လမင်း မမှားခဲ့ဖူးဆိုတာ ယုံမိမှာ သေချာပါသည်။

လမင်းမှာသာ နတ်ဆိုးတစ်ကောင်၏ကျိန်စာကို လှလှပပကြီး

ခံနေရသူနယ်။ စိတ်ပိညာဉ်တွေ ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှားလျက် အသိ စိတ်တွေ ပျောက်လုမတတ်ဖြစ်နေရသည်။

အခန်း (၂၆)

နှင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ စိုးရွံ့နေချိန်မှာ နှင်း၊ သမီးလေးနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

"နှင်း၊ နောက်ကျလိုက်တာကွာ"

မလုံမလဲဖြင့် စိတ်ပူဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

"အမေတို့အိမ်မှာ ဆွေမျိုးစုံနေတာနဲ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျသွားတာ မောင်ရဲ့"

နှင်းသည် သောကမြူမှုန်တစ်စက်မှ မရှိသော မျက်နှာဖြင့် ပြုံးရွှင်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

"သမီးလေး၊ အိပ်ပျော်နေတာလား"

ပန်းပေါ် မေးတင်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေးကို လှမ်းချီလိုက်သည်။

ဗျူးစာပေ

မောင်တစ်ပွင့်ပန်း

"ထမင်းရော စားပြီးပြီလား မောင်"

"မောင် ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန်အိပ်ပျော်နေတာ၊ စောစောကမှ နိုးတယ်၊ မနက်ကလည်း ထမင်းမစားဖြစ်ဘူး"

"ဟင် ဘာလို့ထမင်းမစားတာလဲ၊ မောင် နေမကောင်းဘူးလား"

"နေကောင်းပါတယ် မနက်က ကော်ဖီသောက်ပြီး အခန်းထဲမှာ စာအုပ်ဖတ်နေရင်း မောင် အိပ်ပျော်သွားတာ၊ နှင်း၊ ကော်ဖီကို ဘာနဲ့ပျော်သွားတာလဲ"

လမင်းအမေးကြောင့် နှင်း တွေ့တွေ့လေး၊ စဉ်းစားကာ

"မနက်က ကော်ဖီက နှင်းပျော်တာမဟုတ်ဘူး မောင်"

"ဟင် ဒါဆို ဘယ်သူပျော်တာလဲ"

"မနက်က နှင်းပျော်မလို့ပါပဲ သမီးလေး၊ ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်နေရလို့ မအားတာနဲ့ မမစံသက်ထားက သူလည်းသောက်မှာမို့ မောင့်အတွက်ပါ တစ်လက်စထဲ ပျော်လိုက်မယ်ဆိုတာနဲ့ နှင်း၊ ကိုယ်တိုင် မပျော်ပေးမိတာ"

"ဟင် ဒါ ဒါကြောင့် မောင် ကော်ဖီသောက်ပြီးတာနဲ့ မျက်လုံးတွေစင်းလာပြီး ဘာမှကိုမသိတော့တာဖြစ်မယ်"

မောင့်စကားက ထူးဆန်းနေ၍ နှင်း တအံ့တဩဖြစ်၍သွားသည်။

"ဘယ်လို မောင် ကော်ဖီသောက်ပြီးတာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်"

ဗျူးစာပေ

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နင်း၊ ခုနလေးတင်မှ မောင်နိုးတာ”

ပြောရင်းဖြင့် နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ညထယ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။

“ဒါနဲ့ မစံသက်ထားရော”

“မသိဘူးလေ နင်း၊ မောင် ခုမှနိုးပါတယ်ဆိုမှ”

အခြေအနေကို နင်း ကြိုတင်ခိုင်းစားမိအောင် ကော်ဖီအိပ်ဆေး ပါသည်ဆိုသည်ကို နင်းသိအောင် အချိန်အမြောက် ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

နင်းကလည်း မောင် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောနေသည်ဆိုတာ ကို သိပါသည်။ မောင်အပြစ်လွှတ်ဖို့အတွက် စံသက်ထားအပေါ် အပြစ် ပုံချဖို့ ကြိုးစားနေသော မောင်ကို နင်း ဘယ်လိုအထင်ကြီးလေးစားရ တော့မလဲ။

စံသက်ထား၊ သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“နင်းပန်းကို ဒီည ပြန်မလာလောက်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

စံသက်ထား၊ ဘာကိုမှ မမူသော အနေအထားနှင့် နင်းပန်း အနားကိုလျှောက်လာသည်။

“လမင်း၊ ထမင်းစားတော့မလား၊ စံထား၊ ဟင်းတွေပြန်နွေးပြီး သွားပြီ”

ပိုင်နိုးပိုင်နင်း ပြောနေသော စံသက်ထား၊ စကားကြောင့် လမင်း

ဗျူးစာပေ

နင်းပန်းကို မလုံမလဲကြည့်ပြီး

“မစားဘူး၊ ငြိမ့်မှ နင်းနဲ့အတူစားမယ်”

“အမလေး၊ ခုမှ နင်းနဲ့အတူစားမယ်လုပ်နေတယ် ဟွန့် စော စောကတော့ သူပဲ ဗိုက်ဆာတယ်ပြောပြီးတော့”

မောင်နှင့်စံသက်ထားတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို သိနေသော နင်း ပန်းရင်ထဲမှာ ဟာပြီ၊ ဗူးလောင်နေသည်။ စိတ်ရှိတိုင်းပေါက်ကွဲပစ်လိုက် ချင်ပေမယ့် သမီးလေးကြောင့် နင်းပန်း ဒေါသတို့ကို လည်မျိုထဲသို့သာ နင်းကန်မျိုချလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

“ဒါဆိုလည်း သင်္ဃီကို အိပ်ရာထဲသွားသိပ်လိုက်တော့လေ မောင် နင်း၊ ထမင်းပွဲသွားပြင်လိုက်မယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ နင်း”

နင်း၊ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ခဲ့ပြီး ဟင်းတွေကို ကယုကာယာ နွေးလိုက် သည်။ စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်၍ ဘာလုပ်လုပ် အမှားတွေဖြစ်နေသော နင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိနှင့်နေဖို့ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးနေရ သည်။

အားလုံးပြင်ပြီးပြီနဲ့ နင်း မောင်ရှိရာအခန်းဆီသို့ လျှောက်လာ လိုက်သည်။

စံသက်ထား၊ နင်းပန်းတို့အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာတာနှင့် တန်း တိုးသည်။ လက်ထဲတွင် အပြာရောင်အတွင်းခဲ ဘရာဒီယာတစ်ခုကို ဝယ် လျက်သား။ နင်းပန်းကိုမြင်တော့ အရှက်တရားကင်းသော အမြူဖြင့်

ဗျူးစာပေ

ပြုံးပြကာ

"စံထား အတွင်းခံအင်္ကျီ နှင်းပန်းတို့အခန်းထဲ ကျန်ခဲ့လို့ လေ"

ပေါ်တင်ပင် ထိုးနှက်လိုက်သော စကားဖြစ်ပေမယ့် နှင်းပန်း၊ စွတ်မှိတ်ပြီး ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြန်သည်။ နှင်းပန်း ခိုးသလို အသလို နံ့သလိုဟန်ကို ရေလဲသုံးကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ မောင် ခုတင်ထက်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ထိုင်နေ၏။

"မောင်"

နှင်းပန်းခေါ်သံကြောင့် မောင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ မလုံ မလဲဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး

"ဟင် နှင်း ထ ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးပြီလား"

"ပြင်ပြီးပြီ မောင်၊ ဒါကြောင့် မောင့်ကို လာခေါ်တာပေါ့၊ လာလေ ထ သွားစားရအောင်"

စံသက်ထားရဲ့အတွင်းခံအင်္ကျီက အခန်းထဲ ဘာလို့ရောက်နေ ထာလဲဟူသော မေးခွန်းတွေမေးပြီး မိန်းမပီပီသသ မောင့်ကို စကားနာ တွေထိုးဖို့ မရည်ရွယ်ပါ။ မောင် ချောင်ပိတ်မိနေတာ နှင်းပန်းကပါ မောင့်ကိုထပ်ပြီး မထိုးနှက်ချင်တော့ဘူး၊ မောင်ရယ်။

ဒီအခြေအနေမှာ မောင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှင်းပန်း အတည်ပြု ခေါင်းညှိတ်လက်ခံပေးပါမယ်။

အခန်း (၂၇)

"မောင် အိမ်ရှာတာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ မောင်၊ တွေ့ ပြီလား နှင်းပန်း မောင့်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်"

ညက တိတ်ဆိတ်နေသလောက် နှင်းပန်းနှင့်လမ်းတို့ ရင်ထဲမှ သောကလှိုင်းတွေက ဆူညံစွာပေါက်ကွဲနေကြသည်ပို့ အိပ်၍မပျော်နိုင်ကြ။

"ပွဲစားတွေကို မှာထားတာပဲ၊ တွေ့ရင် သူတို့ပြောမှာပေါ့"

စံသက်ထား၏ ခြိမ်းခြောက်သောစကားက လမ်းနားထဲ ပြန် ကြားယောင်လာသည်။

"လမ်း ဒီအိမ်က ပြောင်းတဲ့နေ့ဟာ နှင်းပန်းနဲ့လမ်းကွဲ အောင် အပြစ်မှန်တွေကိုအားလုံး ဖွင့်ပြောပြမယ့်နေ့ပဲ"

"တောက်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင် နှင်းပန်းကို ဒေါသထွက်နေတာ မဟုတ်"

ဇွဲတပေ

လာ။ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ နှင်းပန်း၊ မိသားစုထဲမှာ နှင်းပန်းက သမီးအကြီးဆုံးမို့ ဘယ်ကိစ္စဆို နှင်းပန်း တာဝန်ယူမိတာပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်မာမိပေးထားတဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေကို နှင်းပန်း စာမူခတွေ့စုပြီး ပြန်ရွှေပေးပါမယ်”

ပျက်နာလေးမော့ကာ အသနားခံတောင်းပန်နေသော နှင်းပန်းကိုကြည့်ပြီး လမင်း သနားသွားသည်။ တကယ်တမ်း စိတ်တိုမိတာက နှင်းပန်းကိုမှမဟုတ်တာ။ စံသက်ထားကိုသာ ဖြစ်သည်။

“နှင်းရယ် မောင် နှင်းကိုအပြစ်မမြင်ပါဘူး။ နှင်းကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ထားမှတော့ နှင်းရဲ့မိဘတွေဒဏ်ကိုလည်း မောင် ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာပေါ့။ နောက်ဆိုရင်သာ မောင့်ကို တိုင်ပင်ပါ။ မောင်မသိဘဲနဲ့ နှင်းပန်းတစ်ယောက်ထဲ ဖြေရှင်းနေရတာ မောင် မကြည့်ရက်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် မောင်က ဘာတွေဒေါသထွက်နေတာလဲ နှင်းပန်းကို ပြောပြလို့ရမလား”

မောင် မှားခဲ့တာတွေကိုလည်း နှင်းပန်းကိုဖွင့်ပြောပြမှပေါ့ မောင်ရယ်ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရဲ့အတိတ်ကို ပြန်တွေ့မိပြီ၊ ဒေါသဖြစ်နေရတာပါ နှင်းရယ်၊ မောင် ဘာကြောင့်ပဲမှားခဲ့မှားခဲ့ နှင်းပန်း မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုရင်တော့ မောင်အတိတ်ကအမှားကို မောင် ပြောပြချင်တယ်”

စကားပလ္လင်ခံနေသော မောင့်ကို နားလည်မှုအပြည့်ပါသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

ဗျူးတပေ

“လူဆိုတာ အမှားနဲ့ ကင်းတတ်ကြတဲ့သူမျိုးမှ မဟုတ်တာ မောင်ရဲ့၊ လူတိုင်းနည်းမျိုးစုံနဲ့ မှားတတ်ကြတာပဲ”

“ဒါဆို နှင်းနဲ့ချစ်သူမဖြစ်ခင်က မောင်မှားခဲ့ဖူးတဲ့အမှားတစ်ခုကို ပြောပြမယ်”

လမင်း နှင်းကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာပက်ကာ အနမ်းတို့ ဦးစွာခြွေလိုက်ပါသည်။

“မာမိ ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”
အဝတ်သေတ္တာထဲကို မိရိုထဲမှ အဝတ်တွေ ပြောင်းထည့်နေသော မာမိကို လမင်း အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“မာမိနဲ့သား ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းကြမယ်”
“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီနဲ့ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီလား မာမိရာ”
မာမိနားမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချရင်း ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ရန်ဖြစ်တာထက် ပိုဆိုးသွားပြီသား။ မင်း ဒယ်ဒီ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တိတ်တိတ်ပုန်း လက်ထပ်ထားတယ်”

“ဟင် ဒယ်ဒီက မိန်းမတစ်ယောက်ကို တိတ်တိတ်ပုန်း ယူထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သားရယ် မာမိနဲ့သူ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပေါင်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မာမိနဲ့သား ဒီအိမ်ကနေ ဆင်းပြီ၊ မိုးကုတ်

ဗျူးတပေ

ကို ပြန်ကြမယ်”

ရန်ကုန်မှာမှူး ရန်ကုန်မှာကြီးပြင်းလာသည့် လမင်းက မိုးကုတ် မြို့ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ဘယ်လိုလုပ်နေနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ မာမိရာ၊ ကိုယ်က အမှားလုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြန်စရာမလိုပါဘူး မာမိ၊ မိုးကုတ်ပြန်ရင် ဒယ်ဒီက ပိုတောင် သဘောကုသွားမှာပေါ့”

လမင်းစကားကြောင့် မာမိ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ခိုရင်း

“သူ မာမိအပေါ်မှာ ဖောက်ပြန်နေတာကို သိသိကြီးနဲ့ မာမိက ဘာမှမဖြစ်သလို လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား၊ သားရယ်၊ မာမိနေရာက နေ သား ဝင်ကြည့်စမ်းပါ”

မာမိခံစားချက်ကို နားမလည်၍ မဟုတ်ပါ။ မာမိခံစားရသလို လမင်းလည်း ခံစားရတာပင်။ ထိုသို့ ခံစားရ၍လည်း ဒယ်ဒီ ဖောက်ပြန် နေတာကို လမင်း သိနေပေမယ့် လက်ပူးလက်ကြပ်မိသေး၍ ဒယ်ဒီကို ခွဲမရှင်းသေးတာ ဖြစ်သည်။

“သား သိတာပေါ့ မာမိရယ်၊ ဒါကြောင့် မာမိစိတ်ကို တင်းနိုင် သမျှတင်းဖို့ ပြောတာပေါ့၊ မာမိရယ်၊ မာမိ ဒီမှာဆက်ရှိနေရင် ဒယ်ဒီ ဖောက်ပြန်နေတယ်ပဲထားဦး၊ ပေါ်ပေါ်တင်တင် မဖောက်ပြန်ရဲသလို ဒီ အိမ်ကြီးပေါ်ကိုလည်း အဲဒီအငယ်အနှောင်းမကို ခေါ်တင်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မာမိသာ ဒယ်ဒီကို အရှုံးပေးပြီး ထွက်သွားကြည့် အဲဒီအငယ်မက ဒယ်ဒီကို နားပူနားဆာလုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာ အိမ်ကြီးရှင်

ဗျူးတပေ

လာလုပ်မှာ”

လမင်း စကားကြောင့် မာမိတွေဝေသွားသည်။

“သားပြောတာ သဘောပေါက်ပါ မာမိရာ၊ ဒီအိမ်က ဒယ်ဒီ တစ်ယောက်ထဲ ပိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မာမိလည်းပိုင်တယ်လေ၊ အလကား သက်သက်တော့ နောက်လူကောင်းစားအောင် လမ်းဖွင့်ပေးပါနဲ့”

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေကြမှန်း သိပေမယ့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျော့ခိုင်းဝေးကျွာသွားစေမယ့် အဖြစ်မျိုး ကိုတော့ လမင်း ဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

မာမိကိုချစ်သလို ဒယ်ဒီကိုလည်းချစ်သော သားတစ်ယောက် အနေနှင့် တင်းမာတော့မည့်အခြေအနေတစ်ခုကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင် တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်ရမည်။

“ဟုတ်တယ် သားပြောတာ မှန်တယ်၊ မာမိ ဒီအိမ်ကထွက် သွားရင် ဒင်းက ပိုတောင်လွတ်လပ်သွားဦးမှာ၊ ဒီတော့ မာမိ ဒီအိမ်ပေါ် ကနေ တစ်ပဝါးမှမခွာတော့ဘူး၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဒီနေ့ပဲ မာမိ အခန်းပြောင်းတော့မယ်၊ ဒင်းလို အကူစာရိတ္တမကောင်းတဲ့သူနဲ့ တစ်ခန်း ထဲ အတူမနေနိုင်ဘူး”

“ကျွတ် မာမိကလည်း မနပ်ဘူးဗျာ၊ မိဘကိစ္စကို သားသမီးက အကြံပေးရမှာ မျက်နှာတော့ပူတယ်ဗျာ၊ မာမိအဲလို အိပ်ရာခွဲအိပ်ရင် ဒယ်ဒီစိတ်တွေက အငယ်အနှောင်းဘက်ကို ပိုပြီးယိမ်းယိုင်သွားမှာပဲပေါ့၊ ခုချိန်မှာ မာမိလုပ်ရမှာက အရမ်းရိုးဆင်းပြီ၊ ကဗျာမဆန်တော့တဲ့ မာမိ

ဗျူးတပေ

အလှအပတွေကို ဆန်းပြားပြီး ရိုးမနွဲ့ဆန်အောင်လုပ်ရမယ်၊ ခုခေတ် ကောင်မလေးတွေနဲ့အပြိုင် ဟာမီ ဖလမ်းဖလမ်းထနိုင်အောင် ဟာမီကိုယ်ဟာမီ ပြင်ဆင်တော့ လိုအပ်ရင် ဟာမီအလှတွေ ဒယ်ဒီကိုဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် သားက ဒီနိုင်နာတစ်ယောက်လက်ထဲကို အပ်ပေးရမယ် ထင်တယ်"

ဟာမီ စိတ်အပြောင်းအလဲလည်းဖြစ် ဒယ်ဒီကိုလည်း ပြန်လည် ဆွဲဆောင်နိုင်အောင် ဒီနည်းက အသင့်တော်ဆုံးမို့ ဒယ်ဒီကို ပြန်ပိုင်ဆိုင် နိုင်မယ်ဗျူဟာကို ထုတ်သုံးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

လမင်းအကြံကို ဟာမီလက်ခံဖို့ ခက်ခဲနေဟန်ဖြင့်

"သားရယ် အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ ဟာမီက ဖလမ်းဖလမ်း ထရမယ်ဆိုတာတော့ မ ဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်နော်"

လမင်း ရယ်လိုက်ပြီး

"ဟာမီရာ အဲလို အဘွားကြီးငိုက်တွေဖမ်းနေလို့ ဒယ်ဒီစိတ်တွေ က တခြားမိန်းမတွေဆီရောက်သွားတာ၊ ဒီခေတ်အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျားတွေက ခပ်ဟော့ဟော့ sexy မတွေကိုမှ သဘောကျတာ၊ တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ထင်တာ"

"ဒါပေမဲ့ ဟာမီက sexy မတွေလို ပြင်ဆင်ဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ် နိုင်ဘူးထင်တယ်ကွယ်"

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုမရှိဖြစ်နေသော ဟာမီကိုကြည့်ပြီး လမင်း သနားလည်းသနား ရယ်လည်းရယ်ချင်မိသည်။

ဒယ်ဒီလို အလှအပကို မက်မောနုံမင်တဲ့လူတမျိုးကို ဟာမီက

အလှအပနဲ့ပြန်ဖမ်းစားနိုင်ရမှာပေါ့။
ဟာမီရုပ်ရည်က အင်မတန်ကျွက်သရေရှိပြီး မြန်မာဆန်သော
အလှအပတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။
ဒါနဲ့များ ဒယ်ဒီရယ်။

အခန်း (၂၅)

"ဘယ်လိုလဲ လမင်း မင်းဖားသားနဲ့ ဟားသား ဒုတိယကလေး ကြည့်လား"

ညစ်ညစ်နဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်လာသော လမင်းကို သူ ငယ်ချင်းတွေက ဆီ၍ပေးသည်။

"မဒုတိယကလေးကလေး ဟာမိက ငါ့ကိုပါခေါ်ပြီး မိုးကုတ်ကို ပြန် မယ်ချည်းပဲ လုပ်နေလို့ ငါ့မှာ ဟာမိမပြန်အောင် မနည်းကိုစည်းရုံးရေး ဆင်းရတယ်"

"မင်းမိုးကုတ်ကို သွားရရင်လည်း မင်းရဲ့မမထံကိုပါ တစ်ပါ တည်း 'မ' သွားလိုက်ပေါ့ကွာ ဟုတ်ဘူးလား"

သူငယ်ချင်းတွေပေးသော အကြံက လက်တွေ့မှာမဖြစ်နိုင်။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ စံထားလို့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့တွဲနေတယ်"

ဇူးတပေ

မောင်တစ်ပွင့်ပန်း

ဆိုတာ ဟာမိသားသိသွားရင် တစ်ပုပေါ်နှစ်ပုဆင့်ပြီး လောကကြီးထဲက တစ်ခါတည်း ထွက်သွားလိမ့်မယ်"

ဟာမိခွေးမအဖြစ် စံညွှန်းသတ်မှတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးထဲ မှာ စံထားလို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေတတ်သော မိန်းကလေးမျိုး မပါ။

"ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့စံထား ရေရည်မှာ ပြုပါမလား"

"သူ့ဘက်က စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ငါတစ်ယောက်ထဲကိုပဲ တွဲသွားမယ်ဆိုရင်တော့ ပြုမှာပါ။ ငါက မျက်နှာများတတ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ"

မိဘမရှိဘဲ တစ်ယောက်ထဲ ရုန်းကန်နေရသော စံထားကို ချစ်တာထက် သနားကရုဏာရှိတာက ပိုများသည်။ အနေအထိုင်မတတ် သော မိန်းကလေးဟု သူငယ်ချင်းတွေ ပိုင်းစွပ်စွဲပြန်တော့လည်း မခံချင် ပြန်။

"ဟော ဟိုမှာပြောရင်းနဲ့ သေခဲဦးမယ်၊ မင်းအချစ်တုံးကြီး သေခဲဦးမယ်"

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နဲ့ စကားတွေဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြော ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်လာသော စံသက်ထားကို လမင်း အငေး သားကြည့်နေသည်။

"သူ့တွဲတဲ့သူတွေက ဆရာကြီးတွေပဲကွ"

သက်ဦး ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာကို လမင်း နားမလည်။

"ဘာဆရာကြီးတွေလဲ"

ဇူးတပေ

"မင်းကလည်း ကိုယ့်ရည်းစားတွေနေတဲ့သူတွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာလေးတော့ လေ့လာထားဦး"

ဇော်ဇော် အပြစ်တင်သည်။ သက်ဦးက စံသက်ထားတို့အဖွဲ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း

"စံသက်ထားဘေးက ဂျင်းဘောင်းဘီခွဲမိန်းမက မာဆတ်က အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဟိုဘက်က ဂါဝန်ကြီးဝတ်ပြီး မလှမပနဲ့ ပဲ များနေတဲ့မိန်းမက ချီခိုင်ကိုင်ပြီး ချီနိုးဝိုင်းတွေမှာ လိုက်ရိုက်နေတဲ့ ဖဲ သမား အဟဲ့ ဟိုက လှတပတကောင်မလေးကတော့ စံသက်ထားနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းအိမ်ထောင်ပြုတာ ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ရှိသွားပြီ။ တစ်ခါ အိမ်ထောင်ပြုရင် တစ်နှစ်နှစ်နှစ်ပဲ ပေါင်းတယ်။ သူ့အတွက် အိမ်တစ် လုံးကား၊ တစ်စီး ကျန်တယ်ကွာ၊ ခုနစ်ယောက်ဆိုတာ တရားဝင်ယူတဲ့ လင်နော်၊ တရားမဝင်တဲ့လင်ဝစ်သံသောကံတွေက တစ်ခါဖင်ကျော်မယ် ထင်တယ်"

သက်ဦးပြောတဲ့ ဆရာကြီးတွေဆိုတာကို လမင်း နားလည်သွား ပြီမို့ ဒီလိုအတန်းအစားမျိုးတွေနဲ့ ပေါင်းသော စံသက်ထားကိုသာ စိတ် ထဲမှဒေါသဖြစ်မိသည်။

"ဟေ့ လမင်း"

လမင်းတို့ခိုင်နေသည့်ဝိုင်းကို စံသက်ထား လျှောက်လာသည်။

"ဘာလာလုပ်တာလဲ စံထား"

"အစ်မတစ်ယောက် ပွဲတစ်ပွဲချိတ်ထားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်

ဗူးတပေ

အဲဒီလူကို လာစောင့်နေတာ ပွဲဖြစ်ရင် စံထားလည်း တစ်ဝေစုရမှာ လမင်းရ"

"ဘာပွဲလဲ မင်း ဘယ်သူတွေနဲ့ပေါင်းနေလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူးများထင်နေလား"

လမင်း သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ဟောကံလိုက်သဖြင့် စံသက် ထားမျက်နှာပျက်သွားပြီးနောက်မှ အရှက်ပြေရယ်သံဖြင့်

"ကြည့် လမင်းတို့ကတော့လေ စံထားကိုတွေ့ရင် ပွားဖို့လောက် ပဲ ကံပါ ညကုရင် အိမ်ကိုလာခဲ့ဦး လမင်းကြိုက်တဲ့ညစာနဲ့ ညှော်ခဲမယ်"

စိတ်ဆိုးဟန်ပြနေသော လမင်းနာခေါင်းကို ချစ်စနိုးဆွဲလိမ်ပြီး ပြောနေသော စံထား၏ရဲတင်းမှုကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ အနေ ခက်ရသည်က လမင်းပဲဖြစ်သည်။

သက်ဦးနှင့်ဇော်ဇော် တဟဲ့ဟဲ့ဖြင့်ရယ်ပြီး

"ကျွန်တော်တို့ပါလာလို့ ရမလား"

"ဘယ်ကို လာမှာလဲ"

"ဪ ဒီ ဒီလိုပါ လမင်းနဲ့အတူလိုက်လာလို့ ရမလားလို့ မေးတာပါ"

သက်ဦး သွားပြုလေးဖြင့် ပြောသည်မို့ စံထား ပေါ့ပါးလွတ်လပ် စွာရယ်ကာ

"ရှင်တို့သူငယ်ချင်းက ခေါ်တယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်ခဲ့လိုက်ပေါ့ အင်း၊ တစ်ခုရှိတာက ညဘက်ဆိုတော့ စံထားနဲ့လမင်းနှစ်ယောက်ထဲ

ဗူးတပေ

ညစာစားပြီး အေးအေးဆေးဆေးတွေ့မှ ရိုမန့်ဆန်တာလေ၊ ရှင်တို့ပါနေရင်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘယ်တွေ့ရပါတော့မလဲ"

အားမနာတတ်သော စံထား၏ပွင့်လင်းမှုကြောင့် သက်ဦးရောဖော်ဖော်ရော နှင်သွားသည်။

"ဒါ ဒါဆိုလည်း မလိုက်တော့ပါဘူးဗျာ၊ အဖေ နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့နော်"

"ဒါပေါ့ ဒါ့ကေနေရ် လမင်း"

ည ခုနစ်နာရီထိုးတော့ လမင်းတစ်ယောက် စံသက်ထားအိမ်ရှေ့ကို ရောက်နေပါပြီ။ ကန်ထရိုက်တိုက်ခို တစ်ယောက်ထဲနေသော စံသက်ထားလို မိန်းကလေးအိမ်ကို သူ့ချစ်သူကောင်လေးရောက်လာပါလားဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ ဂရုတစိုက် စပ်စုကြည့်မပေါ်သော စံသက်ထား၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စံသက်ထားဟာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ဂျစ်ပစီလေးတစ်ယောက်လို ချစ်သူကို ညအချိန် အိမ်ခေါ်ဖို့လည်း ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့။

"ဟော လမင်းရယ် နောက်ကျနေလို့ ဖုန်းခေါ်နေတာ ခေါ်လို့ကိုမရဘူး၊ စံထားက မလာတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ"

"ဟာမိန်းဆေးခန်းလိုက်သွားနေရလို့ ဖုန်းကိုစက်ပိတ်ထားတာ"

ဟာမိန်းဆေးခန်းမှာ စံထားနှင့်ဖုန်းမပြောချင်၍ ဟာမိန်းဆေးခန်းကနေသည့် အချိန်တိုင်း စံထားဖုန်းမဆက်ရအောင် ဖုန်းပိတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ဒါကိုတော့ ရှင်းပြဖို့မလိုတော့။

ဗျာတပေ

"ကဲပါ လာ စံထား အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပြီ၊ ဗိုက်လည်းအရင်းဆာနေပြီ"

ထမင်းစားခန်းထဲ ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် လမင်းလိုက်သွားလိုက်သည်။ ညစာထမင်းစိုင်းနှင့်အတူ ဝိုင်ပါပြင်ထားပြီးသား။

လမင်းနှင့်စံထား စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောကြသည်။ စံထားက အပြောသမား လမင်းက နားထောင်သမား။

"လမင်း စကားလေးဘာလေးပြောဦးလေ၊ စံထားကပဲ ပြောနေရတာ၊ လမင်းမှာ စံထားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာစကား မရှိဘူးလား"

အားမလို အားမရဖြင့်မေးလာသော စံထားကိုကြည့်ပြီး

"ကျွန်တော် ပြောစရာမလိုလောက်အောင် စံထား စကားတွေက ပြည့်စုံနေပြီပဲ"

"ဒါဆို စံထားတို့ လက်ထပ်ဖို့ကို လမင်းမိဘတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့လေ"

လမင်းရှေ့မှ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်တွေထပ်ပြည့်ပေးရင်း စံထားနားပူနားဆာလုပ်လာသည်။ ဒါဟာ လမင်းအတွက် အခက်ခဲဆုံးအလုပ်တစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

"ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မိသားစုပြဿနာတစ်ခု ရင်ဆိုင်နေရတယ် အဲဒီပြဿနာ အေးဆေးသွားပြီဆိုရင်တော့ စံထားနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကို ဟာမိန်းက ဖွင့်ပြောတော့မှာပါ"

လက်ထပ်ဖို့ရှောင်လွှဲမရတော့မှတော့ ဖွင့်ပြောရတော့မှာပင်။

ဗျာတပေ

"ပြဿနာဟုတ်လား။ ဘာပြဿနာလဲ မ မဟုတ်မှလွဲရော လမင်းကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဆို ဘာပြဿနာလဲ"

လက်ထပ်ဖို့အထိဖြစ်လာမှတော့ မိသားစုအရေးကိစ္စလည်း လှူ ထားလို့မရတော့။

"ကျွန်တော့်ဒယ်ဒီ နောက်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်နေ တော့ ဟာမီရော ဒယ်ဒီရော မသင့်မြတ်မှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်တော်က လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ သွားပြောလိုက် ရင် ဟာမီ ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီရဲ့အရှုပ်တွေကို ရှင်းပြီးမှ ကျွန်တော်နဲ့စံထား လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ပြောလိုက်တော့မယ်"

"အင်းပါ စံထားလည်း လမင်းအမေအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာပါ တယ်၊ စံထားလေ လမင်းမိဘတွေကို တစ်ရက်လောက်တော့ လာတွေ့ ချင်တယ်၊ သူတို့ရဲ့သဘောထားကိုလည်း သိချင်တယ်"

"ဘာသဘောထားကိုလဲ လက်ထပ်ဖို့သဘောတူ မတူကိုလား"

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့သားရဲ့ချစ်သူအဖြစ် တွေ့ချင် တာပါ။ လမင်းမိဘတွေကို စံထားမှမမြင်ဖူးတာ၊ ချမ်းသာတဲ့သူဌေးတွေ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်သရေရှိကြမှာပဲနော်"

"အင်းလေ ဒယ်ဒီရော ဟာမီရော အိမ်မှာအေးအေးချမ်းချမ်း ဆုံတဲ့တစ်နေ့ စံထားကို အိမ်ကိုခေါ်သွားပါ့မယ်"

ဗျူးတပေ

"တကယ်နော်"

စံထားမုက်နှာလေး အလိုဆန္ဒပြည့်သွားသဖြင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"ကဲ ဒါလေး သောက်လိုက်ပါဦး"

နှုတ်ခမ်းဝမှာတော့လာပေးသော ဝိုင်တွေကို လမင်းသောက် လိုက်သည်။ ရီဝေပူပူရသော ခံစားမှုတွေက စံထား၏အပြုံးနှင့် အထိ အတွေ့တွေကို လွန်ဆန်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ သို့သော် ထိုအထိအတွေ့တွေ သည် လမင်း၏နှလုံးသားကို ငွေးထွေးမှုတွေမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ လမင်း သိသည်။

စံထား၏အပြုံးသည် လှပသော်လည်း ကြည်လင်ခြင်း အလွန် မရှိသလို ဘဝအမောတို့လည်း ရောစပ်ပါဝင်နေသယောင်။

"ဒီည စံထားတို့ အတူတူရင်ခုန်ကြရအောင်"

မိန်းကလေးက စတင်တောင်းဆိုလာသော ဆန္ဒတွေကို လမင်း ဘယ်လိုငြင်းဆန်ရပါ့မလဲ။

"ကျွန်တော်တို့ လက်မထပ်ရသေးဘူးလေ"

"ဟင့်အင်း၊ စံထားအချစ်တွေကတော့ လက်ထပ်တာ လက် မထပ်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ လမင်းအတွက်ဆိုရင် သိက္ခာတွေကို ဟိုး ခပ် ဝေးဝေး လွှင့်ပစ်လိုက်ဖို့ အသင့်ပဲ"

အရောင်မရှိတဲ့ပိတ်ဟာ ရိုးသားတယ်လို့ပြောလိုရပေမယ့် တစ်ခါ တစ်ရံမှာ လှည့်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားတတ်သည်ဆိုသည့်ဝကားဟာ ခုတော့

ဗျူးတပေ

လမင်းကို ရည်ရွယ်နေသလားပင် ထင်ရ၏။
 အသိစိတ်တွေ နှိုးတစ်ဝက် မနှိုးတစ်ဝက်နှင့် စံထားခေါ်ဆောင်
 ရာ အိပ်ရာထက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ။
 "စံထားကို ချစ်လားဟင်"
 အနမ်းတွေ ဒလဟောပေးရင်း မေးနေကြ မေးခွန်းတွေပဲ
 ပြန်မေးနေသည်မို့ ဖြေနေကျအတိုင်းပဲ။
 "အင်းပါ စံထားရယ်"
 တကယ်ဆို စံထားဟာ လမင်းအတွက်တော့ စိတ်ဝင်တစားဖြင့်
 အပိုင်ဝယ်ထားဖို့ကောင်းသည့် တန်ဖိုးရှိပစ္စည်းတစ်ခုမဟုတ်တာတော့
 သေချာသည်။'
 ရာဂအငွေ့တွေ ဝေနေတဲ့ စံထားဟာ လမင်းရင်ခွင်ထဲ အတင်း
 တိုးဝင်ပြီ။ကာမှ
 "စံထား ရေချိုးခန်းခဏဝင်ဦးမယ်နော် လမင်း"
 အနားမှထွက်သွားသော စံထား၏နောက်ကျောကို ငေးကြည့်
 ကျန်ရစ်ပြီး လမင်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်လို့လုပ်မိမှန်းပင် မသိတော့။
 ခုချိန်ကျမှ ဆန္ဒတွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ဆိုတာ
 လည်း မဖြစ်နိုင်တော့။
 ထိုစဉ် စံသက်ထား၏ဖုန်းမှာ မြည်လာသည်။ လမင်း ပေါ်လာ
 သော ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို အံ့ဩ
 စိတ်တွေက မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသလိုနယ်။

"ဒယ်ဒီဖုန်းနံပါတ်ပါလား။ စံထားဆီကို ဘာကြောင့် ဆက်ရ
 တာလဲ။ ငါဒီမှာရှိနေတာ ဒယ်ဒီများသိသွားလို့လား"
 အထင်တွေကို ဆက်တိုက်တွေးပြီး ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း
 ခါလိုက်သည်။ ဖုန်းကတော့ မြည်နေဆဲ။
 "မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆက်မယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့ဆီကိုပဲ ဆက်ရမှာပေါ့
 စံထားဖုန်းနံပါတ် ဒယ်ဒီသိစရာအကြောင်းမရှိဘူး။"
 လမင်း မြည်နေဆဲဖြစ်သော စံထားဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး ဖုန်း
 ဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်သည်။
 လမင်း ဟဲလိုပင် မပြောရသေး ဒယ်ဒီအသံပေါ်လာသည်။
 "ဟဲလို သဲလေး ဦးငယ် ဒီည အသဲလေးအိမ်မှာ လာအိပ်မယ်
 နော်။ ဦးငယ်အကြိုက် အလှဆုံးပြင်ဆင်ထား။ ဦးငယ်နဲ့အသဲလေး လွတ်
 လွတ်လပ်လပ် ကဲကြမယ်။ အသဲလေးလိုချင်တဲ့ စိန်လော့ကတ်လည်း
 ဝယ်ထားပြီးပြီ သိလား။ ဦးငယ် လာတာနဲ့ တစ်ပါတည်း ယူခဲ့မယ်
 ဟုတ်ပြီလား။ ဦးငယ် နောက်နာရီဝက်ဆိုရောက်ပြီနော်။ ခု လမ်းမှာ
 ကားပိတ်နေလို့ချ"
 လမင်း အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ရင်ထဲမှ
 ဒေါသတွေ ကုန်းထလာ၍ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး မောက်ဟိန်းလာသည်။
 "တောက်"
 "မိန်းမယုတ်မ ပအေကိုရော သားကိုရော အလွတ်မပေးဘူး၊
 ပဲ ကြည့်စမ်း ငါ ငါမှာတော့မလို့"

"ဟေ့ သည်းလေး ဟဲ့လို စံသက်ထားလေး မေးနေတယ်လေ ဘာစားဦးမလဲလို့ ဦးငယ် ဝယ်ခဲ့မလို့"

ဖုန်းထဲမှ ဒယ်ဒီအသံကို ဆက်နားမထောင်လိုတော့။ ရေချိုး ခန်းထဲဝင်နေသော စံသက်ထား ထွက်မလာခင် လမင်း ခြေလှမ်းတွေ အခန်းထဲမှ ဝရုန်းသုန်းကား ထွက်လာကာ တိုက်လှေကားတွေပေါ်မှ ဒယ်ဒီခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျမတတ် ပြေးဆင်းလာလိုက်သည်။

ဒယ်ဒီနဲ့ဖောက်ပြန်နေတဲ့မိန်းမက စံသက်ထား ဖြစ်နေပါလား ဆိုပြီး ရှက်လွန်းလို့ ကားကြားထဲသာ ပြေးဝင်ပြီး သေပစ်လိုက်ချင်ပါ တော့တယ်။

လမင်းဘဝမှာ ဒီညလောက် စိတ်ပျက်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော ည ဒီတစ်ညပဲ ရှိဖူးပါသေးသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားအဖနှစ်ယောက် အပြိုင်လှုံ့မည့် အဖြစ်မျိုးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ အရောက်ခံမှာမဟုတ်။

အခန်း (၂၉)

"ဒီ ဒီပုံက ဘယ်သူပုံလဲ သားရဲ့"

ဖုန်းထဲမှာ ရိုက်ထားသော စံသက်ထား၏ပုံကို ဒယ်ဒီကိုပြလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

"အဲဒါ ကျွန်တော့်ချစ်သူလေ ဒယ်ဒီရ"

ဒယ်ဒီ မျက်နှာပျက်သွားတာကို လမင်း ဂရုတစိုက်စောင့်ကြည့် ပြီး စိတ်ထဲမှာ ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဘာ အဲ အဲဒါ မင်းရဲ့ချစ်သူ ဟုတ်လား သား"

"ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ သူက သားကို လက်ထပ်ဖို့ အတင်းပုတာ နေပြီ၊ ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမလဲ"

ကိုယ်နှင့်အကြိမ်ကြိမ် မရေတွက်နိုင်လောက်အောင် အတူတူ အိပ်စက်ခဲ့ဖူးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သားဖြစ်သူ လက်ထပ်မည်ဆိုတော့ ဒယ်ဒီစိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေသွားမလဲ။ ဒေါသထွက်သွားမလား ရှက်ရွံ့သွားမလား။

“မင်း မင်းနဲ့သူ ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက် ရောက်ပြီးကြပြီလဲ”

ဒီမေးခွန်းကို ဒယ်ဒီ ဘာကြောင့်မေးတယ်ဆိုတာ လမင်း မသိဘဲနေမလား။

“သူကတော့ အကြိမ်ကြိမ် အချစ်နယ်ကျွံဖို့ သူ့အိမ်ခန်းထဲအထိ ဖြားယောင်းတယ် ဒယ်ဒီ”

“ဘာ သူ့ သူ့အိမ်ခန်းထဲအထိ ဟုတ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့အိမ်ခန်းထဲရောက်ပြီး သူ ရေချိုးခန်းဝင်တိုင်း သူ့ရဲ့စပွန်ဆာကြီးကြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေက သူ့အခန်းမှာ livingtogether အတွက် ဖုန်းနဲ့လှမ်းချိတ်ကြတယ်”

ဒယ်ဒီမျက်လုံးတွေ စိတ်မလုံမလဲဖြင့် ပြူးကျယ်ခိုင်းစက်သွားသည်။ ထိုအထဲတွင် ဒယ်ဒီပါ ပါနေတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူတော့ မသိပဲနေပါမလား။

“ဒါ ဒါနဲ့များ သားက ဘာလို့လက်ထပ်မှာလဲ”

ဗျူးတေ

“ကျွန်တော် သူ့ကို လက်မထပ်ရင် ဒယ်ဒီလက်ထပ်ရလိမ့်မယ်လေ။ စံထားကို ဒယ်ဒီရဲ့အငယ်အနှောင်းပုံနဲ့ ကျွန်တော် လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကိုအရမ်းချစ်တဲ့ စံထားကို ကျွန်တော်သာ လက်ထပ်လိုက်ရင် သူက ဒယ်ဒီဆီက ချူနေတာတွေလည်း ရင်သွားမယ် ဟမိလည်း စိတ်ချမ်းသာသွားမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အင်မတန် ရွံ့မုန်းတဲ့မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ကို မိဘတွေအတွက် ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ခုလုံးရင်းပြီး လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

လမင်း စကားကြောင့် ဒယ်ဒီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ စံသက်ထားကို ရိုးသားတဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်ကြောင်း ဒယ်ဒီရှေ့ သက်သေပြခွင့်ရတဲ့အတွက် လမင်း ကျေနပ်သည်။

“ဒီတော့ စံသက်ထားကို ဒယ်ဒီရှေးချယ်ခိုင်းလိုက်လေ့ အဖေကိုဆက်ပြီးချူနေမှာလား သားနဲ့လက်ထပ်မှာလားလို့”

လမင်း၏ထေ့လုံး ငေါ့လုံးတွေကို ဒယ်ဒီ ခံနိုင်ရည်ရှိပုံမပေါ်။ ထိုစဉ် လမင်းထံမှ ဖုန်းဖြည့်လာသည်မို့ လမင်း စပိကာဖွင့်လိုက်သည်။ စံထား ဘာပြောမလဲဆိုတာ ဒယ်ဒီကိုပါ သိစေချင်လို့ပါ။

“ဟဲ့လို့”

“ဟဲ့လို့ လမင်း ညက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ စံထား ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာတော့ လမင်းက မရှိတော့ဘူး။ စံထားကို တံနိုးမထားချင်

ဗျူးတေ

တာလား"

လမင်း ဒယ်ဒီကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး

"ကျွန်တော် စံထားဘဝကို တန်ဖိုးမပွဲစေချင်ဘူး နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ရသေးဘူးလေ ဒီထက်ပိုမရင်းနှီးသင့်ဘူးထင်လို့ ပြန်လာလိုက်တာ တောင်းပန်ပါတယ်"

ဒယ်ဒီ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေသလို ရှက်လည်း တော်တော် ရှက်နေပုံရသည်။

"ရိုးလိုက်တာ လမင်းရယ်၊ စံထားနဲ့လမင်း၊ ချစ်သူတွေဖြစ် တည်းက စံထားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အသွေးအသားတွေကို လမင်းစိတ်ကြိုက် အပိုင်သိမ်းလို့ရပါတယ်၊ စံထားတို့ လက်ထပ်ကြတော့မှာပဲကွယ်၊ စံထား လမင်းကိုချစ်တယ် လမင်းကိုပဲလက်ထပ်မှာ"

"တောက်"

ဒယ်ဒီထံမှ တက်ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ညကျရင် စံထားတို့ တွေ့ကြရအောင်ကွယ်၊ လမင်းနဲ့အတူ ညတစ်ညကို အတူတူဖြစ်သန်းကြပြီး ရင်ခုန်ချင်လို့ပါ၊ ညကျရင် လာခဲ့ မှာလားဟင်"

"အင်းပါ လာခဲ့ပါ့မယ်"

ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အော်လီပြန်ဆန်

ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးမိသွားတဲ့သူကို ပိုးပိုးပက်ပက် ပြောလိုက်ချင် ပေမယ့် ဒယ်ဒီရှေ့မှာမို့ ဘာမှမပြောဘဲ ဒေါသတွေကို ချိုးနှိမ်လိုက်ရတာပါ။

အတိတ်က လုပ်ခဲ့ပြီးသော အမှားတစ်ခုကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံ ချင်၍သာ နှင်းပန်းနှင့်အတူ အတိတ်ကိုပြန်သွားနေရပေမယ့် လမင်း ရင်ထဲက စက်ဆုပ်ခြင်းတွေက နည်းနည်းလေးမှ လျော့ပါးသွားခြင်းမရှိ သေးပါဘူး။ တကယ်ဆို ကိုယ်နေမိနေတဲ့အိမ်က ဒီမိန်းမရဲ့အိမ်ဆိုတာ သိကတည်းက ချက်ချင်းကို ပြောင်းခဲ့ရမှာ။ ခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်၍ မဆုံးတော့ပါ။

"မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ နှင်းပန်းရယ်"

ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ အရင်က ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာကို ပြော တာလား။ ဒါမှမဟုတ် မောင်က စံသက်ထားနဲ့အတူတူ အိပ်ရာထက်မှာ အိပ်နေကြတဲ့ ပတ်သက်မှုကိုလားဟု နှင်းပန်း စိတ်ထဲကနေပဲ မောင့်ကို မေးလိုက်ချင်တယ်။

"နှင်းပန်းကဘာကိုခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ မောင် အတိတ်တုန်းက မောင် စံထားအပေါ်မှာ ရိုးသားစွာ လမ်းခွဲခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ စံထားနဲ့ မောင့်အဖေရဲ့ဇာတ်လမ်းကရော ပြီးသွားခဲ့လား။ နောက်ပြီး သူကရော မောင်နဲ့မောင့်အဖေ သားအဖတော်တယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ခုလို မောင့်

နားကို လိုက်ကပ်နေတာလား မောင်”

“သူ သိပုံမရဘူး။ မောင့်ဒယ်ဒီလည်း ရှက်လို့ဆိုပြီး နိုင်ငံခြားကို ချက်ချင်းထွက်သွားတယ်။ ဆုံးတာတောင် ဟိုမှာပဲ ဆုံးသွားတာ”

နှင်းပန်းတို့ မိသားစုလေးရဲ့တောက်ပတဲ့အနာဂတ်ကို စံသက်ထားလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ရတော့မယ့်အဖြစ်မျိုးကို နှင်းပန်း ရင်ဆိုင်ရတော့မည်မို့ မောင့်ကို မိန်းမပီပီ စကားနာထိုး ရန်တွေ့ဖို့ အင်အားတွေ မဲ့သွားရသည့်အဖြစ်မျိုးပါ။

ဒါနဲ့များ စံသက်ထားရဲ့အတွင်းခံ ဘာရာဖီယာ မောင်နှင့်အတူ ကျန်ခဲ့ရအောင် မောင်တို့ထပ်ပြီး ပတ်သက်နေကြသေးတယ်နော်။

အခန်း (၃၀)

†

“နှင်းပန်း လမင်းရော”

“အိမ်ပြောင်းဖို့ ကားသွားငှားတယ် မမစံထား”

ပလပ်စတစ်ဘောက်စ်ထဲသို့ သမီးလေး၏ပစ္စည်းတွေထည့်နေတုန်း စံသက်ထား ရောက်လာသည်မို့ နှင်းပန်း အေးအေးဆေးဆေးပင် မော့ကြည့်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“ဘာ အိမ်ပြောင်းကြမယ် ဟုတ်လား၊ လမင်းက ဘာမှလည်း မပြောပါလား။ ဒါ သဘောလဲ နှင်းပန်း”

“ဒီတစ်လျှောက်လုံး မမစံထားအိမ်မှာ ခိုခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် နှင်းပန်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ဖုတ်ဖတ်ခါပြီး ထွက်သွားလို့ရမလား။ ဒီမှာ နှင်းပန်း လမင်းနဲ့တို့ရဲ့ပတ်သက်မှုကို မင်းသိသိ

ကြီးနဲ့ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာလား။"

"ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မမစံသက်ထား။"

ဘာကိုမှ သိမထားသည့်နယ် ရိုးသားဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ နှင်းပန်းက သိထားပြီး မမစံထားနှင့်အပြိုင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လှိုဏ်း သတ်ပုတ်နေရမှာတဲ့လား။ မောင်ကရော အလှူခံရအောင် သက်ပဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုမဟုတ်။ တကယ်ဆို နှင်းပန်းက အလှူခံလိုက်ရတာပါ။ ဒီ အတွက်နဲ့ ဒေါသတွေထွက်ပြန်တော့ရော မောင်နဲ့မမစံထားရဲ့ပတ်သက်မှု တွေက ရေပေါ်အရုပ်ရေးသလို ဘာမှမဖြစ်တဲ့ အနေအထား ပြန်ရောက် သွားမှာတဲ့လား။

"လမင်းနဲ့တို့နဲ့ ပတ်သက်မှုက သာမန်ပတ်သက်မှုမဟုတ်သလို ခုမှ ပတ်သက်တဲ့ပတ်သက်မှုမျိုးလည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ မင်းနဲ့လက်မထပ် ခင်တည်းက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ"

စံသက်ထား၏စကားကြောင့် နှင်းပန်း တည်ငြိမ်သောအမူအရာ ဖြင့် မမူသလိုကြည့်ပြီး

"ယောက်ျားတစ်ယောက် လက်မထပ်ခင်မှာ ချစ်သူရည်းစား ထားတာ ဆန်းသလား၊ မမစံသက်ထားရယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူ ကို တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ဖုန်းက နောက်ဆုတ်ပြီး ကွာရှင်းပေးရ ဦးမှာလား။"

စံသက်ထား ရမ္မက်ထန်သော အပြုံးဖြင့် ရန်လိုစွာကြည့်ပြီး

"ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရုံနဲ့တော့ ကွာရှင်းခိုင်းစရာလိုလား၊ နှင်းပန်းရယ်။"

ဈေးတပေ

ခုဟာက တို့နဲ့လမင်းက အသွေးအသားတွေ ပလှယ်ပြီးကြတာ အကြိမ် ကြိမ်၊ ဒီတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့နှစ်နားကို လျော်ကြေး တောင်း တဲ့အနေနဲ့ လမင်းတို့ကို လက်ထပ်ရမယ်၊ လက်မထပ်ဖူးဆိုရင်တော့ ဥပဒေလမ်းကြောင်းပေါ်ကနေ ရှေ့နေအကောင်းစားနဲ့ တရားစွဲမယ်"

စံသက်ထား၏ ခြိမ်းခြောက်မှုက နှင်းပန်းကို အသက်ရှူရပ် သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြီးမှ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ပြန်လည် စုစည်းယူလိုက်ပြီး

"အဲဒီလို မှားကြတိုင်း တရားစွဲမယ်ဆိုရင် ရှင်ဘဝတစ်လျှောက် လုံး တရားရုံးမှာ မုဒိမ်းမှုနဲ့ တရားလိုအဖြစ် အကြိမ်ပေါင်းမနည်းမနော သွားခဲ့ရမှာပေါ့နော်"

နှင်းပန်းစကားက စံသက်ထား၏ပါးကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး

"ဘာပြောတယ် မုဒိမ်းမှု ဟုတ်လား။"

"ဟုတ်တယ်လေ ရှင်အလိုမတူဘဲ တိုင်တန်းရမယ့်အခြေအနေ မှာ မုဒိမ်းမှုလို့ပဲ အမည်တပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ရှင်အလိုတူမှတော့ အမှု ဘယ်မြောက်တော့မလဲ၊ တိုင်ချင်သပုဆိုရင် တိုင်လိုက်ပေါ့၊ ဒါက ရှင် ကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ပဲ"

"နှင်းပန်း၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးမစွပ်နဲ့နော်၊ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ငါက အလကားနေခွင့်ပြုခဲ့တာပါ"

"အဲဒီကျေးဇူးကို အပြည့်အဝကို ပြန်ဆပ်ချင်ခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့"

ဈေးတပေ

နှင်းပန်းယောက်ျားကို လိုချင်လို့ အကွက်ကျကျစီစဉ်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ ရှင်ကတောင် နှင်းပန်းကို ပြန်တောင်းပန်ရဦးမှာပါ။

သတ္တိတွေရှိလာသော နှင်းပန်းမှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ပြန်၍ အံ့ဩမဆုံးတော့။

“အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်စမ်း နှင်းပန်း၊ မင်းကသာ ငါ့ချစ်သူကို အပိုင်သိမ်းထားတာပါ။”

“ဒီမှာ စံသက်ထား၊ ရှင်နဲ့မောင်ဇာတ်လမ်းကို နှင်းပန်းမသိဘူး ထင်လို့ ဇာတ်လမ်းတွေလာလုပ်ပြနေတာလား။ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ကို အသုံးမဝင်တဲ့ ပုံပြင်တွေ လာမရွတ်ပြနဲ့၊ အဲဒီပုံပြင်တွေက လူ့အပိုင်းအပိုင်းမှာ တန်းမဝင် အဆင့်မရှိတဲ့ပုံပြင်တွေပဲ။”

နှင်းပန်းအသံတို့ မာစပြုလာပြီ။

“ဘာ လမ်းနဲ့တို့အကြောင်းကို မင်းသိနေတယ် ဟုတ်လား ဒါဆိုလည်း ပိုကောင်းတာပေါ့၊ တို့ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ မင်းနောက်ဆုတ် ပေးမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့မိဘတွေနေဖို့ ဒီတိုက်ခန်းကို မင်းနာမည်နဲ့ အပြီး အပိုင်လွှဲပေးမယ်၊ ဒါ့အပြင် မင်းကိုလျော်ကြေး သိန်းငါးရာပါ ထပ်ပေးမယ်။”

ငွေစကားကို စတင်ပြောလာသည်နှင့် နှင်းပန်း ဒေါသတို့ အထွန်အထိပ်ရောက်လာပြီ။

“ဘယ်ယောက်ျားဆီက ချွေလာမှန်းမသိတဲ့ငွေနဲ့ နှင်းပန်းကို လာမသွယ်နဲ့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ နှင်းပန်း၊ အထင်ပြောရရင် ရှင်က

ဗျူးတပေ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသွေးအသားကို အရမ်းဆာလောင်မွတ်သိပ်ပြီး ငမ်းကြောထနေတဲ့ လင်တရူးမတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေပြီ၊ ရှင်မှာ အရှက်တရားတွေ အကြောက်တရားတွေ လူမှုရေးစည်းတွေဆိုတာ မရှိတော့လောက်အောင် အဝတ်ဘေးဆိုက်နေပြီ။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။”

နှင်းပန်းစကားကြောင့် စံသက်ထား၊ အရှက်သိက္ခာမဲ့စွာ တဟားဟားရယ်သည်။ ရယ်တာမှ အကျယ်ကြီးအော်ရယ်၏။

“ဟုတ်တယ် တို့က ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသွေးအသားတွေကို အရမ်းဆာလောင်နေတဲ့ အရှက်မရှိ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးကိုသနားရင် ကုသိုလ်စိတ်ကလေးနဲ့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ နောက်ဆုတ်ပြီး မင်းရဲ့ယောက်ျားကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလိုက်ပါလား။ မင်းကို တစ်သက်လုံး ဘုရားလိုက်ကွယ်ထားမှာပေါ့။”

သွေးရွေးလွှားတန်းဖြင့် အော်ဟစ်ပြောနေသော စံသက်ထား ပုံစံမှာ အသိစိတ်ကင်းမဲ့နေသော အရူးတစ်ယောက်လို ပရိဖရဲနှင့် အကျည်တန်လွန်းနေသည်။

“မောင်က ရှင်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာပဲ၊ ကိုယ့်ကို မနှစ်မြို့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အပြင် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ အချောင်ဝင်နှိုက်ချင်တဲ့ ရှင်စိတ်ကို နှင်းပန်း ရွံ့တယ် စံသက်ထား၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ တစ်စက္ကန့်တောင်နေဖို့ စိတ်မကူးတော့တာ။”

“မင်းမနေပေမယ့် လမ်းကတော့ နေရမယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်

ဗျူးတပေ

လမင်းနဲ့ငါ ဘယ်အခြေအနေအထိ မြစ်လာခဲ့ကြလဲဆိုတာ"

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော လမင်းကို စံသက်ထား အနောက်ကသိမ်းပက်ပြီး မြူဆွယ်နေသည့်ပုံတွေကိုအသံတိတ် ဗီဒီယို ရိုက်ထားသည့်မြင်ကွင်းကို နှင်းပန်းအားဖွင့်ပြသည်။

"အဲဒီမြင်ကွင်းကို မြင်တာနဲ့ နှင်းပန်းက မောင့်ကိုကွာရှင်း ပေးရမှာလား။ နှင်းပန်း စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ မောင့်ကို ရှင်က ပြိတ္တာမ တစ်ယောက် ထမင်းလုံးလိုက်ကောက်စားသလို အငမ်းမရ လိုက်ကောက် စားမယ်ပေါ့"

"သူ့ဘဝက အဲသလို ရှင်သန်ဖို့ မွေးဖွားလာတာပဲ သမီးရဲ့ ဒီတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျားစီးဖားစီးလှတော့မှာပေါ့"

အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက်မှာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်း မသိသော လမင်းနှင့်ယောက်ျားကို နှင်းပန်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ စံသက် ထားကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

"ဟင် မာမိ"

"ဟုတ်တယ် သမီး။ မာမိသားကို အချောင်ဝင်နှိုက်ချင်နေတဲ့ မိန်းမက ဦးကျော်စင်ဆက်ရဲ့မယားငယ်ဘဝနဲ့ မနည်းမနော ချူလိုက်တဲ့ စံသက်ထားမှ ဟုတ်ပါလေစေဆိုပြီး လာကြည့်တာ"

"ဒေါ် ဒေါ်လဲ့လဲ့နိုင် ဒီ ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ သူတို့နဲ့က"

စံသက်ထား မျက်စိမျက်နှာမျက်ကာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

ဗျူးတေပေ

မေးလိုက်သည်။

"လမင်းက ဦးကျော်စင်ဆက်နဲ့ ဒေါ်လဲ့လဲ့နိုင်ရဲ့သားလေး ဘယ် လိုလဲ စံသက်ထားရယ် မင်းက အံ့ပေးကိုလည်း အလွတ်မပေးခဲ့ဘူး။ သားကိုလည်း အလွတ်မပေးပြန်ဘူး။ မင်းလောက်အောက်တန်းကျ ယုတ် ညံ့တဲ့မိန်းကလေး ဒီလောကထဲမှာ ငါ မကြုံဖူးသေးဘူး"

စံသက်ထား ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ သွားကာ ပီခင်ဘေးတွင် ရပ်နေသော လမင်းကိုကြည့်သည်။

"လမင်း ဒါ ရှင့်အမေပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် စံထား ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို အဆက်ပြတ်ခဲ့သလဲဆိုတဲ့အဖြေဟာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ ကျွန်အဖေနဲ့ဖောက် ပြန်နေတဲ့ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုပါ အပိုင်သိမ်းဖို့ကြံတယ်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားက ပအေရော သားရောနဲ့ တစ်ညထဲအတူပေါင်းသင်းချင်တဲ့ မိန်းမယုတ်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဒီကိစ္စတွေဖြေရှင်း ရမှာ ရှက်လွန်းလို့ ခင်ဗျားနဲ့ဝေးဝေးနေလိုက်တာပဲ"

စံသက်ထား မျက်ရည်တို့ ရစ်ပိုင်းလာကာ နှုတ်ခမ်းသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ခိုက်လာသည်။

"ငါ ငါ မိန်းမယုတ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို မိန်းမယုတ်လို့မခေါ်နဲ့။ ဦးကျော်စင်ဆက်နဲ့ လမင်း သားအဖဆိုတာကို ငါလုံးဝမသိခဲ့ဘူး"

"ခုသိသွားပြီမဟုတ်လား ဒီတော့ မင်း ငါ့ရဲ့သားနားမှာ ထပ် ပြီး တွယ်ကပ်နေဦးမှာလား စံသက်ထား"

ဗျူးတေပေ

ဒေါ်လဲ့လဲ့နိုင် စကားကို တုန်ပြန်ပြောဆိုခြင်းတွေကိုပင် ပြန် မတုန်ပြန်နိုင်လောက်အောင် စံသက်ထား ကြမ်းပြင်ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ် တိုင်ချလိုက်သည်။

“ဦးကျော်စင်ဆက်ဆီက မင်း သိန်းပေါင်းများစွာ ချူလိုက်နိုင် ပြီပဲ၊ ငါ့သားဆီမှာ ဘာများချူစရာကျန်သေးလို့လဲ စံသက်ထားရယ်၊ လောကမှာ ယောက်ျားတွေပေါ့တယ်၊ မင်းချူထားတဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ နဲ့ လမင်းထက်သာတဲ့ယောက်ျားမျိုးကို ဝယ်ယူလိုက်ပါ၊ လမင်းရဲ့အဖေက လည်း တမလွန်ကနေ သူ တိတ်တိတ်ပုန်းယူထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ကို သူ့သားနဲ့ထပ်ပတ်သက်မှာကို လိုလားမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်လဲ့လဲ့နိုင် ပြောသမျှတွေဟာ စံသက်ထားပါးကို ပဲ့ထွက်မ တတ် ရိုက်နှက်နေသည့်နှယ်။

“ဘယ်လိုလဲ စံသက်ထား၊ ရှင် မောင့်ကိုဆွဲထားဖို့ အင်အား ရှိသေးရဲ့လား၊ မောင့်အဖေရဲ့အငယ်အနှောင်းမိန်းမပြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ ရှင်က မောင့်ရဲ့မိတွေပေါ့၊ မိတွေက လင်ပါသားကို ပြန်ယူဖို့ အရှက် တရားမဲ့နေပြီဆိုရင်တော့ ရှင် မောင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆက်လက် ဖြားယောင်း လိုက်ပါဦး၊ ရှင်က မာယာလည်းကြွယ်တယ်၊ ကော်ဖီထဲဆေးခပ်တာလည်း ကျွမ်းတယ်ဆိုတော့လေ”

“တော်ပါတော့ တော်ပါတော့ ဆက်ပြောကြပါနဲ့ နားမထောင် ချင်တော့ဘူး၊ ရှင်တို့အားလုံး ဒီအိမ်ကနေ အပြန်ဆုံးထွက်သွားပါတော့”

စံသက်ထား နားနှစ်ဖက်ကိုစုံပိတ်ပြီး အားလုံးကို နှင်ထုတ်

ဗျူးတပေ

တော့သည်။

လမင်း ပုခက်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေးကို ပွေ့ချီ လိုက်ပြီး နင်းပန်း ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“မောင်တို့သွားကြရအောင် နင်း၊ ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ပြောင်း၊ ရွှေဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းက ဝန်ထမ်းတွေ သယ်လာပေးလိမ့်မယ် မာမီ သွားကြရအောင်”

“မတရားဘူး လောကကြီး မတရားဘူး”

မကျေမနပ် ရေရွတ်မြည်တမ်းနေသော စံသက်ထားကို လှည့် မကြည့်ဘဲ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သမျှတွေဟာ လမင်းရှေ့ မှာ ဘွင်းဘွင်းကြီးပေါ်သွားကာ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိ တော့တာ သေချာသွားပါပြီ။

တကယ်ဆို စံသက်ထားဟာ လမင်းကို ရင်ထဲမှာ နှင်နေအောင် ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ မွေးကတည်းက ဆင်းရဲမွဲတေစွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ အနာဂတ်မှာထပ်ပြီး ဆင်းရဲမှာကိုကြောက်ပြီး ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ရုံလေးပါ။ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကတော့ ဖြူစင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ရူးကြောင်ကြောင် နိုင်သွားတာတော့ ကံတရားအတိုင်းပဲပေါ့။

ဗျူးတပေ

အခန်း (၃၁)

"မောင့်အပေါ် သံသယရှိသေးလား နင်းပန်း"

"မရှိတော့ပါဘူး မောင်ရယ်၊ နင်းပန်းမောင့်အချစ်ကို အကြွင်း မဲ့ယုံသွားပါပြီ"

ညနေခင်းဆည်းသာကို အိမ်အပြင်မှာ ထွက်ဝေးနေသော နင်းပန်းနှင့်သမီးလေးအနားသို့ မောင် ရောက်လာသည်။ မောင့်မျက်နှာ သည် ခါတိုင်းနေ့တွေထက် သောကပြုမှုနိကင်းကာ ကြည်လင်ဝင်းမန့် နေသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နင်းရယ်၊ မောင်လေ နင်းကိုခုလို ဝန်ခံ လိုက်ရတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာပေါ့ပါးသွားတယ်"

"နင်းကလည်း မောင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်"

နေခြည်နုအောက်တွင် အပြစ်ကင်းစင်စွာ ချစ်မက်မော့ဖွယ်

ဗုဒ္ဓတပေ

ဟင်္သာတပွင့်ပန်း

ကောင်းသော နင်း၏မျက်နှာကို အနမ်းပွင့်တို့ခြေကာ

"နင်းမှာ ဘာများအပြစ်လုပ်ထားတာရှိလို့လဲ၊ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် လည်း မောင်က နင်းအပေါ် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် နင်းရယ်"

"နင်းတို့မိသားစုတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေး အဆင်မပြေမှုတွေ ကြောင့် နင်း မိသားစုဝန်တွေကို မောင်သိအောင်တစ်မျိုး မသိအောင် တစ်မျိုး ထမ်းခဲ့ရတယ်၊ တကယ်ဆို နင်း မောင့်ကို ခွင့်တောင်းသင့်ခဲ့ တာ"

ရိုးသားစွာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော နင်းပန်း၏မျက်နှာလေး ကို ပင့်မော့ဆွဲယူလိုက်ပြီး

"မလိုပါဘူး နင်းရယ်၊ မောင်က နင်းကိုချစ်မှတော့ နင်းမိဘ တွေကိုလည်း ချစ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ အခု မောင် နင်းကို အစီအစဉ်တစ်ခု ပြောပြမယ်"

စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် နင်း မော့ကြည့်ပြီး

"ဘာများလဲ မောင်၊ ဘာအစီအစဉ်တွေ ဆွဲထားလို့လဲ"

မောင် ချက်ချင်းမပြောဘဲ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေသော သမီးလေးကို ငုံ့မိုးနှမ်းရှိုက်ပြီး

"နင်းမိဘတွေအတွက် မောင် အိမ်တစ်လုံးဝယ်ပေးဖို့ စီစဉ် ထားတယ်၊ အိမ်ကိုလည်းတွေ့ပြီ မနက်ဖြန်သွားကြည့်မယ်၊ အဲ နင်း မိဘတွေကိုပါခေါ်သွားလိုက်မယ်လေ၊ အဖေတို့အဖေတို့ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ငွေချေပြီး ပြောင်းလို့ရတယ်၊ အိမ်က တစ်ထပ်တိုက်အသစ်ကလေး

ဗုဒ္ဓတပေ

ဆောက်ထားတာ မကြာသေးဘူးဆိုတော့ အသင့်နေရုံပဲ၊ ဒီထက်ပို ကံ ကောင်းတာက အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းပါ တွဲလျက်ပါလာပြီး သား"

မိဘတွေအတွက် စိတ်အေးရတော့မည့်အခြေအနေတစ်ခုကို မောင်က ဖန်တီးပေးတော့မည်ဆိုတော့ နှင်းပန်းလောက် ပျော်ရွှင်ရတဲ့သူ ရှိပါဦးမလား။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ဒါဆို နှင်းပန်း အဖေတွေ အမေတွေ အိမ်ငှားဘဝက လွတ်သွားပြီပေါ့နော်"

"ဒါပေါ့ နှင်းရဲ့ တကယ်ဆို မောင် မကောင်းခဲ့တာပါ။ အစက တည်းက မာမို့ကို မာနတွေနဲ့အဆက်မပြတ်ခဲ့ရင် နှင်းလည်း မျက်နှာ မငယ်ရသလို မာမိလည်း မောင့်ကြောင့် စိတ်သောကရောက်စရာမလို ဘူး"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေသော မောင့်ကို မြတ်နိုးစွာ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ခုကစပြီး မာမိစိတ်ချမ်းသာအောင် မောင်က ဂရုစိုက်လိုက် ရင် နောက်မကျသေးပါဘူး မောင်ရယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ မောင် ရှေ့လျှောက် မာမို့အပေါ်ရော နှင်းရဲ့သမီး လေးအပေါ်မှာရော အရင်ကထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါတော့မယ်"

ထိုစဉ် အိမ်ဖော်မလေး မယု အနားရောက်လာ၏။

"အစ်ကိုလေး မယ်သီလရှင်တစ်ပါး အိမ်ရှေ့မှာ ကြုံနေတယ်"

ဗျူးတပေ

ညနေစောင်းမှ မယ်သီလရှင် ဆွမ်းဆန်ရပ်နေသည်ဟုတွေ့ကာ "ဒါဆိုလည်း ဆန်လျှူလိုက်လေ မယုရဲ့"

"လျှူတာပဲ ဆရာလေးက ဆွမ်းဆန်ရပ်တာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ အစ်ကိုလေးနဲ့တွေ့ချင်တာပါတဲ့"

ဆရာလေးတစ်ပါးက တွေ့ချင်တယ်ဆို၍ လမင်းရော နှင်းပန်း ရော အံ့ဩကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး

"အင်းလေ ဒါဆိုလည်း ခေါ်လိုက်ပါ။ အဲ အိမ်ထဲကို ကြိုခိုင်း လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့" မယု အိမ်ခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ လမင်းရော နှင်းပန်းရော အိမ်ခန်းဘေး လသာဆောင်မှခွာကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဆင်း လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် သီလရှင်ဆရာလေးတစ်ပါး တည်ငြိမ်စွာထိုင် နေသည်ကို တွေ့ပြီး လမင်းရော နှင်းပန်းရော စဝေစဝါဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မြင်ဖူးသလိုလိုရှိကာ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ခပ်သွက် သွက်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

"ဟင် စံသက်ထား"

ယခင် မိတ်ကပ်နှုတ်ခမ်းနီနှင့် လှပအောင်ခြယ်သထားသော စံသက်ထား၏မျက်နှာသည် ဘုရားသမီးတော်ဆိုသည့် ကြည်လင်ဝင်းပ သည့် ပကတိကျက်သရေနှင့် မျက်နှာပြင်သည် ဘာအရောင်မှ ခြယ် မထားပါဘဲနှင့် အမြင်တင့်၍နေသည်။

ဗျူးတပေ

"ဟုတ်ပါတယ် ဒကာကြီး လူ့ဘဝမှာ ဖိုက်ခဲမှားခဲ့တာတွေကို သာသနာ့အရေခဲပြီး သန့်စင်လျှော်ဖွပ်လိုက်တာပါ။ ဆရာလေးရဲ့အကု သိုလ်တာများတွေကို တစ်ရက်တစ်မနက်တောင် ဆက်လက်မရှင်သန်စေ ချင်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဒကာကြီးနဲ့ဒကာမကြီးသိကိုလာပြီး အပြစ် တွေကို ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး ပေးသင့်ပေးထိုက်တာတွေ ပြန်ပေးပြီးမှ ဆရာလေးရဲ့အနာဂတ်ကို စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ ဆက်လျှောက်လို့ရမှာပါ။"

ဆရာလေး စံသက်ထားစကားကြောင့် လမင်း၏အကြည့်တွေ က ဆရာလေးရှေ့တွင် ချထားသော ဖိုင်အိတ်ဆီအကြည့်ရောက်သွား သည်။ ဘာတွေမို့လို့ ပြန်ပေးရမှာလဲ။

"ဘာတွေများ ပြန်ပေးစရာရှိလို့လဲ တပည့်တော်နဲ့ ဆရာလေး ကြားမှာ ဘာအပေးအယူမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။"

"ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ ဒကာကြီးရယ်"

ရှေ့ကို ထိုးပေးလာသည်မို့ လမင်း အပြာရောင်ဖိုင်အိတ်ကို ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

တိုက်ခန်းပိုင်ဆိုင်မှုစာချုပ်နှင့် လွှဲပြောင်းပေးသည့်စာချုပ်။ ဒါ အပြင် ဘဏ်စာအုပ်တစ်အုပ်။

"ဒါတွေက ဘာတွေလဲ တပည့်တော်တို့နဲ့ ဘာမှပတ်သက် ပါဘူး"

"သိပ်ပတ်သက်တာပေါ့ ဒကာကြီးရယ်။ ဒီတိုက်ခန်းတွေ ဒီငွေ တွေက ဒကာကြီးအဖေ ဦးကျော်စင်ဆက် ထောက်ပံ့ထားတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု တွေပါ။ ဆရာလေးမှာ ရှိမနေသင့်တော့ပါဘူး။ ဆရာလေး ဘာကိုမှလည်း"

ဗျူးစာပေ

မက်မောလိုစိတ်မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အားလုံးကို လာပြန်ပေးတာပါ။ ဘဏ်ထဲကငွေတွေကိုလည်း ဒကာကြီးတို့ဘဏ်အကောင့်ထဲကို လွှဲပေး ပါမယ်။ ကဲ ဆရာလေးမှာ ဒီထက်ပိုပြီး ပြောစရာစကားမရှိတော့ပါဘူး။ ပြောလည်း မပြောသင့်တော့ပါဘူး ဒါကြောင့် ဆရာလေး ပြန်ကြွတော့ မယ်"

ထိုင်ရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထကာ မျက်လွှာချလျက် ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားသော စံသက်ထား၏ကျောပြင်ကို နှစ်ယောက်သား ငေး ကြည့်ကျန်ခဲ့ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘာစကားမှထပ်ပြီး ပြောစရာမရှိလောက် အောင် ရေစက်ဆိုးတွေက ပြည်ဖုံးကားချသွားပါပြီ။

နှင်းပန်းထံမှ သက်ပြင်းချသံ ခပ်တိုးတိုးပေါ်ထွက်လာပြီး

"ခုလိုကူတော့လည်း စိတ်မကောင်းစရာပဲ မောင်ရယ်"

သနားကြင်နာတတ်သော နှင်းပန်းကို ငဲ့ကြည့်ပြီး

"စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ နှင်း။ သူ့အတွက် ဝမ်းသာပေးရမှာ။ ဒါမှ သူ့တကယ် အပြစ်ကင်းပြီးလွတ်မြောက်သွားတာ။ သူ့ဘဝငြိမ်းချမ်း သွားပြီမို့ ပုဒ်တာပဲ ပွားပေးလိုက်ကြရအောင်"

"ဟုတ်တယ်နော် မောင်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး နှင်းတောင် အဲလို အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လာပြီ"

ထိုစကားကြောင့် လမင်း နှင်းပန်းကို မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ရှုံ့ကာ ကြည့်ရင်း

"အောင်မလေး အဲလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ သမီးလေးနဲ့ မောင့်ကိုထားခဲ့ရင် မောင်တို့လည်း နှင်းနေတဲ့ သီလရှင်ကျောင်းမှာ

ဗျူးစာပေ

လိုက်နေမှာမျှ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။"

"ဟင့် သိစရာလား မောင်ရဲ့၊ လောကီကို စိတ်ကုန်လို့ သိလ
ရှင်ဝတ်ပါတယ်ဆိုမှ"

"နှင်းက လောကီကို စိတ်ကုန်ပေမယ့် မောင်သမီးလေးရော
မောင်ရော လောကီကို စိတ်မကုန်သေးဘူးလေ၊ သိလရှင်ဝတ်ကြီးနဲ့
ကျောင်းပေါ်မှာထိုင်ပြီး ကလေးနို့တိုက်ရတဲ့အဖြစ်ကို မပန်တီးစမ်းပါနဲ့
နှင်းရယ်"

"ဟာ မောင်နော် ငရဲကြီးအောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ
လဲလို့ သွား"

မောင်လက်မောင်းကို မနာအောင် ခပ်ဖွဖွထုလိုက်သော နှင်း
ပန်းကို မောင်ကလည်း တင်းကြပ်စွာ ပြန်ပက်တွယ်လိုက်သည်။

သမီးလေး သဘောကျစွာဖြင့် တခပ်ခပ် ထရယ်သည်။

လောကဝဲတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင် ရင်ဆိုင်နေရ
သော နှင်းပန်းဘဝလေး ဒီတစ်ခါတော့ တကယ့်ကို ငြိမ်းချမ်းသွားပြီဟု
ထင်မိပါသည်။

အားလုံးအတွက်
နတ်သမီး